„Jill Shalvis vă va face
să vă fie dor să fiți
îndrăgostiți."
RT Book Reviews
Numai tu
JILL
SHALVIS

SERIA „LUCKY HARBOR“

Ali Winters nu are deloc o zi bună. Iubitul tocmai a părăsit-o – printr-un mesaj, după ce a înșelat-o cu nerușinare –, toată lumea din micuțul oraș Lucky Harbor o crede o hoață și este la un pas de a fi dată afară din casa în care locuiește. Singura ei șansă de a-și asigura un acoperiș deasupra capului și de a dovedi că acuzațiile aduse împotriva ei sunt nefondate este să apeleze la un polițist care se dovedește a fi periculos de sexy…

După un caz extrem de dificil și de delicat care s-a sfârșit rău, Luke Hanover se retrage pentru câteva săptămâni la casa lui din Lucky Harbor, dorindu-și doar să aibă parte de puțină liniște. În schimb, găsește acolo, în propria casă, o tânără extrem de sexy – și aproape dezbrăcată –, care a intrat, se pare, în niște belele mai mari decât ea. În vreme ce o ajută pe Ali să își pună din nou ordine în viață, Luke descoperă că, în sfârșit, piesele de puzzle ale vieții lui par să se așeze la locul potrivit.

Să fie, oare, acesta începutul unei simple aventuri fierbinți? Sau se va naște o iubire de care numai cei cu adevărat norocoși au parte o dată în viață?

◆

„Nu ratați romanele lui Jill Shalvis! Ea e autoarea pe care o citesc când am nevoie de umor și de tandrețe.“
SUSAN MALLERY

◆

JILL SHALVIS este autoarea multor bestselleruri din topurile *New York Times* și *USA Today*, vândute în peste 10 milioane de exemplare. A câștigat de două ori premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-3738-3

Lira

eBook disponibil

It Had to Be You
Jill Shalvis
Copyright © 2013 Jill Shalvis
Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Numai tu
Jill Shalvis

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHALVIS, JILL
Numai tu / Jill Shalvis;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3738-3

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

JILL SHALVIS
Numai tu

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA®
2019

capitolul 1

Unele lucruri sunt bătute în cuie: soarele răsare în fiecare dimineaţă, valurile vin şi pleacă negreşit, iar o fată trebuie să se uite în oglindă înainte de o întâlnire, indiferent de obstacole. Cu acel scop, Ali Winters se urcă pe colacul de toaletă ca să se vadă pe de-a-ntregul în oglinda micuţă din florăria în care lucra. Aplecându-se astfel încât să nu dea cu capul în tavanul jos, îşi studie atent imaginea. Nu era rău din faţă, hotărî ea şi se întoarse cu atenţie ca să vadă cum arăta şi din spate în rochia ei neagră vintage - adică luată dintr-un magazin de haine ieftine.

Nici din spate nu era rău.

Închisese Lucky Harbor Flowers cu o jumătate de oră în urmă ca să se pregătească pentru cea mai importantă seară de strângere de fonduri, unde sperau să obţină ultimii bani de care mai aveau nevoie pentru noul centru comunitar. Mai devreme, îşi petrecuse mai multe ore cu livrări şi ca să decoreze primăria cu imense aranjamente florale, dar şi ca să îşi aranjeze vasele de ceramică pentru licitaţie. Era încântată de seara ce o aştepta, iar Teddy întârzia.

Nimic neobişnuit. Iubitul pe care-l avea de patru luni nu ajungea niciodată la timp, dar era atât de fermecător, încât faptul că întârzia nu părea să conteze vreodată. Era grefierul oraşului şi, pe lângă faptul că era foarte iubit de toţi cei care îl întâlneau, mai era şi un tip foarte ocupat. Fusese însărcinat să se ocupe de finanţarea pentru noul centru comunitar, un angajament uriaş, aşa că, cel mai probabil, uitase pur şi simplu că îi promisese să vină să o ia. Cel puţin, aşa spera.

Încă într-un echilibru precar, se mai privi o dată, chiar în clipa când se auzi brusc un ciocănit în uşa de la baie. Îndreptându-se dintr-odată, se lovi cu capul de tavan şi aproape se răsturnă pe podea. Şuieră pe nerăsuflate, apoi îşi puse o mână la cap şi coborî cu grijă. Reuşind să o facă fără să se sinucidă, îi deschise uşa şefului ei, Russell, proprietarul de la Lucky Harbor Flowers.

Russell avea vreo 35 de ani şi era subţire ca o trestie, cu un păr blond ţepos, ceea ce îl făcea să aibă cam aceeaşi înălţime cu ea: 1,65 metri - dar nu chiar. Purta pantaloni roşii strâmţi şi un tricou polo, în carouri albe şi roşii, pe jumătate băgat în pantaloni. Acelea erau hainele lui preferate de golf, chiar dacă nu juca golf, pentru că nu îi plăcea să transpire. Ţinea în fiecare mână câte o vază cu un aranjament floral frumos realizat.

Ali luă cele două aranjamente, ambele colorate şi vesele şi - dacă putea spune asta - la fel de frumoase ca vazele, care erau tot ale ei.

- Ce nu este în regulă cu imaginea asta? întrebă Russell.

- Hmm, sunt toate foarte frumoase?

- Corect, spuse Russell cu un zâmbet. Dar sunt şi inutile. Nimeni nu le-a comandat, Ali.

- Da, dar o să arate fantastic în vitrină. O discuţie pe care o aveau de multă vreme. O să-i atragă pe oameni, şi, *atunci*, cineva o să le comande.

Russell suspină teatral. Florăria fusese a surorii lui, Mindy, până în urmă cu doi ani, când o cumpărase de la ea pentru ca sora lui să se mute la Los Angeles cu noul ei iubit.

- Scumpo, te plătesc să faci aranjamente florale pentru că nimeni din Lucky Harbor nu se pricepe mai bine. Îmi plac obiectele tale din ceramică şi cred că eşti un geniu creativ. Totodată cred şi că geniul tău se iroseşte complet pe cursurile pe care le predai la centrul

de bătrâni, dar asta este o cu totul altă poveste. Ştii deja că mi se pare că oferi prea mult din tine celorlalţi. Dincolo de inima ta mare şi caldă, *tu* faci aranjamentele. *Eu* conduc afacerea.

Ali îşi muşcă limba ca să nu spună ce voia. Dacă i-ar fi ascultat ideile, afacerea lor ar fi crescut. Era absolut sigură.

– Şi, că tot veni vorba despre magazin, continuă el, trebuie să stăm de vorbă la un moment dat, cât de curând. Hmm, poate vrei să-ţi aranjezi coafura.

Ea îşi întoarse capul şi se uită în oglindă. Of. Părul ei, foarte ondulat, avea nevoie să fie aranjat. Se ocupă numaidecât.

– Este mai bine?

– Oarecum, spuse Russell cu un zâmbet şi puse florile jos, ca să se ocupe personal de părul ei. Unde îţi este iubitul cel arătos cu care te-ai mutat?

Cu două luni în urmă, clădirea în care îşi avea apartamentul fusese programată pentru renovări serioase, iar Ali avusese nevoie de un loc în care să stea. Cu generozitate, Teddy se oferise să împartă cu ea casa lui. Aşa era el: deschis, cald şi generos. Şi distractiv. În viaţa ei, nu avusese parte de prea multă distracţie. Şi apoi, mai era şi mândria de a fi într-o relaţie adevărată şi matură.

Aşa că se mutase bucuroasă în casa lui închiriată, de pe plajă, şi dintr-odată se trezise având pe tavă toate lucrurile pe care visase să le aibă – siguranţă, securitate şi stabilitate. Cele trei S-uri preferate ale ei.

– Teddy întârzie, spuse ea. Mă întâlnesc cu el direct acolo.

Russell o studie peste rama neagră a ochelarilor pătraţi.

– Să nu-mi spui că Domnul Bunăciune te-a lăsat din nou baltă.

– Bine, nu-ţi spun.

– La naiba! El oftă. Ăştia sexy sunt cu toţii nişte nemernici pe care nu poţi să te bazezi. O luă în braţe. Mă ierţi că m-am plâns de aranjamentele astea fabuloase?

– Desigur. Despre ce voiai să vorbim?

O umbră trecu peste chipul lui Russell, dar îşi lipi iute un zâmbet pe buze.

– Poate să aştepte. Hai, te duc eu la licitaţie! Vreau să ajung acolo înainte să se termine toate aperitivele bune.

– De unde ştii că o să fie aperitive bune?

– Găteşte Tara.

Tara Daniel Walker deţinea, împreună cu surorile ei, localul B&B şi era cel mai bun bucătar din district. Era limpede că merita să te grăbeşti pentru aşa ceva.

Russell îşi conduse Priusul până acolo. Lucky Harbor era un orăşel pitoresc de coastă din statul Washington, adăpostit într-un golf stâncos, cu Munţii Olimpici în spate şi Oceanul Pacific în faţă. Oraşul în sine era un amestec straniu şi eclectic de vechi şi nou. De-a lungul străzii principale, se aliniau clădiri victoriene în culori pastelate, care găzduiau magazine drăguţe şi un bar-restaurant care se numea The Love Shack, alături de necesarele băcănie, poştă, benzinărie şi magazin de bricolaj. Un debarcader lung înainta spre mare, iar pe plajă se aflau o cafenea care se numea Eat Me, o sală de jocuri, o gelaterie şi o roată imensă.

Oamenii veneau la Lucky Harbor cu un scop clar: unii ca să o ia de la capăt şi alţii pentru peisajele superbe. Ali era una dintre cei care căutau un nou început. Localnicii erau temerari, rezistenţi şi, regulă generală, încăpăţânaţi ca naiba. Ea avea din plin cele trei trăsături, mai ales partea cu încăpăţânarea.

Parcară în dreptul clădirii Primăriei, la capătul zonei comerciale, şi găsiră locul plin ochi.

– Uită-te la toate podoabele astea, spuse Russell când intrară, părând amuzat. De fapt, uită-te la noi! Noi suntem absolut trăsnet, Dulceaţă.

– Asta este clar.

– Nu este rău pentru doi copii care au crescut într-un parc de rulote, nu?

Ali crescuse într-o zonă mai puțin plăcută din White Center, la vest de Seattle. Russell la fel, dar în Vegas, deși începuse să ducă o viață mai mult decât decentă pe la 20 de ani, ca imitator al lui Elvis. Cu vreo zece ani în urmă, se mutase la Lucky Harbor cu sora lui. De fapt, Ali nu locuise niciodată într-un parc de rulote, ci într-o magherniță dărăpănată de după cel de-al Doilea Război Mondial, ceea ce era probabil chiar mai rău. Lucky Harbor era o felie de viață dulce la care nici unul din ei nu visase.

– Nu este rău deloc, încuviință ea.

Intrară în salon, unde domneau râsetele nestăpânite, muzica și clinchetul de pahare. În treacăt, Ali îl surprinse pe Teddy croindu-și drum prin mulțime, superb, ca de obicei în costum și cu zâmbetul lui de băiat bun, pe care îl folosea adesea. Părul lui de un castaniu-deschis era decolorat de soare, în urma weekendurilor petrecute jucând golf, pescuind, urcând pe munte sau având alte asemenea activități. Foarte activ și în formă, încercase orice aducea a distracție. Era unul dintre lucrurile care o atrăsese la el.

El o zări și îi zâmbi, iar inima lui Ali suspină numai uitându-se la el. Numea efectul acela Fenomenul Teddy, pentru că nu era vorba doar despre ea – toată lumea părea să reacționeze la fel.

Dar își dădu seama că el zâmbea, de fapt, la chelnerița drăguță din spatele ei, care mai apoi se întoarse și intră direct în perete. Ali scutură din cap și sorbi din șampanie. Înțelegea. Era treaba lui să mulțumească publicul. Și chiar știa cum să o facă pe o fată să se simtă cea mai frumoasă femeie dintr-o cameră plină de oameni.

Primarul Tony Medina urcă pe scenă și lovi ușor în microfon ca să atragă atenția tuturor celor prezenți.

Consilier financiar, era deja primar de doi ani, preluând poziția după ce fostul primar, Jax Cullen, se retrăsese din funcție ca să se concentreze asupra marilor lui iubiri: familia și tâmplăria.

– Bună seara, oameni din Lucky Harbor! strigă Tony. Vă mulțumesc mult că ați venit! Haideți cu toții să închinăm paharele pentru unicul și inegalabilul Ted Marshall, care a muncit nespus ca să strângă fondurile pentru noul nostru centru comunitar.

La spusele lui, mulțimea chiui și urlă, iar Russell se apropie de Ali.

– Și tu ai lucrat din greu. Unde sunt mulțumirile pentru tine?

– N-am nevoie de mulțumiri, spuse Ali – și chiar așa era. Fusese un sprijin, ocupându-se de spălătoriile de mașini și de alte donații, ca să-l ajute pe Teddy din culise, acolo unde se bucura să și rămână.

– După cum știți, continuă Tony, consiliul local a promis să ofere aceeași sumă ca fondurile strânse astă-seară. Așadar, fără să spun prea multe, adăugăm un total de 50 000 de dolari la suma din seara asta.

Toată lumea aclamă bucuroasă.

Teddy urcă pe scenă alături de primar, ridicând o valiză foarte mare din aluminiu. Depusese eforturi considerabile ca să fie construit acel centru de recreere, iar acum proiectul era pe punctul să devină realitate. Părând în largul lui, zâmbi.

– Clădirea are undă verde, spuse el la microfon. Deschise valiza și arătă cei 50 000 de dolari, aranjați frumos în teancuri. Evident, veniseră direct de la bancă, pentru a fi arătați tuturor, dar mulțimea înghiți gălușca.

După ceremonie, Ali se duse să-l caute pe Teddy. Cineva trebuia să o ducă acasă, în plus că abia aștepta să-și vadă iubitul. Se plimbă prin sala mare, fără vreun rezultat, apoi, în cele din urmă, o luă pe coridor spre birouri, ca să verifice și acolo. Se vedea lumină pe sub

ușa biroului lui Teddy, dar, spre surprinderea ei, ușa era încuiată. Ridicând o mână spre clanță, încremeni când auzi dinăuntru geamătul scăzut și gutural al unei femei. Stai... nu se putea să fie...

Apoi, se auzi un geamăt mai profund.

Teddy.

Ali clipi nedumerită. Nu, nu putea să fie cu altcineva... în biroul lui...

– Oh, iubito, da, așa...

Era vocea pe care vorbea Teddy când făcea sex, iar lui Ali i se făcu foarte frig, apoi foarte cald, și își dădu seama că avea probleme mult mai mari decât să găsească pe cineva care să o ducă acasă.

Ali se trezi a doua zi dimineață, singură. Un Russell înțelegător o condusese acasă. În întuneric, se plimbase o vreme prin casa mare, fumegând toată.

Cum Teddy nu-și făcuse apariția, îl sunase pe cel care avea să devină în curând fostul ei iubit *de două ori*, dar el nu răspunsese și nu sunase înapoi. Totuși, acum avea un mesaj în așteptare:

> *Scumpo, lucrurile nu merg bine. Nu este vina ta. Ci doar a mea. Trebuie pur și simplu să fiu singur acum. Apropo, chiria noastră s-a încheiat pe 31.05. Așa că nu-ți face griji, ești liberă să pleci de îndată.*

Șocată, Ali privi lung mesajul. Nu își luase doza de cofeină, așa că nu-i funcționa creierul chiar la parametrii normali, dar era sigură că tocmai se despărțise de ea – și că o lăsase fără casă.

Ali deschise calendarul din telefonul ei. Da. În ziua anterioară fusese 31 mai. Se întoarse înapoi în pat și privi lung în tavan, încercând să facă ordine în iureșul de emoții.

După câte auzise ea seara trecută şi după ce surprinsese fără să vrea, *chiar* avea nevoie să fie ea cea care părăsea, nu cea părăsită.

- La naiba, şopti ea şi se ridică.

„Eşti liberă să pleci de îndată."

Câtă mărinimie din partea lui. Şi ce bine sublinia realitatea. Bărbaţii veneau şi plecau. Aceea era regula pentru femeile din familia Winters. Aproape că uitase că scopul vieţii ei era să nu perpetueze acel model de viaţă, că trebuia să fie mai precaută.

Avea să-şi amintească de acum încolo. Şi, chiar dacă i-ar fi plăcut să stea locului şi să pună la cale o moarte lentă şi dureroasă pentru Teddy - şi poate să se răsfeţe cu o zi în faţa televizorului şi o pungă imensă de floricele -, avea treabă. Trebuia să revină la Primărie, să dea jos aranjamentele florale şi să recupereze toate vazele ce nu se vânduseră în cadrul licitaţiei.

Apoi se părea că era nevoie să îşi rezolve şi problema locativă.

Încă uluită, făcu un duş, îşi puse nişte blugi şi un tricou şi plecă. Casa închiriată pe care o împărţise cu Teddy se afla undeva pe stânci, la nord de port. Era într-o zonă izolată, unde nu era uşor de ajuns, dar nu era deranjată de drumul îngust sau că se îndepărta de cărarea umblată. Casa în sine era veche şi cam scârţâia din toate încheieturile, dar era deosebită. Ali iubea şi casa, şi priveliştea, şi, după o copilărie petrecută prin oraşe zgomotoase, îi plăcea la nebunie să doarmă în sunetul valurilor care se loveau de stânci.

De obicei, dimineaţa devreme era momentul ei preferat din viaţa în Lucky Harbor. Rece şi proaspăt, soarele abia se întrezărea pe deasupra munţilor abrupţi, transformând oceanul într-un caleidoscop impresionant de lumină. La suprafaţă, apa era liniştită, o întindere ca sticla, ce reflecta cerul de deasupra. Un început nou-nouţ. În fiecare dimineaţă.

Niciodată mai nou ca în dimineaţa aceea.

Parcă în faţa Primăriei. Locul era închis, dar Gus, paznicul, o lăsă să intre. Mormăind ceva despre cum că trebuia să se întoarcă la ale lui, se făcu nevăzut, iar Ali se apucă să care singură aranjamentele florale grele din clădire şi să le pună în camion. La fiecare drum, trebuia să treacă pe lângă biroul lui Teddy şi, de fiecare dată, emoţiile - mai ales, furia - i se strângeau tot mai tare în piept. În familia ei, mama şi sora ei erau iuţi la mânie. Dintotdeauna, Ali fusese mai curând ca o flacără mocnită, dar, în dimineaţa aceea, ardea incandescent.

Când, în sfârşit, termină, se duse să-l caute din nou pe Gus şi îl găsi, într-adevăr, foarte ocupat - stând relaxat şi uitându-se la un meci de fotbal pe telefon. La vreo 30 de ani, peste un 1,90 şi mare ca un tanc, Gus nu se mai bărbierise de anul trecut. Arăta ca un munte de om, al cărui loc era la o emisiune de pe *History Channel* în care să care buşteni - dacă ignorai pisicuţa din palma lui mare.

- O, spuse Ali şi se îmblânzi. Ce dulce!

La auzul vocii ei, Gus tresări şi, cu un chiţăit de fetiţă, căzu de pe scaun. Continuând să ţină atent în mână pisicuţa nevătămată, el se uită urât la Ali.

- Doamne, Dumnezeule, femeie, fă şi tu nişte zgomot data viitoare. Ai speriat-o de moarte pe Scumpete.

Scumpetea avea ochii întredeschişi de încântare.

- Da, observ, spuse Ali sec şi se întinse să mângâie ghemul adorabil de blăniţă. Îmi dau seama şi cât de tare vă spetiţi voi aici, în spate.

Nu putea să îşi dea seama dacă Gus se înroşise pe sub barba deasă şi neagră, dar măcar avu inspiraţia să pară uşor ruşinat când se ridică.

- Am vrut să te ajut, spuse el, dar o aveam pe Scumpete în buzunar, iar şefu' mi-a zis deja de două ori să nu o mai aduc aici. Dar miorlâie când o las acasă, iar colegul meu de apartament a spus că, dacă nu o iau cu mine azi, o să ajungă gustarea dobermanului său.

- Secretul tău cu Scumpetea este în siguranţă cu mine, spuse Ali. Trebuie doar să intru în biroul lui Teddy pentru câteva secunde.

Gus îşi scărpină barba.

- Se presupune că nu trebuie să las pe nimeni să intre prin birouri.

- Ştiu, spuse Ali, şi nu-ţi ceream asta, doar că mi-am lăsat ceva înăuntru acolo. Îi făcuse lui Teddy un vas din ceramică. Era un trunchi noduros de pin în care se ţineau pixuri şi creioane şi pe care îl semnase cu iniţialele ei în interiorul unei inimi. Nu avea nici în ruptul capului să i-l lase lui. Nu-l merita. Te rog, Gus? O să dureze un minut.

El oftă.

- Bine, dar numai pentru că voi sunteţi mereu drăguţi cu mine. Teddy ştie de Scumpete şi nu m-a dat de gol. Aşeză dulceaţa de pisicuţă pe umăr, unde aceasta se cocoţă fericită, apoi o conduse în biroul lui Teddy. Acolo, scoase un inel cu chei, care era mai mare decât capul lui Ali, găsi cheia potrivită prin vreun mecanism misterios şi deschise uşa biroului.

- Să încui după ce pleci.

- Perfect, spuse Ali şi, când Gus se depărtă, ea se îndreptă direct spre biroul lui Teddy.

Nici urmă de vreun trunchi de pin cu inimioara scrijelită în interior. Încet, dădu o tură prin încăpere. Biroul avea un aer de succes bărbătesc, iar, în puţinele ocazii în care fusese acolo, se simţise mereu atât de mândră de Teddy.

Nu asta simţea acum. De fapt, strănută de două ori la rând din cauza unui praf nevăzut, enervându-se cât căută suportul. În cele din urmă, îl zări în dulapul din spatele biroului, aruncat într-un colţ, sub un teanc de prostii. Avea forma unui trunchi de pin argintiu, fiecare detaliu fiind frumos şi fidel recreat, până la nodurile şi inelele din jurul bazei. Pentru o clipă, Ali se uită lung la suportul de care fusese atât de mândră, iar senzaţia

de ruşine şi de jenă îi puse un nod în gât. Le înghiţi pe amândouă, apucă vasul, încuie uşa, aşa cum promisese, îl căută pe Gus şi îi mulţumi, apoi plecă.

Ajunsă în camionetă, trase adânc aer în piept şi demară. Era darul celor din familia Winters: abilitatea de a îngropa în adâncuri lucrurile rele şi de a-şi duce viaţa mai departe. Îşi spuse că Teddy nu se ridica nici măcar la cinci pe o scară a lucrurilor rele.

Ca de obicei, traficul din Lucky Harbor era lejer. Noaptea, firicelele de lumină incandescentă făceau ca locul să arate exact ca în vederile din cărţile poştale, dar, acum, în lumina dimineţii, fiecare vitrină licărea în razele strălucitoare ale soarelui.

Lucrurile rămâneau la fel aici, te puteai baza pe asta. Se gândi că poate asta – senzaţia de stabilitate, securitate şi siguranţă – era ceea ce o atrăgea cel mai tare.

Cele trei S-uri ale ei...

Până în urmă cu o seară cel puţin...

Îşi începu tura la florărie îngrijorată de cât de puţin era de lucru. Cu blândeţe, îi menţionă lui Russell la prânz că simţea că avea ceva de oferit, iar un site chiar era o nimica toată. Dar Russell, la fel de blând, o dojeni uşor. La fel ca sora lui Mindy, şi el era un tehnofob. La naiba, până şi registrele erau ţinute de mână, chiar dacă contabila lor îi presa să îşi actualizeze sistemul. Grace Scott, o contabilă din oraş, renunţase să mai încerce să-l facă pe Russell să se răzgândească, dar Ali avea de gând să se lupte cu încăpăţânarea lui, convinsă că-i aştepta un parteneriat măreţ.

În pauză, îşi folosise smartphone-ul ca să completeze cât mai multe cereri online pentru apartamentele pe care le găsise. La ora şase, era înapoi la casa de pe plajă, sperând să nu dea nas în nas cu Teddy. Nu dădu, ceea ce era un lucru bun pentru speranţa lui de viaţă. Ba, chiar mai bine, cheia de la uşa de la intrare încă se potrivea. Un bonus. Avea un acoperiş deasupra capului măcar pentru încă o noapte.

În bucătărie, puse cheile în bolul micuț pe care îl așezase lângă ușa din spate, în care să adune aiurelile din buzunarele lui Teddy. De curiozitate, căută printre lucrurile de acolo: un nasture, niște mărunțiș și... două bilete, din urmă cu o săptămână, la un spectacol din Seattle.

Un spectacol la care ea nu se dusese.

Se uită lung la bilete, apoi le puse jos și plecă. O încercă o senzație neplăcută în vreme ce se îndreptă spre dormitor, dar nu putea să se concentreze la acel detaliu, pentru că își dădu seama că Teddy lucrase non-stop săptămâni de-a rândul. Și, înainte de asta, fusese bolnav și dormise în dormitorul liber. Nu mai dormiseră împreună de... nici măcar nu-și mai amintea de când.

Ceea ce însemna că Ali își dăduse seama cu mare întârziere de ruptura din relația lor.

La gândul acela, inima i se strânse ușor în piept. Nu din cauza regretului. Încerca din răsputeri să nu aibă regrete. Nu era nici din cauza suferinței, nu pentru Teddy, nu după ce auzise că o înșelase. Era din cauză că acum conștientiza că îi plăcuse mai degrabă *ideea* a ceea ce avuseseră împreună decât realitatea în sine a relației cu el.

Trist!

Se dezbrăcă până la lenjerie înainte să își dea seama ce era senzația neplăcută resimțită mai devreme. Se întoarse și alergă în picioarele goale până în sufrageria mare.

Închiriaseră casa complet mobilată, dar Ted făcuse din ea propria lui casă, grație modului dezordonat și dezorganizat de a-și lăsa toate lucrurile peste tot. Încălțări de alergare aruncate în grabă la ușa de la intrare. Sacoul azvârlit pe speteaza canapelei. Cravata atârna pieziș pe lampă. Laptopul, eBook-ul, tableta, telefonul și alte jucării conectate la prize și când nu era cazul, cu firele zăcând neînsufletite, așteptând să fie nevoie de ele.

Dar nu mai era cazul. Toate dispăruseră acum, chiar şi berile sofisticate şi de serie mică din frigider. Toate lipseau, inclusiv iPodul *ei*.

Habar nu avea cum de nu observase toate detaliile în dimineaţa aceea, dar faptele erau fapte - Teddy se mutase ca un hoţ în noapte.

Detectivul locotenent Luke Hanover nu plecase din Departamentul de Poliţie din San Francisco decât de fix o zi - din cele trei săptămâni de permisie - şi deja îşi pierduse abilităţile, după cum constată când intră în casa de pe plajă a bunicii lui, din Lucky Harbor, şi dădu peste o infractoare care pătrunsese prin efracţie.

Desigur, era cea mai frumoasă hoaţă pe care o întâlnise vreodată - cel puţin de la spate -, din moment ce purta doar un sutien din dantelă albă şi un chilot minuscul asortat.

- Ai ceva tupeu... *şobolan ticălos* ce eşti, spuse ea furioasă în telefonul mobil, mişcându-şi cu emfază mâna liberă, părul castaniu, lung, vâlvoi şi ondulat fluturând în jurul capului, în vreme ce se mişca.

Şi nu era tot ce se mişca. Femeia era o adevărată bombă sexy, numai forme dulci şi feminine, abia mascate de lenjeria de corp.

- Vreau să ştii, continuă ea, fără să-l vadă încă pe Luke, că în nici un caz n-am de gând să accept mesajul tău de despărţire. Mă auzi, Teddy? Nu-l accept pentru că *eu* mă despart de *tine*. Şi, dacă tot am ajuns aici, cine naiba face asta? Cine se desparte de cineva printr-un mesaj? Îţi spun eu cine, Teddy! Un nemernic care... Alo?

„La naiba!"

Luând telefonul de la ureche, se uită lung la ecran şi formă un număr, înainte să ducă telefonul din nou la ureche.

- Mesageria ta m-a întrerupt, spuse ea tăios. Făceai sex în birou când eu eram în aceeaşi clădire? Ce clişeu!

Dar să nu-mi spui că nu aveai de gând să reînnoiești chiria. Asta este o chestie putredă până în măduvă, Teddy. Și să nu te deranjezi să mă suni pentru asta. Oh, stai, tu nu suni... tu *dai mesaje!*

Încheie apelul și aruncă telefonul pe masă. Cu mâinile în șold, fumegând toată, rămase pe loc pentru o clipă. Apoi, cu un oftat, se lovi cu capul de frigider de câteva ori, înainte să și-l lipească de ușa rece din metal.

Leșinase?

- Este doar o zi proastă, șopti ea, în vreme ce rămase în poziția perfectă în care el ar fi putut să o percheziționeze, în căutarea unei arme.

Nu că ar fi avut vreuna - ei bine, în afara corpului fatal.

- Este doar o zi groaznică și de rahat, repetă ea încet, iar Luke se văzu nevoit să o contrazică.

- Nu și din punctul meu de vedere, spuse el.

capitolul 2

La auzul vocii bărbătești neașteptate, lui Ali îi îngheță inima în piept. Se întoarse și se uită lung, șocată, la tipul care stătea în bucătăria ei. Reacționând fără să se gândească, apucă bolul pentru chei de pe masă și îl aruncă spre capul lui.

El se aplecă, iar bolul se izbi în peretele din spatele lui, făcându-se țăndări. În vreme ce cioburile de ceramică se rostogoliră pe gresie, el se îndreptă de spate, dominând bucătăria când se întoarse spre ea, cu ochii mijiți.

- Cine Dumnezeu ești tu? întrebă ea, în timp ce inima îi bătea nebunește.

- Oh, nu, tu prima, spuse el, cu brațele încrucișate, arătând impunător. De ce arunci cu fleacuri în mine?

Dorindu-și din inimă să fi avut haine pe ea, Ali dădu să se întindă pe furiș după cana de cafea de pe masă - tot una dintre creațiile ei -, ca să i-o arunce în cap, dar el se întinse și îi smulse cana din mână.

– Încetează să-ţi mai exersezi ţinta, spuse el, emanând niveluri primejdioase de testosteron.

Era înalt – 1,82, cel puţin – şi cu o constituţie care lăsa de înţeles că era familiar cu sala de forţă sau cu munca fizică. Şi, în vreme ce stătea în mijlocul bucătăriei, de parcă deţinea acel loc, ea studie şi restul detaliilor. Ochi pătrunzători. „Ca să te văd mai bine, draga mea", se gândi ea, simţindu-se un pic cum trebuia să se fi simţit Scufiţa Roşie când fusese prinsă de lupul cel mare şi fioros.

Părul îi era de un castaniu-închis şi vâlvoi, de parcă nu se putea deranja să folosească un pieptăn. Tricoul lui se întindea peste umeri laţi, blugii se mulau peste şolduri subţiri. Iar adidaşii nu scoaseră nici un zgomot când făcu un pas spre ea.

„Ca să te prind mai bine, draga mea..."

„Nu arată ca lupul cel mare şi fioros", îşi spuse ea panicată. Şi nu arăta nici ca un criminal care spărgea case şi tortura femeile îmbrăcate doar în lenjerie intimă – nu că ar fi ştiut ea cum arăta un criminal. Apucând prosopul de bucătărie de pe masă, ea încercă să se acopere, din moment ce lenjeria ei de la Victoria Secret nu ascundea mare lucru.

Privirea posibilului criminal nu era lacomă, deşi era evident că îi examina corpul atent, iar Ali se chinui din răsputeri să nu chiţăie când el îi înşfăcă bluza de pe spătarul scaunului şi i-o întinse, cu o expresie severă.

„Ca să te mănânc mai bine, draga mea..."

Cu inima gata să-i sară din piept, ea nu se întinse să apuce bluza. Îi era frică să o facă. În schimb, se uită spre cuţitele aflate pe masă, la vreo jumătate de metru distanţă, întrebându-se dacă putea să ajungă la ele înainte...

El le împinse şi mai departe.

La naiba!

– Încalci o proprietate privată, spuse ea, mândră de duritatea din voce.

– Nu, asta ai fi tu.

Într-o doară, apucă prosopul şi scutură din cap.

– Eu locuiesc aici. Deşi, tehnic vorbind, mulţumită lui Teddy, nu mai era chiar atât de adevărat. Şi, dacă nu pleci, o să sun poliţia.

El nu plecă.

Ali ştia doar o singură mişcare de autoapărare şi miză pe ea, riscând totul ca să se repeadă spre el şi să îşi înfigă genunchiul bine.

Dar el se mişcă atât de repede, încât ea nu avu timp să-l nimerească în bijuterii. Nici măcar nu avu timp să clipească înainte să fie ţintuită, fără scăpare, de masă de un corp puternic, viguros.

– Încetează, îi spuse el la ureche. Apoi, de parcă nu se întâmplase nimic, făcu un pas înapoi şi îi mai întinse o dată bluza.

De data aceasta, ea o apucă, apoi aruncă prosopelul ineficient şi îmbrăcă bucuroasă haina lungă, pe care o înfăşură pe corp, astfel că se acoperi de la baza gâtului până la coapse.

Se simţea mai bine.

Sau cât de bine se putea simţi cu un străin care o privea atent. El mai făcu vreo câţiva paşi înapoi, oferindu-i astfel un spaţiu de care avea mare nevoie. Expresia de pe chipul lui era pe deplin neutră, dar limbajul trupului lui transmitea o tensiune primejdioasă pe care Ali nu voia să o sporească.

– Deci, spuse el calm şi se sprijini cu un umăr lat de tocul uşii, ai spart casa?

Vorbea serios? Era clar că părea serios. Plus stoic şi stăpânit, ceea ce o făcu să se simtă cu nervii încordaţi la maximum.

Avea ochii albaştri. Un albastru glaciar. Observă asta doar pentru că se uita la el atent, în căutarea vreunei urme de agresivitate. Cel mai probabil faţa lui putea fi descrisă drept răvăşitoare, dar putea la fel de bine să fie sculptată în piatră, expresia fiindu-i încremenită într-o stare de enervare intimidantă.

Dar și ea era enervată. Și nu doar un pic speriată. Desigur, crescuse într-un cartier dur, dar tipul din fața ei era la ani-lumină avans la capitolul experiență în duritate. Era un tip cu personalitate în mod evident și avea barba întunecată, nerasă pe maxilar. Chiar dacă avea părul tuns scurt, câteva șuvițe reușeau să cadă peste frunte, detaliu care nu îi îmblânzea cu nimic înfățișarea. Ali se cam îndoia că exista ceva blând în bărbatul acela.

- N-am spart casa, spuse ea. Locuiesc aici.
- Este imposibil.
- De unde știi tu asta? întrebă ea.
- Pentru că eu dețin casa.

Sprijinit în continuare de tocul ușii, Luke îi aruncă femeii din fața lui o privire lungă, care îi făcea, de obicei, pe băieții răi să fugă mâncând pământul.

Dar ea nu fugi. În schimb, îi întâlni privirea cu ochi mari, de culoarea alunelor, și îl făcu să se întrebe despre licărirea de ferocitate pe care o văzuse la ea când lăsase mesajul acela la telefon. El tânjea după pace și liniște, iar ea era, în mod evident, exact opusul păcii și al liniștii - așa că trebuia să-i arate ușa.

- Tu deții locul ăsta? întrebă ea. Tu ești Luke Hanover?
- Da.

Ea nu se relaxă.

- O să am nevoie să-ți văd un act de identitate.

De obicei, aceea era replica *lui*. Și, pentru o femeie îmbrăcată doar într-o bluză subțire, de culoarea piersicii, avea un tupeu extraordinar. Numai că ceea ce avea cu adevărat era o piele albă și fină și corpul acela îmbietor, numai forme și dulceață. Își scoase portofelul și îi arătă permisul.

- Acum, este rândul tău.

Ea clipi ca o bufniță, cu niște ochi căprui care nu mai erau atât de ostili când își îndepărtă o parte din părul vâlvoi de pe față.

- Trebuie să-l aduc din camionetă, spuse ea. Mi-am lăsat poşeta acolo.

Poliţistul dinăuntrul lui tresări. Dar se afla în Lucky Harbor, nu în San Francisco, iar oamenii se simţeau în siguranţă aici. Şi totuşi, ştia el mai bine ca oricine că asemenea lucruri se întâmplau peste tot.

- Am închiriat casa unui singur bărbat, îi spuse el. Nici tâlhari, nici femei pe jumătate dezbrăcate nu intrau în calcul. Chiar crezuse că avea să găsească goală casa şi era pregătit să pună acest lucru în practică prin orice mijloace, căci avea o nevoie teribilă de acele câteva săptămâni de linişte şi pace.

- Teddy nu m-a anunţat decât cu câteva ore în urmă că nu a mai semnat contractul de închiriere, spuse ea.

- Teddy, repetă el. „Şobolanul ticălos" la care urlai la telefon?

Ea îşi muşcă buza de jos.

- Deci ai auzit totul, nu?

Da, auzise şi-şi apreciase dintr-odată lunga abstinenţă la capitolul femei.

- Unde este Marshall acum?

- S-a mutat.

Se întoarse cu spatele la el, se cocoţă pe scaunul de bar şi, pentru o glorioasă secundă, cu bluza ridicată, îi mai permise să tragă cu ochiul la chiloţeii aceia sexy, chiar înainte să se aşeze. Chiar că avea un posterior pe cinste. Şi nişte chiloţei pe măsură.

- N-a menţionat niciodată faptul că nu prelungeşte contractul de închiriere? întrebă Luke.

- Nu. De aici şi partea cu şobolanul ticălos.

Remarca aproape îl făcu să zâmbească. Ar fi fost primul zâmbet sincer după săptămâni bune, dar îl înăbuşi. Pentru că, în realitate, nu era nimic amuzant în toată povestea. Venise la Lucky Harbor ca să fie singur.

Avea nevoie să fie singur.

Trecuseră ani întregi de când nu mai fusese acolo. După ce moştenise casa de la bunica lui, o închiriase.

O făcuse intenționat, chiar dacă își petrecuse câteva dintre cele mai frumoase perioade din viața lui acolo, în copilărie. Stâncile și apa fuseseră un rai în adolescență, la fel și pontonul și sala de jocuri. Pe vremea aceea, nu îi păsase că era greu de ajuns la casă ori că era izolată. Îi păsa cu atât mai puțin acum. De fapt, îi plăceau ambele lucruri la ea.

Proprietatea includea un șir de scări șubrede care duceau spre plaja și propriul doc micuț. Casa imensă și veche era la fel de șubredă. Totuși, nu se gândise să o vândă, nici măcar o dată. Nu putea, nu fără o cantitate mai mare de vină decât era capabil să ducă.

Acum, era bucuros că nu o vânduse, căci avusese nevoie să plece din San Francisco după ce viața lui se dusese de râpă. La ultimul lui caz, făcuse parte din unitatea însărcinată să strângă dovezi împotriva senatorului Robert Danielson, acuzat că ucisese trei tinere în decursul unui an.

Încă de la bun început, dovezile fuseseră cel mult șubrede: câteva e-mailuri, mesaje și telefoane între senator și acele femei. O mulțime de cheltuieli îndoielnice. Dar Danielson era respectat și, după toate datele, un tip decent. În cele patru luni de investigație, nici măcar o persoană nu spusese vreun lucru rău despre el, altul decât că muncea prea mult. În cele din urmă, din cauza lipsei probelor, se renunțase la cazul deschis împotriva lui.

La două zile după aceea, frumoasa și tânăra consilieră a senatorului, Isabel Reyes, fusese găsită plutind în valurile golfului San Francisco.

Senatorul fusese găsit la numai o oră după aceea, spânzurat de grinzi.

Presa o luase razna, susținând că nimeni nu se așteptase la așa ceva, punând la îndoială integritatea tuturor celor implicați în caz, inclusiv a judecătorului, a procurorului și întregii echipe de investigație – pe care o condusese Luke.

Încă i se făcea rău când se gândea la moartea lui Isabel Reyes. Nu putea să treacă peste senzaţia că el *ar fi trebuit* să ştie. Dezgustat de slujba lui, de sistem şi, mai ales, de el, îşi ceruse toate cele douăzeci şi unu de zile de concediu pe care le acumulase şi plecase din oraş, sperând să-şi regăsească sănătatea mintală. Venise la Lucky Harbor, cu planuri să doarmă cel puţin o săptămână, apoi să mănânce pizza şi să joace nişte jocuri, după care să mai doarmă pentru încă vreo două săptămâni. Îşi dorise să facă întocmai, departe de oameni, mai ales departe de chiriaşi care erau părăsiţi prin mesaje pe telefon.

– Bine, spuse el, deci Marshall a plecat şi tu...? El se opri ca să-i audă răspunsul, gândindu-se că singurul răspuns acceptabil ar fi fost „Plec acum".

– Am unde să mă mut, spuse Ochi-ca-Aluna.

„Slavă Cerului!"

– Probabil. Ea se opri. Sper. De îndată ce am un răspuns la cererile de chirie pe care le-am trimis azi, o să ştiu mai multe. Nu că asta ar fi problema ta.

Ea sări de pe scaunul de bar, iar Luke îşi spuse că motivul pentru care trupul lui se încordă era uşurarea de a o şti pe picior de plecare. Nu avea să fie nevoit să o îndepărteze cu forţa din casa lui pe această femeie sexy, nebună şi dezbrăcată.

Dar, în loc să-şi strângă lucrurile şi să plece, ea se duse la frigider şi scoase câte ceva de acolo.

– Îţi place curcanul? întrebă ea.

El clipi nedumerit la schimbarea rapidă a subiectului de discuţie.

– Da.

– Îţi chiorăie stomacul.

Din doi timpi şi trei mişcări, ea făcu un sendviş mare din curcan cu câte ceva şi i-l întinse.

– Mulţumesc, spuse el surprins.

– Pentru puţin.

Îndreptându-se spre masa de bar, ea se uită lung pe fereastră.

Marginea bluzei îi acoperea fundul, chiar şi o bună parte din coapse, mulându-i-se numai bine pe forme. Avea picioarele lungi, tonifiate. *Goale.* Încercând să nu îşi închipuie cum îşi trece mâinile pe întreaga lor lungime, Luke trase adânc aer în piept.

Cu privirea încă îndreptată pe fereastră, ea îşi puse un picior peste altul şi îşi înclină un şold, tăcută.

– Cred că sunt cutii în garaj, spuse el, în încercarea de a fi de folos.

La naiba, putea chiar să-i care lucrurile afară, nu era nici o problemă.

Mai multă tăcere, lucru la care, de obicei, *el* era maestru. Era chiar foarte bun. Dar, când ea vorbi, în sfârşit, cuvintele îl loviră din plin:

– Părăsită şi lăsată fără casă în aceeaşi zi, spuse ea încet. Ăsta trebuie să fie un fel de record pentru penibil, nu-i aşa?

Luke răsuflă în grabă, împinse deoparte farfuria rămasă goală şi încercă să îşi întărească inima deja împietrită. Nu era problema lui că fostul său chiriaş îi distrusese viaţa. Pentru moment, nu era în timpul serviciului şi nu era sarcina lui să rezolve problemele celorlalţi oameni. Desigur, ea primise o lovitură grea, dar realitatea rece şi crudă era că o mulţime de oameni erau distruşi în fiecare zi. Nu putea să-i pese în clipa aceea. Nu mai dormise de zile întregi şi avea să leşine la propriu dacă nu se întindea într-un pat în următoarele cinci minute.

– Uite, rămâi în noaptea asta. Nu este aşa o mare problemă.

Ea nu se mişcă de unde era.

– Mulţumesc, dar nu. O să fiu bine.

Luke îi urmări privirea aţintită spre camioneta Toyota veche, parcată lângă trotuar. Era detectiv de prea multă

vreme ca să nu intuiască la ce se gândea ea: avea de gând să doarmă în camionetă.

– Serios. Mai rămâi o noapte.

Atunci, ea se întoarse şi îl privi, cu mândria strălucindu-i în ochi.

– Să nu îndrăzneşti să-ţi fie milă de mine.

El avea o soră. O mamă. Ştia cum să înoate prin apele pline de rechini din psihicul unei femei fără să fie rănit.

– Glumeşti? întrebă el. Îmi este milă de mine. Sendvişul a fost minunat, şi nu prea mă pricep la gătit. Şi, chiar dacă m-aş fi priceput, sunt mult prea obosit ca să mă duc să cumpăr chestii de la magazin. Dacă tu pleci acum, eu o să mor de foame mâine.

Ea se uită la el vreme îndelungată. Luke nu trebui să se forţeze să pară sincer, pentru că spusese purul adevăr.

– Nu o să-ţi pară rău, zise ea, în cele din urmă. Şi nici nu o să mori de foame.

Apoi dispăru pe coridor.

Lui Luke nu îi plăcea să nu fie de acord cu o femeie frumoasă, dar avu senzaţia că ea se înşela amarnic – cel puţin în privinţa unui lucru.

capitolul 3

Luke o urmă pe musafira lui accidentală până în dormitorul principal.

Fostul dormitor al bunicii lui.

Ţinându-şi în frâu amintirile, el se opri în pragul uşii, fericit să observe că nu mai arăta ca dormitorul bunicii lui. Haine, pantofi, sticle şi borcane cu chestii erau împrăştiate pretutindeni. Arăta de parcă explodase acolo o bombă de femeie.

– Ţi-am spus că îmi place la nebunie casa ta? întrebă chiriaşa lui sexy, nebună şi aproape dezbrăcată când ieşi din baia alăturată.

Dar nu mai era aproape dezbrăcată. Se încheiase până în gât şi îşi pusese o pereche de blugi. Totuşi, era încă în picioarele goale. Avea unghiile date cu ojă azurie, cu margarete micuţe lipite pe unghiile de la degetele mari. Iar el nu avea nici cea mai vagă idee de ce îi cerceta unghiile de la picioare.

Nici una.

Ea îşi prinse părul în vârful capului, apoi trecu agale pe lângă el şi ieşi pe uşa de la dormitor, lăsându-l încă o dată să i-o ia pe urme.

– Şi zici că ai trimis câteva cereri pentru chirie? întrebă el.

– Da.

Ea intră în bucătărie, unde luă o stropitoare de sub chiuvetă şi o umplu.

– Ai verificat şi cui?

– Nu. De ce?

– Eu l-am verificat pe Marshall înainte să se mute aici, spuse el.

Ea îl privi lung.

– Serios?

El încuviinţă din cap. Fiind detectiv, avea adesea de a face cu scursurile societăţii, cu oportunişti şi cu cei care erau capabili să vândă diavolului şi sufletul mamei lor. În lumea lui Luke, încrederea nu era un dat; se câştiga.

– Dacă aş fi ştiut că locuieşti aici, te-aş fi verificat şi pe tine.

– Oh.

Vocea ei era diferită acum, ceea ce îl făcu să se mai uite o dată la ea. Ea îşi coborâse privirea şi îşi muşca buza de jos.

Ah, la naiba! Avea ceva de ascuns.

– Asta ar fi fost o problemă? întrebă el.

– Nu. Nu, absolut deloc.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Serios, spuse ea.

– Programul de verificare pe care îl am pe laptop este foarte amplu, spuse el.

– Amplu... adică... ai putea să o vezi pe învățătoarea mea și când am încetat să mai cred în Zâna Măseluță? întrebă ea. Chestii de genul ăsta?

– Mda, spuse el tărăgănat. Exact chestii de genul ăsta.

– Bine. Fă-o!

– Cum te cheamă? o întrebă el.

– Ali Winters. Ali cu un i.

El își scoase laptopul din rucsac.

– Să vedem ce aflăm.

– Sigur.

Ea se mișcă înainte și înapoi în picioarele goale câtă vreme el tastă. El nu glumise; programul era al naibii de invaziv. Era foarte util când vâna suspecți. Nu era atât de util când verifica antecedentele unei musafire drăguțe, cu ochii căprui ca aluna, căci era menit să afle cu mult mai mult decât avea nevoie.

Începură să se contureze elementele de bază, inclusiv o listă cu adresele ei precedente, vârsta, istoricul slujbelor, dosarele publice etc. Ali cu un i avea douăzeci și șase de ani, iar fostele adrese erau în număr de cincisprezece, majoritatea în și pe lângă White Center și Burien, ambele chiar mai jos de Seattle. La o privire mai atentă observă că zece dintre ele fuseseră înainte să împlinească optsprezece ani.

Fusese interogată de poliție de câteva ori, ca urmare a legăturii de rudenie cu o anumită Harper Winters – sora ei –, care fusese arestată pentru furturi minore și atac după ce furase binoclul unui vecin și îl pocnise cu el în cap. Și apoi, din nou, când mama ei – Mimi Winters – își amenințase o scursură de fost iubit că avea să-l calce cu mașina.

Ali în sine nu fusese amestecată în nici un arest. Mersese la liceu, fusese cântăreață într-un cazino/bar și lucrase într-o florărie.

– Este de rău? întrebă ea, aplecându-se peste umărul lui, părând a oscila între dorința de a ști și dorința de a nu ști.

El își întoarse capul și se uită la ea.

– Ești cântăreață?

– Nici măcar un pic. Am renunțat la jobul de cântăreață când a sărit la mine o sosie de-a lui Cher pentru că am uitat cuvintele de la cântecul ăla cu „Do you believe in life after love". Dar am reușit să-mi păstrez hainele pe mine, iar bacșișul era frumos. În plus, mi-am obținut diploma fără vreun împrumut.

Ea se duse în sufragerie și începu să ude florile împrăștiate prin spațiul mare și deschis. Erau mai multe ghivece din ceramică, de-o parte și de alta a canapelei și sub ferestrele mari. Câteva ghivece mai micuțe erau așezate în jur, pe rafturi și pe măsuța de cafea.

Era ceva nou. Bunica lui Luke fusese o persoană caldă, amuzantă și autoritară, care iubise cu patimă tot ce îi ieșise în cale... cu excepția plantelor. Ucidea plantele dintr-o simplă privire, inclusiv pe presupușii cactuși invincibili.

– Astea de unde au apărut? întrebă el.

– De la mine, spuse Ali. Casa asta este atât de minunată, așa veche și plină de caracter și de șarm... Zâmbetul ei era ușor melancolic. Dar avea nevoie de... viață. Pe lângă că o să te hrănesc pe tine, o să am grijă și de plante.

– Sunt plantele tale.

– Hmm.

Hmm? Ce însemna *hmm*?

– Grădina ta este varză, remarcă ea cu nonșalanță. Afară sunt multe flori clopoței, dar sunt sufocate de răscoage roșii. Iar *castilleja*[1]... ai idee cât de greu este să crești planta asta?

[1] O specie de plantă erbacee care se găsește în vestul Americii, Asia de nord sau nord-vestul Rusiei (n.tr.)

– Nu-mi caut un grădinar. Sau vreun arendaş, spuse el, dându-şi seama unde bătea tirada ei. Îşi frecă locul dureros dintre sprâncene. Nu caut nimic şi pe nimeni, ci doar pace şi linişte. Ceea ce nu însemna că nu-şi dorea o femeie. Nu l-ar fi deranjat, deşi era al patrulea lucru pe listă, după somn, mâncare şi mai mult somn, dar, da, ar fi mers de minune o femeie caldă, sexy şi goală sub el. Deasupra lui.

Oricum îşi dorea ea...

Dar nu femeia din faţa lui, oricât de atrăgătoare i se părea. Pentru că femeia aceea avea ochii atât de plini de viaţă şi de emoţie, încât el risca să se înece în ea.

Telefonul fix sună, şi amândoi se uitară spre el.

– Asta e linia ta personală? întrebă el. Sau a lui Marshall?

– Păi, la început, a fost a lui Teddy, spuse ea. Dar am folosit-o şi eu.

Atunci, el îi făcu semn să răspundă, din moment ce nu se putea să fie pentru el. Puţini oameni ştiau că el se afla acolo. Sigur nu comandantul lui, care era încă enervat că Luke îşi luase concediu în mijlocul cruntei furtuni mediatice. Şi nici părinţii sau sora lui, Sara.

Singurii oameni care puteau şti – cei mai buni doi prieteni, Jack şi Ben – lucrau. Jack, chiar acolo, în Lucky Harbor, ca pompier, iar Ben era plecat să salveze lumea. Pe undeva.

Ben, care suferise propriile lui pierderi de neînchipuit, ar fi ştiut că era cazul să-l lase pe Luke în pace, dar Jack, nu. Jack avea să-l miroasă mai devreme sau mai târziu, dar Luke îşi dorea să aibă mintea limpede până atunci, pentru că nimeni nu putea să-l citească mai bine ca Jack.

Ali răspunsese la telefon şi se încrunta.

– Pe cine căutaţi? întrebă ea. Pe detectivul locotenent Luke Hanover?

Ea îi aruncă o privire lungă.

De obicei, oamenii aveau una din două reacţii când aflau ce meserie avea: ori voiau să-i vadă arma şi îi cereau să le arate câteva mişcări de autoapărare ori le venea să fugă mâncând pământul.

Reacţia lui Ali era undeva între cele două, dar lui Luke nu-i păsa. Lucrul de care îi păsa era ca nimeni să nu afle că el era acolo. Scuturã din cap în semn de „nici într-un caz". Nu avea habar cum făcuse rost de numele lui persoana care îl căuta – oricine ar fi fost –, dar el *nu* era acolo.

– De unde aţi făcut rost de numărul acesta de telefon? întrebă ea la telefon.

Lui Luke îi plăcu întrebarea şi se întrebă care avea să fie răspunsul.

– Aha, spuse ea, cu privirea în continuare aţintită spre Luke. Înţeleg.

Luke arătă spre el şi scutură din cap, mesajul lui fiind evident: El *nu* era acolo. Ali îi adresă un zâmbet dulce, apoi ridică un singur deget, lăsând de înţeles că avea nevoie de un minut.

Luke îi răspunse cu cea mai intimidantă dintre încruntăturile lui... de-a dreptul irosită, pentru că ea se întoarse cu spatele la el.

– Da, desigur, spuse ea la telefon. Înţeleg de ce vreţi să vorbiţi cu el.

Bine, gata cu gluma! Luke se îndreptă cu paşi apăsaţi spre ea, având de gând să îi smulgă telefonul din mână, dar ea îl luă din nou prin surprindere când îl ţinu la distanţă cu o mână lipită de pieptul lui.

– Totuşi, zise ea, vă înşelaţi când spuneţi că detectivul locotenent Luke Hanover este aici... aha...

El putea să-şi dea seama că ei i se cam ţinea o predică. Ignorând mâna încă sprijinită de pieptul lui – ceea ce îi era şocant de greu să facă –, el îi făcu semn să închidă naibii telefonul.

– Aha...

Din nou, el se întinse spre ea, şi ea, din nou, îşi apăsă mâna în pieptul lui.

- Hmm, spuse ea, amintindu-i că încă nu avea habar ce anume însemna. Ei bine, după cum am spus, nu este aici. Să nu mai sunaţi. Ea închise telefonul şi se uită la Luke. Interesant.

- Un reporter, ghici el.

- Da.

El răsuflă uşurat.

- Mulţumesc.

- Cu plăcere, spuse ea. Am multă experienţă la evitat apeluri. Am deprins abilitatea asta cu creditorii şi alte asemenea persoane care îi dădeau mamei bătăi de cap. Eram deja specialistă înainte să învăţ tabla înmulţirii.

Luke se pregăti pentru întrebările inevitabile pe care aproape oricine le-ar fi avut, dar ea îl luă din nou prin surprindere.

- O să desfiinţez telefonul înainte să plec, spuse ea.

- Mulţumesc. Ali...

Cineva ciocăni la uşă, iar el înjură.

- Răspund eu, spuse ea. Dădu să iasă din bucătărie, apoi se opri şi se uită la el. Bănuiesc că tot nu eşti aici, nu-i aşa?

- Corect.

Ea se uită la el pentru o fracţiune de secundă, apoi ochii i se îmblânzirăuşor înainte să se facă nevăzută. El nu ştia ce însemnase asta, dar, la un minut după aceea, auzi cum se deschide uşa de la intrare.

- Domnule Gregory, spuse ea, cu un zâmbet evident în voce. Toate bune?

În bucătărie, Luke înjură din nou. Domnul Edward Gregory era cel mai apropiat vecin, un bătrânel cu o înfăţişare dezarmantă, care era, de fapt, drăguţ ca un şarpe cu clopoţei.

Iar, cândva, pentru vreo trei minute, fusese însurat cu bunica lui - fapt ce îl făcuse pe acel domn bunicul

biologic al lui Luke. Nu că Ali ar fi avut de unde să știe, din moment ce se îndoia sincer că Edward l-ar fi menționat. Luke nu făcuse nimic de care să se mândrească în fața bunicului său - dacă ținei cont de faptul că își trimisese sora la închisoare la optsprezece ani, iar apoi, după doi ani, își lăsase bunica să moară singură.

Luke și Edward nu mai vorbiseră de multă, foarte multă vreme. Iar, pentru moment, Luke avea de gând ca lucrurile să rămână așa.

- Aveți nevoie de ajutor cu ghiveciul pe care l-am început pentru dumneavoastră? o auzi pe Ali întrebând.

„Ce Dumnezeu?"

- Nu, mă descurc, spuse Edward. Mă duc la clubul pensionarilor, ca să duc toată echipa la bufetul special.

Luke aruncă o privire pe fereastra de la bucătărie. Parcată în spatele camionetei lui Ali, se afla o dubă mare și albă, cu mesajul „CLUBUL PENSIONARILOR, SUNĂ PENTRU O PLIMBARE" înscris pe o parte. Bunicul lui era suficient de bătrân încât să fi fost chiar el în afurisitul acela de centru sau, cel puțin, pe aproape, dar se părea că, de fapt, era șoferul celor de acolo.

- Am văzut o camionetă necunoscută pe drum, spuse Edward. Voiam să mă asigur că ești bine.

Camioneta lui Luke avea doi ani. Nimeni, cu excepția lui Jack, nu avea cum să o recunoască în Lucky Harbor, dar Edward Gregory era un vulpoi bătrân și viclean. Și, evident, Ali era amabilă, atentă și peste măsură de naivă. Probabil avea să-i cadă în plasă și să-l lase să intre în casă.

Și ar fi fost cireașa de pe tort pentru Luke să aibă chiar acum înfruntarea așteptată vreme de un deceniu, ținând cont de toate cele întâmplate.

- Oh, ce drăguț sunteți, spuse Ali. Dar sunt foarte bine, domnule Gregory. Vă mulțumesc foarte mult că ați întrebat.

Ea chiar îl proteja pe Luke? Trecuse ceva vreme de când se aflase ultima oară într-o asemenea postură – *să aibă nevoie* de ajutor –, și nu știa cum să se simtă. Hotărî că se simțea incomod și tulburat.

– Tot mai ai probleme cu țeava din bucătărie? întrebă bunicul lui.

– Nu, este totul în regulă acum.

Luke se uită în chiuveta de la bucătărie. Da. Clar îl proteja. Chiuveta era înfundată. Și, dintr-odată, simți un nod în gât. Doamne, cât era de obosit! Obosit și dat peste cap.

Ali și bunicul lui continuară să discute vreme de un deceniu, în opinia lui, când, de fapt, era vorba doar despre câteva minute, în vreme ce Edward se chinuia, folosindu-se de tot farmecul lui, să facă în așa fel încât să fie invitat înăuntru.

Dar Ali se ținu tare, râzând și păstrând discuția într-o notă relaxată, dar rămânând fermă. Și, la numai un minut după aceea, ușa de la intrare se închise, și ea se întoarse.

Luke se uită la ea.

– Vinzi iarbă[1] bătrânilor?

Ea îl privi lung, apoi râse. Râse atât de tare, încât fu nevoită să își sprijine mâinile pe genunchi și să se aplece. Într-un final, ea se îndreptă și se șterse la ochi.

– Oh, Dumnezeule, chiar aveam nevoie de asta. Își recăpătă stăpânirea de sine cu un oarecare efort. Nu, nu vând iarbă. Fac un curs de ceramică la clubul pensionarilor. Ea scutură din cap spre el. Ce mare polițist ești tu!

Vinovat.

– Detectiv.

– Așa am auzit.

Afurisitul de reporter.

– Și chiar un polițist *norocos*, continuă ea.

[1] Joc de cuvinte, *pot* în engleză având dublu sens: vază și iarbă (n.tr.)

Viaţa lui era atât de varză, încât chiar nu înţelegea la ce anume se referea ea.

- Norocos?

- Cu vecinii pe care-i ai, spuse ea. Unde am crescut eu, vecinii mei erau un piroman de carieră şi un cămătar. Ridică din umeri. Piromanul era destul de simpatic, dar, dacă-mi lăsam păpuşile pe afară, le ardea părul.

- Iar cămătarul?

- Nu era înnebunit după copii mici, spuse ea. Obişnuia să ne spună mie şi surorii mele că avea să se strecoare într-o noapte la noi în casă, să ne ia şi să ne vândă pe piaţa de sclavi albi, pentru ca mai apoi să-şi ia partea de profit.

„Dumnezeule!"

- Câţi ani aveai?

- Nu ştiu, poate doisprezece. N-a avut niciodată ocazia. Când mama a aflat ce ne spusese, i-a aruncat cu o lampă în cap. Asta l-a dat pe brazdă repejor.

Luke nu era de acord cu civilii care luau dreptatea în propriile mâini, dar, în cazul ăsta, vorbi justiţiarul din el:

- *Bun.* Şi mulţumesc pentru ajutor.

Ea zâmbi.

- Mi-am dat seama că n-ai chef de socializare.

- Nu.

- Deci poate că soarta a vrut ca eu să fiu aici.

Soarta? El credea că ghinionul.

- Nu prea mă bazez pe soartă. El credea în capacitatea omului de a-şi croi singur drumul... chiar dacă drumul presupunea să o dai în bară de câteva ori înainte să-ţi iasă. Nu dădea niciodată vina pentru eşecurile lui pe ceva atât de imaterial ca soarta.

Dădea vina pe el.

Ea se uită lung la el pentru o clipă, cu ochi blânzi, de parcă, dintre toate lucrurile, îi părea rău pentru el.

– Este în regulă, spuse ea. Cred eu îndeajuns pentru amândoi.

„Ei, pe naiba!"

El încercă să se adune, dar ochii îi erau nisipoşi din cauza epuizării.

– Ajung la capătul puterilor.

Plecă şi coborî scările spre subsol.

Trecuseră ani în şir de când nu mai coborâse acolo, dar nu se schimbaseră prea multe. Pereţii erau de un albastru-închis, cu o galaxie pictată pe tavan. Pluto încă era planetă. Uşa era acoperită cu stickere ale posturilor radio din anii '90, o capsulă virtuală a timpului pentru adolescenţa lui Luke.

Nu că ar fi fost mare lucru în toată povestea cu capsula timpului. Părinţii lui, amândoi medici, nu puseseră niciodată prea mult accent pe sentimente. Ei credeau într-o educaţie aleasă, muncă din greu şi o dragoste fermă. Şi într-o cauză, mereu într-o cauză.

Ceea ce în clipa aceea însemna că se aflau în Haiti. În trecut, făcuseră parte din organizaţia Medici fără Frontiere, motiv pentru care Luke şi sora lui mai mare, Sara, stătuseră mai mult în Lucky Harbor, în grija bunicii lor, decât în casa lor din San Francisco.

Lucru care fusese în regulă pentru Luke.

Se bucurase de o mulţime de perioade frumoase în Lucky Harbor, cele mai bune din viaţa lui. Prima căţărare. Prima dată când schiase. Prima săritură de pe ponton. Primul sărut. Şi, din moment ce Candy Jenson, cu un an mai mare ca el, îi luase şi virginitatea, trăise acolo orice posibilă primă dată.

Amintiri frumoase.

Cel puţin până când, câţiva ani mai târziu, fusese alături de fata visurilor lui într-o anume noapte stupidă. Parcaseră în Pigeon Point ca să se „uite la stele", adică să facă sex, în camioneta tăticului ei. Ceea ce şi făceau când sora lui îl sunase. Cu doi ani mai mare, la douăzeci de ani, Sara nu îl deranjase aproape niciodată

pe Luke, dar, în noaptea aceea, băuse şi avea nevoie ca el să o ducă acasă.

Luke încă avea două prezervative. Îi spusese surorii lui să-l mai lase un pic.

Dar Sara nu aşteptase. Condusese beată, omiţând un stop şi omorând un bătrân care trecea strada.

Deşi Sara nu dăduse niciodată vina pe el pentru cei doi ani petrecuţi în puşcărie, Luke încă nu se iertase, iar relaţia lor fusese extrem de încordată de atunci.

Apoi bunica lui murise, la doi ani după aceea. Din nou, nu el fusese cauza directă, dar tot se simţea cu musca pe căciulă.

Nu se mai întorsese în Lucky Harbor de atunci.

Grămada de cutii de lângă perete sugera că, la un moment dat, încăperea trecuse de la adăpostirea unui adolescent la depozitarea lucrurilor inutile. Bunica lui, Fay, nu fusese niciodată în stare să arunce nimic dintre lucrurile lui sau ale Sarei. Ea fusese singura sentimentală din toată familia.

Luke se uită lung în jur şi împinse prima cutie cu piciorul, iar privirea i se opri asupra unei bucăţi de lut... omul de zăpadă pe care îl făcuse la un moment dat în tabără. Îi lipseau un ochi şi o bucată din cap, dar bunica îndrăgise obiectul acela, pe care îl păstrase pe biroul ei ca prespapier.

Biroul încă era sus, în sufragerie, dar era gol acum, disponibil pentru oricare dintre chiriaşii care voiau să-l folosească.

Luke se uită lung la omul de zăpadă, recunoscând fără tragere de inimă durerea afurisită din piept, înainte să scuture din cap şi să se îndrepte spre pat. Se descotorosi de haine şi de încălţări cu aceeaşi nepăsare, apoi se întinse pe saltea.

Ultimul gând conştient fu imaginea cu Ali stând în bucătăria lui, îmbrăcată numai cu sutienul sexy şi chiloţei şi afişând zâmbetul acela care îi spunea

lui că era într-o mare încurcătură - fie că-i convenea, fie că nu.

Şi, apropo, nu-i convenea.

capitolul 4

Ali auzi uşa închizându-se în străfundurile casei, apoi nimic.

Numai linişte în urma lui Luke.

Adună de pe podea cioburile cănii de ceramică pe care o scăpase şi scoase un oftat prelung. Luke Hanover era o forţă. O forţă masivă, tăioasă şi enigmatică.

Şi un poliţist. Un detectiv locotenent.

„Dumnezeule mare!"

Mama ei iubea bărbaţii, pe *toţi*, dar le împărtăşise fiicelor ei un lucru - şi anume, o neîncredere deplină în oamenii legii. Anii copilăriei lui Ali se asemănaseră cu un sezon din serialul *COPS*, şi încă avea tendinţa să tresară când auzea sirena. Chiar dacă la vederea lui Luke tresărise dintr-un cu totul alt motiv.

Un lucru foarte deranjant din moment ce tocmai fusese părăsită şi, prin urmare, nu era interesată de nici un deţinător de penis.

Luke era un tip atrăgător. Orice femeie ar fi reacţionat. Era ceva în felul lui de a se purta... privirea tăioasă care nu rata nimic şi atitudinea calmă, controlată, chiar după ce descoperise o femeie pe jumătate dezbrăcată în casa lui. Totuşi, ceva din expresia lui sugerase o tensiune care nu avea nimic de-a face cu ea. Ştirea auzită de la reporter o confirma. Era limpede că Luke avusese o săptămână mult mai rea decât a ei, mai ales că săptămâna lui avusese legătură cu moartea unor oameni.

Cu siguranţă, Luke avea de-a face zilnic cu mai mult stres şi mai multă responsabilitate decât experimentase Ali vreodată. Îi părea rău, dar, în momentul acela, ea îşi avea propriile probleme.

Probleme mari.

Mari până peste cap. Putea să stea acolo peste noapte, dar îi rămâneau toate celelalte nopți pentru care să-și facă griji. Scoase un oftat tremurat și ridică bărbia. Era ceea ce făceau de regulă femeile din familia Winter: simulau bravada. Apoi își spuneau că totul avea să fie bine.

– O să *fie* bine, spuse ea cu voce tare, ca să se convingă singură, pentru că așa avea să reușească. Chiar o să fie bine.

Dar habar n-avea cum. Nu taxase clubul pensionarilor pentru cursurile predate acolo, iar Lucky Harbor Flowers mergea mai greoi decât de obicei în sezonul acela. Russell tot vorbea despre visul lui de a-și urma fostul iubit, Paul, la Las Vegas. Ceea ce presupunea să închidă florăria.

Lucrurile aveau să fie dificile pentru ea dacă nu reușea să-l convingă că putea să se ocupe ea de afacere în absența lui.

Telefonul ei vibră. Era Leah Sullivan, specialista în patiserie și cea mai apropiată prietenă pe care Ali o avea în oraș.

– Bună, spuse Ali, vrând să pară mai veselă.

– Ești bine? întrebă Leah.

– Mda, spuse Ali. Absolut.

Leah, suflet hoinar, era prietenoasă, curioasă și teribil de nostimă. Părea să aibă un mare talent la a recunoaște vrăjelile.

– Minți!

– Puțin, recunoscu Ali.

Leah oftă. Nu erau prietene de mult timp, Leah fiind în oraș doar ca să se ocupe de patiseria bunicii ei, în timp ce bătrâna se refăcea după operația la genunchi, dar pentru unele lucruri nu era deloc nevoie de timp.

– Bărbații sunt niște lepădături, spuse Leah. Se pare că inclusiv drăguțul de Ted Marshall.

– Cum de asta a devenit deja o știre?

– Ted a fost văzut cărând niște cutii într-un duplex închiriat. Deci ești încă în acea casă?

– Da, spuse Ali, fără să menționeze că mai stătea doar o singură noapte.

Nu voia să o îngrijoreze sau să o împovăreze pe Leah, care se întorsese recent în Lucky Harbor după o călătorie mai lungă. Ea lucra la patiserie, în aceeași clădire cu Ali, și așa se împrieteniseră. Dar Leah era acolo doar ca să o ajute pe bunica ei și stătea în apartamentul micuț al acesteia. Leah ar fi insistat ca Ali să li se alăture, dar Ali nu voia să deranjeze.

– Am adus eclere proaspete, spuse Leah. O mâncare excelentă pentru despărțire.

– Clar. Trec mai târziu pe la tine, spuse Ali și închise.

Putea să se ducă la mama și sora ei. White Center nu era prea departe – la vreo două ore distanță –, iar Mimi și Harper ar fi primit-o cu brațele deschise. Dar, la naiba, ea le părăsise și venise acolo pentru un nou început, ca să facă ceva pentru ea însăși.

Avea alte prietene, dar nici una destul de apropiată cât să dea buzna la ea acasă. Terminând de udat plantele, dându-și îngândurată seama că viața ei nu decurgea lipsită de griji, în direcția distractivă la care sperase. Era liniște în casă, în ciuda tipului masiv și încruntat. O liniște suspectă. Puse stropitoarea la loc sub chiuveta de la bucătărie, apoi se cufundă în acea liniște.

Nu trebuia să plece chiar acum, dar era limpede că aceea era casa *lui*.

Nu a ei.

Ea nu avea o casă a ei. Nu era tocmai un sentiment nou, dar ura din răsputeri neliniștea aceea din stomac, iar degetele ei duceau dorul bucății de lut umed și rece, care o calma întotdeauna. Ar fi putut să se ducă în garaj, unde își aranjase un mic atelier, dar telefonul sună din nou. Răspunse altui reporter și îi dădu același răspuns ca primului, doar că mai hotărât.

Ea văzuse ceva în ochii lui Luke, un gol pe care îl înţelegea. Cu siguranţă, el se refugiase în Lucky Harbor pentru puţină linişte, iar ea voia să lupte pentru asta în locul lui. Măcar atât putea să facă pentru a-şi câştiga locul.

Ali se trezi duminică dimineaţă într-o casă cufundată în tăcere. Camioneta lui Luke era şi acum în faţa casei, aşa că se gândi că el încă dormea.

Ea nu îşi permitea un asemenea lux. Avea de predat un curs la clubul pensionarilor şi o viaţă de care trebuia să se ocupe.

Mai întâi, micul dejun. Dacă viaţa ei se ducea de râpă, ei bine, măcar să se ducă de râpă cât ea avea burta plină. În bucătărie, scoase ingredientele pentru două omlete. Le pregăti, apoi o mirosi pe una din ele, în timp ce se afla pe terasa din spate. De acolo, putea să se uite către scările abrupte ce duceau spre docul privat al casei. Privi lung spre valurile înspumate, pierdută în gânduri.

Şi în griji.

Şi în nelinişte.

Şi într-o enervare persistentă.

Surprinse cu coada ochiului o mişcare. Şi iată-l, un tip subţire şi musculos, care încerca să treacă prin gardul viu de lângă casă. Avea un aparat foto într-o mână şi un telefon în cealaltă, pe care le flutura agitat, încercând să alunge ceva.

Mijind ochii, Ali se duse mai aproape.

– Cine eşti tu? întrebă ea.

Bărbatul deranjase nişte albine, şi acestea săriseră la atac. Tipul se aruncă la pământ, pierzându-şi atât aparatul foto, cât şi telefonul.

– Aveţi albine kamikaze pe aici!

Evident, nu era vreun localnic.

– De unde eşti? întrebă ea.

El se ridică în genunchi şi privi îngrijorat în jur.

- Au plecat?

Mai era una care se învârtea în jurul capului lui.

- Da.

- Ptiu! El scoase un oftat tremurat de ușurare și se întinse după lucrurile lui. Îl caut pe detectivul locotenent Luke Hanover. Vreau doar să fac o poză...

Era tot ce îi trebuia să audă. Ea apucă furtunul pe care îl pusese bine cu o zi în urmă, după ce udase curtea, și ținti spre el.

- Hei! El se ghemui peste telefonul și aparatul foto ca să le apere. *Hei!*

Ea coborî furtunul.

- Ai încălcat o proprietate privată.

El se uită la ea de parcă era vreo țicnită.

- Mi-ai distrus lucrurile! O să sun la poliție.

- Fă-o, sugeră ea. Și să te asiguri că le spui că te aflai pe o proprietate privată și încercai să faci poze pe care să le vinzi presei, când, din greșeală, ai dat peste sistemul de aspersoare.

- Nu plec, spuse el. Nu până când nu vorbesc cu proprietarul casei.

Ali ridică iar furtunul, iar el scânci și o rupse la fugă.

- Așa mă gândeam și eu, spuse ea și aruncă furtunul.

Simțindu-se puțin mai bine, intră în casă și înfolie cealaltă omletă, apoi o puse în frigider, cu un bilețel pentru proprietarul cel înalt, brunet și cu atitudine dominatoare:

Luke,

Ți-am făcut o omletă grozavă. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să stau peste noapte.

Ali

P.S. Pe fotograful care dădea târcoale pe docul din spate l-am stropit cu furtunul, așa că mă îndoiesc să se mai întoarcă azi.

Avu nevoie de o clipă ca să-şi găsească cheile, din moment ce aruncase cu suportul de chei în Luke. Erau sub masă. Le înşfăcă, apoi plecă spre cursul ei. Era deja surprinzător de cald, lucru care ar fi făcut pe oricine să alerge degrabă înapoi în casă, dar Ali era făcută dintr-un material rezistent.

Sau aşa îi spusese mama ei mereu.

Afară, camioneta ei nu voi să pornească. Era o chestie legată de dimineaţă, ceva ce aveau în comun ea şi maşina.

– Haide, scumpo, o îndemnă ea, bătând uşor şi cu drag în bord. Fă-o pentru mine!

Vorba dulce avu rezultate, iar camioneta se trezi la viaţă şi o porni din loc.

În Lucky Harbor, magazinele se închideau peste noapte. Oraşul adormit era pe cale să se trezească la viaţă, cu puţin spre deloc trafic pe străzi şi cu magazinele încă închise. Şi pe debarcader era linişte, în sala de jocuri era întuneric, iar roata cea mare era nemişcată pe cerul dimineţii.

La periferia oraşului, trona o clădire mare, cu un singur etaj, care fusese odinioară un mic avanpost al armatei. Barăcile fuseseră transformate în apartamente, apoi într-un azil de bătrâni.

Ajunsă înăuntru, Ali fu întâmpinată de Lucille. Ea avea undeva între 60 şi 100 de ani, tendinţa evidentă de a purta costume din catifea în culori ţipătoare şi o inimă de aur. Plus o slăbiciune pentru bârfe. Administra galeria locală de artă şi pagina de Facebook a oraşului cu acelaşi entuziasm. De curând, extinsese platforma de social media şi inclusese şi Pinterestul. Venea la toate cursurile lui Ali pentru că făcuse o pasiune pentru bărbaţii de la azilul de bătrâni – cel puţin pentru cei care erau „încă în viaţă", cum îi plăcea ei să spună.

Lucille îi zâmbi cu simpatie lui Ali.

– Eşti bine, iubito?

- Desigur, spuse Ali. De ce?

- Am auzit despre despărţirea ta. Pe Facebook.

Ali o privi lung.

- Cine a pus asta pe Facebook?

- Eu. Măcar făcu o grimasă. Îmi pare rău. Am auzit de la surse de încredere, aşa că am vrut să-l scot pe Ted din lista burlacilor eligibili. O bătu uşor pe Ali pe mână. Nu te mai gândi la el. Pur şi simplu, un bărbat ca Ted Marshall nu este pregătit să-şi pună pirostriile, asta e tot. Nu este vina ta.

Ali nu voise să-i pună pirostriile. Voise să... Ei bine, nu ştia exact ce voise.

„Mincinosu' roade osu'." Ştia.

Voise să fie iubită.

Intrară în sala mare de recreere, pentru curs, şi se întâlniră cu grupul lor obişnuit: domnul Lyon, fostul director al poştei, în prezent, un vitezoman profesionist, domnul Elroy, fost şofer de tir, în prezent, un playboy în vârstă, şi domnul Wykowski, fost specialist în rachete, în prezent, liderul grupului - toţi aflaţi la decenii depărtare de criza vârstei mijlocii. Mai era şi domnul Gregory, pentru că tocmai îi adusese înapoi de la micul dejun şi îi ajuta pe toţi să coboare din dubiţă.

Ali păstrase vreo câteva aranjamente florale de la licitaţia organizată în oraş. Le descărcă şi le aranjă prin încăpere, pentru ca bătrânii să se poată bucura de ele. Apoi îşi începu cursul. Lucraseră la miniaturi de animale. Era o obsesie de-a lui Ali. Când fusese mică, ea şi Harper fuseseră uneori lăsate singure pentru perioade lungi, în vreme ce Mimi era la muncă, şi pe afară nu fusese întotdeauna foarte sigur să se joace. Ali amesteca făină, sare şi apă şi obţinea un lut făcut în casă, apoi îşi petrecea timpul creând animale mari cât palma.

Bătrânilor le plăcea. Elsie, bunica lui Leah, era şi ea acolo şi lucra meticulos la o pisică. Domnul Lyons

făcuse un ghemotoc despre care susţinea că era un urs grizzly.

– Vârful lanţului trofic, spuse el. Ca mine. Eu de ce nu sunt pe lista ta cu burlaci eligibili? Aş face praf pe toată lumea de pe listă.

Doamna Burland, fostă profesoară, îl lovi peste ceafă.

– Fii atent cum vorbeşti!

Domnul Elroy, care urmărise dialogul şi care îşi etalase proteza la unele replici, zâmbi larg spre doamna B.

– Eu fac un elefant, spuse el. Vrei să-i vezi trompa?

Doamna Burland se întinse şi turti elefantul domnului Elroy dintr-o singură lovitură. Domnul Wykowski chicoti.

– Nici o grijă, trompa lui oricum nu mai funcţiona.

După curs, sub razele unui soare încins, Ali se duse valvârtej spre camionetă. Temperatura crescuse, la fel şi umiditatea, şi dură o veşnicie până când aerul condiţionat reuşi să se facă simţit. În timp ce aşteptă, observă că Teddy încă era în maşina ei, ceea ce o mâhni. Ea rupse fotografia cu el de pe bord, scoase CD-ul lui cu Coldplay şi smuci ochelarii lui de soare. Se gândi la cât de iubit era Teddy în Lucky Harbor – evident că nimeni nu ştia că era un mare nesimţit şi îi trecu prin minte să-i arunce lucrurile la gunoi.

Ar fi fost un lucru teribil de satisfăcător, dar pur şi simplu nu reuşi să o facă. Aşa că scoase un oftat şi se îndreptă spre Primărie. Poate avea noroc să dea de Gus acolo şi să poată lăsa toate lucrurile pe biroul lui Teddy, ca să nu mai fie nevoită să se uite la ele – sau la el – vreodată.

Erau maşini în parcare, dar nu şi Lexusul lui Teddy. Probabil, ale celor care făceau curat după petrecere şi ale unor funcţionari care munceau peste program. Ali îndesă lucrurile lui Teddy în geantă şi zăbovi o clipă ca să se uite pe furiş în oglinda retrovizoare. Părul

ei absorbise umiditatea din aer şi se încreţise devenind ceva ce semăna acum cu o păpădie. Nu putea să facă nimic în privinţa lui, pentru că soluţia de îndreptare a părului i se terminase de o săptămână. Dar putea să-şi şteargă rimelul de sub ochi şi să se dea cu nişte luciu de buze cu gust de pepene verde, a cărui etichetă promitea să aducă un plus de strălucire şi senzualitate. După cele întâmplate în ultimele câteva zile, lui Ali i-ar fi prins bine nişte curaj şi putere, dar era aproape sigură că nu avea să obţină aşa ceva de la un luciu de buze. De la o tărie bună, poate...

„Mai târziu", îşi promise ea. Un pahar cu ceva tare, o baie şi o petrecere bună de autocompătimire. Dar, pentru moment, îşi aranjă părul cum putu mai bine şi îşi luă geanta.

Teddy împărţea o asistentă cu alţi câţiva funcţionari. Aubrey, care era înaltă, suplă şi frumoasă, stătea în spatele biroului ei, încruntându-se spre calculatorul ei, continuând să arate superb. Şi, pe deasupra, părul *ei* blond şi strălucitor nu avea nici măcar un cârlionţ.

– Ali, spuse Aubrey surprinsă, ce cauţi aici duminică?

– Exact asta voiam să te întreb şi eu.

– Muncesc. Aubrey făcu un semn spre computerul ei, unde ecranul Skype deschis lăsa la vedere o altă femeie.

Bree Medina, soţia primarului.

Bree avea aproape 40 de ani, cu toate că arăta cu vreo zece ani mai tânără. Era designer de interior pentru oameni bogaţi şi faimoşi şi o clientă de nădejde. Ali se bucura că Bree nu se afla acolo în persoană, pentru că prezenţa ei o făcea să se simtă ca marfa vândută la reduceri. În plus, parfumul lui Bree o făcea să strănute. De fapt, era de-ajuns să se gândească la asta, şi începea să o mănânce nasul.

– Îmi cer scuze, spuse Ali. Nu voiam să vă întrerup. Dar am câteva lucruri de-ale lui Teddy, pe care am uitat să i le las ieri. Omise faptul că îşi luase înapoi suportul

de creioane. Nu era nevoie să se prezinte ca o fostă iubită absolut ţicnită. Pot să las totul pe biroul lui?

– Nu pot să te las să intri, spuse Aubrey. Este împotriva regulamentului. Dar pot să le iau în locul lui.

– N-au legătură cu munca, sublinie Ali, lăsând intenţionat deoparte detaliile. Oamenii îl iubeau pe Teddy, ea înţelegea asta prea bine. Dar nu acela era motivul pentru care păstrase tăcerea cu privire la despărţirea lor. Păstrase tăcerea pentru că nu voia să fie compătimită.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

– Despre ce este vorba? întrebă Bree. Prostioarele fostului iubit?

Deci şi ele ştiau.

– Facebook, spuse Aubrey. Lucille ştie totul.

– Trebuie să închid, spuse Bree pe Skype. Se uită la Aubrey. O să fiu acolo luni cu noile scaune de birou despre care am vorbit.

Apoi închise.

Aubrey închise caseta de Skype şi se uită la Ali.

– Ştiam că locuiaţi împreună, toată lumea ştia, dar toţi credeam că eraţi doar prieteni. Cel puţin aşa sugera Teddy întotdeauna. Ea îşi scoase cheile. Poţi să laşi totul pe biroul lui, dar eu *nu* te-am lăsat să intri acolo.

– Eu nici nu te-am văzut.

Şi astfel se trezi Ali în biroul lui Teddy pentru a doua oară în tot atâtea zile, adică de două ori mai mult decât intrase acolo toată luna. Teddy fusese mult prea ocupat pentru prea mult timp. O rodea gândul că ea acceptase asta, că îl lăsase să o pună pe linie moartă fără să stea prea mult pe gânduri.

De ce făcuse aşa ceva? De ce acceptase de la el mai puţin decât merita? Pentru că era preferatul tuturor? Pentru că se îndrăgostise de ideea unei relaţii?

Se aşeză pe scaunul lui mare, de piele, îi puse lucrurile pe birou şi se uită lung la sugativa mâzgălită cu scrisul

cunoscut al lui Teddy. „Sună la CPA. Comandă cărți de credit. Trimite rapoartele pe e-mail."

Ha. Nici un „Trage-i țeapă lui Ali", pe nicăieri.

Ea apucă un nou post-it și lăsă fiara să se dezlănțuie:

NEMERNIC

Așeză bilețelul în mijlocul biroului, lângă lucrurile din camionetă. Își studie opera scrisă o clipă și decise că nu era suficient. Adăugă câteva propoziții mai bine gândite cu ce credea ea despre abilitățile lui de iubit și, în cele din urmă, simțindu-se puțin mai bine – și fiind recunoscătoare că doamna Burland nu era acolo ca să-i dea una peste cap pentru limbaj –, ieși din birou.

Aubrey nu mai era la biroul ei, ceea ce era foarte bine. Ali nu era sigură dacă ar fi reușit să schițeze un surâs în timp ce ieșea din clădire.

Firește, era încă foarte cald. Ali se îndreptă din nou spre camionetă și umblă la aerul condiționat care scoase un scrâșnet amenințător. Azi era ziua perfectă ca să se strice.

Nu știa sigur încotro să se îndrepte. Nu voia să-l încurce pe Luke în propria lui casă, după ce fusese atât de generos încât să o lase să mai rămână încă o noapte acolo. Florăria era la mică distanță. Putea să meargă să-și ia salariul. Probabil Russell era în biroul lui din spate, uitându-se la Bravo, urlând la orice emisiune *Real Housewives* care se transmitea. Ea putea să-și petreacă ceva timp căutând pe internet, să vadă dacă dădea peste vreun apartament de închiriat.

De îndată ce se hotărî, coborî din camionetă, în ziua toridă, și plecă spre florărie. Clădirea veche în stil victorian fusese de multă vreme împărțită în trei: florăria, patiseria bunicii lui Leah și o librărie veche ce rămăsese închisă tot anul.

Majoritatea clădirilor din centru fuseseră renovate în ultimii zece ani, însă nu şi aceea. Avea nevoie de o reparaţie capitală, dar lui Ali îi plăcea foarte mult. Locul avea ceva aparte şi respira şarm şi caracter. Florăria era pe stânga, vopsită într-un galben pastelat, cu margini albe. Podeaua de lemn scârţâia, şi luminile pâlpâiau mereu, dar, pentru Ali, lucrurile acelea confereau locului personalitate. Simţea locul acela ca o casă departe de casă.

Dacă ar fi avut o casă...

Russell nu era acolo şi, în timp ce traversă camera din faţă, inspiră parfumul cunoscut al florilor şi încercă să se relaxeze. Parcurse din nou anunţurile disponibile de închiriere, coborându-şi aşteptările, şi încercă să găsească totuşi ceva acceptabil. Erau două anunţuri, unul pentru a subînchiria o cameră în casa unui tip, ceea ce părea cam dubios pentru o femeie. Celălalt oferea ceva la periferia districtului, chiar mai îndepărtat şi mai izolat decât casa de pe plajă.

Nu era ideal...

Privi în jur prin biroul lui Russell, care avea un pupitru mic, două dulapuri pline până la refuz şi suficient loc pentru stat în picioare.

Nici un loc pentru dormit.

Ştiind că trăsese de timp cât putuse, se ridică să plece şi deschise sertarul de sus al biroului ca să-şi ia cecul de salariu. Dar Russell nu îl scrisese, şi o privire fugară aruncată peste balanţa mâzgălită în carnetul de cecuri o lămuri de ce. Iar nu avea destui bani. Îi lăsase un plic cu jumătate din cât îi datora, în numerar, şi un bileţel în care îi spunea că urma să-şi primească restul de salariu la sfârşitul săptămânii. „Oh, Doamne, Dumnezeule!"

Totul avea să fie bine.

Dar ea habar nu avea cum. Se duse la fereastra din birou şi privi afară. Putea să vadă debarcaderul de acolo. Roata se învârtea. Copacii aliniaţi de-a lungul străzii

se legănau în bătaia vântului. Știa că, dacă deschidea fereastra, avea să simtă briza înmiresmată de o combinație amețitoare de sare de mare, pini și speranță.

Tânjea după speranță. Tânjea și după seninătatea tăcută și puterea pe care le emana Lucky Harbor. Ea crescuse în saloane și baruri pline de fum, zgomotoase și pestrițe. Mimi Winters avea un istoric lung de locuri de muncă, de la chelneriță la „dansatoare", apoi înapoi la servit la mese, până când devenise o activitate prea grea pentru corpul ei. Poate că nu se pricepuse prea bine la bani, dar se pricepea la iubire. Unii puteau să susțină că era chiar prea bună, din moment ce rareori întâlnise vreun bărbat de care să nu se îndrăgostească. Dar când fuseseră probleme – și *chiar* fuseseră probleme –, Mimi ieșise întotdeauna din încurcătură pentru fetele ei și împreună rezolvaseră tot ce le apăruse în cale.

Ali devenise bună la rezolvat lucruri, foarte bună. Acum era doar încă unul dintre acele momente. Având nevoie să audă pe cineva care o iubea, ea își scoase mobilul și le trimise mesaje atât mamei, cât și surorii ei: „Îmi este dor de voi, cum vă merge?"

Harper răspunse imediat: „Am avut o întâlnire fierbinte cu Lenny. Îți amintești de Lenny? Arată trăsnet, ca întotdeauna, și se ocupă acum de afacerea cu instalații sanitare a tatălui lui".

Răspunsul lui Mimi veni la fel de rapid: „Ali... gator! Mi-e dor de fețișoara ta frumoasă! Acum, trebuie să plec, am prins niște ore suplimentare, mă ajută să acopăr chiria. Oh, și fac niște cursuri de business online care o să schimbe totul, o să vezi".

În lumea lui Mimi, exista întotdeauna ceva care avea să schimbe totul. Iar ideea era că Mimi credea asta cu adevărat. Optimismul era una dintre calitățile ei cele mai înduioșătoare, dar era și ceea ce făcea ca Ali să fie singura persoană realistă din familia ei. Se uită din nou

în plicul ei şi făcu nişte socoteli ingenioase, înainte să-i răspundă mamei ei: „Am ceva în plus luna asta. O să-ţi trimit". Răspunsul lui Mimi veni imediat: „Eşti un înger. Ce m-aş face eu fără tine?"

Exact lucrul pentru care îşi făcea Ali griji.

Luke se trezi cu o tresărire, inima bătându-i nebuneşte în piept, cu imaginea foarte limpede în minte a lui Isabel Reyes înecată. Părul ei plutise în spate într-o parodie groaznică a frumuseţii, ochii deschişi într-o groază permanentă, pielea atât de palidă, încât părea translucidă.

El fusese acolo când îi scoseseră trupul din apă, dar mai văzuse o grămadă de cadavre înainte. Acum, nu era bântuit de imagine, cât era de incapacitatea de a o salva.

Era beznă în cameră, dar nu avea nevoie de lumină ca să-şi amintească unde se afla. În iad. Se ridică iute. Afară era întuneric. Dormise toată ziua.

Îşi frecă faţa cu mâinile şi aşteptă să-şi vină în fire. S-ar fi întors pe partea cealaltă şi ar fi închis ochii ca să se bucure de somnul de care încă avea nevoie, dar stomacul lui se împotrivi zgomotos. La naiba! Se întinse după telefon şi văzu că avea mesaje. Nici o surpriză.

De la comandantul lui, care îl voia întors la San Francisco peste o săptămână, nu peste trei, aşa cum ceruse Luke, din moment ce „vacanţa era pentru fătălăi" - pe lângă că îl lăsase să se descurce de unul singur cu „furtuna de rahat media". De la mama lui, care îi reamintea că unele lucruri se întâmplau cu un motiv. De la tatăl lui, care îi spunea să treacă peste acea poveste şi să fie puternic. Ultimul era un mesaj de la Jack, care îl sfătuia să nu citească ştirile şi să nu deschidă televizorul.

Aşa că, firește, Luke deschise direct motorul de căutare de pe telefon şi verifică ştirile. Mda, furtuna media încă făcea ravagii, iar oamenii dădeau vina pe procuror şi pe întregul Departament de Poliţie din San Francisco.

Şi pe Luke, bineînţeles.

Era în regulă. Şi Luke dădea vina pe Luke.

Murea de foame. Se ridică din pat şi urcă împleticit spre bucătărie scările care scârţâiau din toate încheieturile. Putea să se ducă în oraş, dar trebuia să se îmbrace, şi, în plus, habar nu avea unde îşi lăsase cheile. Rareori ştia. Fără să aprindă lumina, deschise uşa frigiderului. Habar n-avea la ce să se aştepte. Încă nu-şi făcuse provizii. Nu se gândise atât de departe. Nu se gândise la nimic altceva decât să plece ca să-şi poată auzi gândurile.

Sau, şi mai bine spus, ca să nu-şi mai audă gândurile.

Dar avea apă, lapte, ouă, şuncă presată, mere, portocale şi - potul cel mare - bere. Pe raftul din mijloc trona o farfurie cu un post-it colorat lipit deasupra, de la Ali.

Aproape că uitase de ea.

Curios, scoase farfuria. O omletă. El ar fi preferat o plăcintă, dar omleta arăta bine.

La naiba, pe cine încerca să păcălească? *Orice* nu trebuia el să gătească arăta bine. Se năpusti asupra farfuriei şi înfulecă omleta pe dată. Se îndrepta spre chiuvetă, când auzi un zgomot foarte uşor.

Zgomot de paşi.

Luke se întinse după pistol, înainte să-şi aducă aminte că era neînarmat şi în boxeri. Doamne, avea nevoie de mai mult somn.

- Ţine mâinile la vedere, fătălăule, spuse un glas de femeie, apoi lumina de deasupra se aprinse pe neaşteptate.

Întorcându-se încet, Luke se nimeri față în față cu Ali, care stătea în ușa de la bucătărie cu o umbrelă - îndreptată spre el ca o sabie - într-o mână și cu mâna cealaltă încă pe întrerupător.

Cu siguranță, ea fusese în pat, dormind. Părul îi era ciufulit, ca o explozie într-o fabrică de saltele. Ochii îi erau imenși pe chipul ei palid. Purta un maiou mulat și alb și pantaloni de trening atât de mari, că alunecau de pe ea.

Ea coborî umbrela și își ridică pantalonii de trening.

- Credeam că avem un oaspete nepoftit.

- Avem, spuse el. *Tu.* Ca să-și distragă atenția de la faptul că ea nu purta sutien, el îi studie atent postura. Nu era o novice în ale autoapărării. Fătălăule?

- Îmi pare rău, încercam să par dură.

Își trecu o mână prin părul rebel, arătând ușor sălbatică și foarte în dificultate, și totuși ea era acolo, pregătită să-i apere casa.

Primul om care era de partea lui, după foarte mult timp.

Ignorând hotărât sentimentul ciudat care-l copleși, el clătină din cap.

- O idee neinspirată să te avânți așa asupra unui polițist supărat, flămând și epuizat.

- Nu știam că ești tu, spuse ea. Și nu ești polițist chiar acum. Ești în permisie.

Ar fi putut să-i spună că el era *întotdeauna* polițist.

- Și dacă te împușcam?

- Mi-ar fi distrus toată ziua, spuse ea pe un ton care îi dădu de înțeles că avusese o zi îngrozitoare.

Apoi îl măsură din cap până în picioare. Luke știu exact secunda în care ea își dădu seama că el purta doar niște boxeri, pentru că auzi când lui Ali i se tăie răsuflarea.

Ea era conștientă de el ca bărbat. Poate că Ted îi rănise inima, dar nu i-o zdrobise.

– Chestia din pantalonii tăi este o armă? întrebă ea încet. Sau eşti doar fericit să mă vezi?

capitolul 5

Ali reuşi să nu-şi înghită limba în timp ce Luke – după o privire bănuitoare şi tăioasă – se întoarse şi dispăru pe hol, fără să-i răspundă la întrebare.

Doamne sfinte, omul ăla îşi purta boxerii ca nimeni altcineva. Ştiuse că el era chipeş, dar nu ştiuse că avea kilometri de muşchi tari care se conturau şi se încordau la fiecare mişcare.

Şi habar nu avea ce făcuse când îl tachinase aşa. Sigur nu se aşteptase să se simtă cuprinsă de un val de înflăcărare doar uitându-se la el. Fără doar şi poate, bărbatul acela era ucigător de sexy.

Şi, fără doar şi poate, era o uşurare faptul că el nu îi răspunsese. Fusese oricum o întrebare retorică, murmurată doar pentru că mintea ei se blocase când îşi dăduse seama că el era pe jumătate dezbrăcat. Dar, înainte ca ea să apuce să-şi revină, el se întoarse, îmbrăcat cu nişte blugi Levi's, trăgând pe el o cămaşă pe care nu se deranjă să o închеie. Avea un aer primejdios şi sumbru, emanând testosteron şi vibraţii de băiat rău.

Imaginea îi provocă o senzaţie nedorită în adâncul pântecului. Şi mai jos. Ea îşi drese glasul.

– Am găsit azi două posibile locuri de închiriat.

El nu spuse nimic.

Era bine de ştiut unde se situa. Probabil că el era atât de încântat şi de fericit, încât *nu putea* să vorbească. El se duse la frigider.

– Unul se află la marginea districtului, spuse ea. În Highlands. Cealaltă variantă este o cameră acasă la proprietarul depozitului de lemn. Un tip, Anderson.

– Nu, spuse el.

– Nu?

– Highlands este un cartier rău famat. Şi nu o să închiriezi o cameră de la Anderson. La naiba, nu!

Ea se uită lung la el, dar el era băgat cu capul în frigider.

– Tot îţi e foame? întrebă ea. Pot să-ţi pregătesc ceva.

Ea se apropie de el, chiar când el se întoarse spre ea. Ea încercă să-l dea la o parte din calea ei, cu palmele sprijinite în pieptul lui, absorbind puterea lui fierbinte şi tare.

El nu se clinti.

Ea îl împinse puţin mai tare, şi, de astă dată, Luke făcu un pas înapoi.

– Mulţumesc pentru omletă, spuse el.

– Mai vrei una?

– Sigur.

Ea scoase ouă, brânză, broccoli şi un ardei roşu. Apucă o tigaie şi aprinse ochiul de la aragaz.

– Oh, era să uit. Am ceva pentru tine.

Privirea lui insistentă se întunecă, iar ea simţi cum se înroşeşte. Nu ştia ce credea el că putea să-i ofere, dar, având în vedere aluzia la arma din boxeri, era probabil mai mult decât avea de gând să ofere.

– Acolo, spuse ea şi făcu semn din bărbie spre plicul de pe masa din bucătărie.

Era suma echivalentă chiriei pentru trei nopţi. Noaptea trecută, noaptea aceea şi, cu puţin noroc, şi noaptea următoare.

Optimism. La urma urmei, poate că mama ei nu era singura din familia Winters care avea acea trăsătură deosebită. Adevărul era că ea spera să-şi găsească o casă a doua zi, dar el tocmai îi desfiinţase cele două opţiuni.

El nu făcu nici o mişcare spre plic, lucru pe care Ali nu îl luă în seamă, căci se apucă să taie ardeiul şi să dea brânza prin răzătoare, în timp ce el rămase acolo, ciufulit, somnoros şi iritat.

– Ironic, nu crezi? întrebă ea.

– Că te simți în bucătăria mea mai acasă decât mă simt eu?

– Faptul că suntem complet străini, și, cu toate astea, ne-am văzut deja lenjeria intimă unul altuia.

– Mda. El fură o bucată de brânză și o bagă în gură. Am observat că *tu* nu mi-ai dat o bluză, așa cum ți-am dat eu.

Ea zâmbi. Primul zâmbet pe ziua aceea. Poate pe săptămâna aceea.

El chiar îi zâmbi înapoi, ceea ce trebuia să însemne ceva, mai ales că avea un zâmbet absolut minunat. Ea întoarse omleta și, la scurt timp după aceea, o transferă într-o farfurie, apoi puse câteva bucheţele de broccoli pe deasupra înainte să i-o întindă.

El se uită lung la broccoli.

– Nu-mi place broccoli.

– De ce nu?

– Pentru că este verde.

– Când ai gustat ultima dată? întrebă ea.

– Nu-mi place, repetă el, de parcă acesta era răspunsul la întrebarea ei.

– Mănâncă pe lângă.

El rămase în picioare, cu ochii ațintiți spre leguma ofensatoare, de parcă era vreo bombă, apoi stomacul lui chiorăi zgomotos.

– Mănâncă!

El trase un scaun și se așeză.

– Mulțumesc, spuse el cu gura plină. Urăsc să gătesc.

Ea zâmbi.

– Mama îmi spunea mereu că trebuie să știu să hrănesc un bărbat. Ea susține că majoritatea femeilor au impresia că partea cea mai importantă din corpul unui tip este undeva mai jos decât stomacul, dar nu e așa. Ea e de părere că stomacul bărbatului este cel care gândește pentru el, nu... Se opri brusc și simți că îi iau foc obrajii. Oricum, cu gătitul i-a prins în mreje pe toți iubiții ei.

– Tatăl tău a fost unul dintre aceşti iubiţi?

Tatăl lui Ali locuia în Tacoma şi, ultima dată când auzise de el, era barman. După câte se părea, era un fermecător bine intenţionat, dar ea îl cunoştea drept tipul care nu îşi ţine promisiunile. Erau de mult apuse zilele când aşteptase lângă telefon apelul pe care el i-l promisese, dar amintirile încă dureau.

– N-a rămas prin preajmă. Primul ei iubit a fost un medic stomatolog. Ea tresări fără să vrea. Era un pişcăcios.

– Un pişcăcios? întrebă Luke.

– Mda. Ea îşi uni şi îşi despărţi arătătorul şi degetul mare de câteva ori, ca să-i arate. De fiecare dată când îl supăram, ne pişca. Întotdeauna acolo unde vânătaia nu se vedea. Durea ca naiba.

Luke nu lăsă să i se citească mare lucru pe chip şi în limbajul corpului şi avea un fel aparte de a rămâne nemişcat. Dar ochii lui deveniseră aspri, simţindu-se enervat la culme în numele unei tinere pe care nu o cunoscuse niciodată.

– Mama ta i-a permis să vă atingă? întrebă el.

– Oh, noi nu i-am zis, spuse Ali. Îi plăcea foarte mult de el. Să afle asta ar fi ucis-o. Dar, într-o zi, când eram la cumpărături, ea a văzut o vânătaie la sora mea, în cabina de probă.

– Sper că l-a snopit în bătaie, spuse Luke.

– L-a bătut cu o bâtă de baseball. Zâmbetul i se risipi de pe chip, pentru că Mimi plânsese o săptămână după ce el se mutase. Multă vreme după aceea, n-a mai adus nici un bărbat acasă.

– Bun. Sprijinindu-şi piciorul gol într-un scaun, el îl împinse spre ea. Stai cu mine!

Ea puse tigaia în chiuvetă şi se aşeză, scuturând din cap când el îi oferi o îmbucătură.

– Deci ai învăţat să găteşti ca să pui mâna pe un bărbat? întrebă el.

– Nu. Am învăţat să gătesc pentru că-mi place să mănânc, spuse ea, nu pentru că vreau o droaie de iubiţi. Pentru că eu chiar nu vreau. În orice caz, nu voia până nu descoperea cum să-i aleagă. Urmări cum Luke mânca prudent pe lângă broccoli. Broccoli are tot atât calciu ca laptele, îi spuse ea amuzată. Îţi face oasele puternice.

El îi întâlni privirea, iar ea îşi simţi din nou faţa în flăcări. El avea oase puternice. Şi, după cum ştiau amândoi, cu câteva minute înainte, avusese şi o erecţie deosebit de puternică. Dar, din fericire, el nu răspunse la comentariul ei.

Lăsând jos furculiţa, el deschise plicul pe care ea îl lăsase pe masă şi se uită surprins la banii pe care ea îi numărase cu grijă.

– Ce este asta? întrebă el.

– Ceea ce-ţi datorez pentru câteva nopţi. Am calculat cât plăteam lunar. Sper că este în regulă.

El rămase tăcut pentru şaizeci de secunde lungi, iar, când vorbi, vocea îi era gravă:

– Am avut impresia că ai probleme cu banii.

– Nu chiar aşa mari.

El o privi lung, apoi puse plicul înapoi pe masă şi îl împinse spre ea cu un deget. Ea îl împinse înapoi spre el.

– Eu îmi plătesc datoriile.

– Ţie câţi îţi rămân? întrebă el.

Ea simţi cum urma unui zâmbet îi arcui buzele.

– Eşti îngrijorat că nu o să am de-ajuns ca să-mi găsesc alt loc unde să stau?

– La naiba, da!

Ea râse încet.

– Să nu fii. Eu nu sunt responsabilitatea ta.

Ea nu era responsabilitatea nimănui – şi nu mai fusese de multă vreme.

El se întoarse la mâncarea lui. Când o bucăţică de broccoli ajunse în furculiţa lui, el o privi lung, dar o bagă în gură.

Ea aşteptă, dar el ridică din umeri.

– Nu mă copleşi cu laude sau ceva de genul ăsta, spuse ea sec.

El schiţă un zâmbet.

– Este bun, admise el. Chiar bun. Îţi respecţi partea de înţelegere. Zâmbetul lui păli. Dar nu o să-ţi iau banii, Ali.

Masculul alfa autoritar. Ea se ridică şi puse cele câteva vase în maşina de spălat, încercând să nu-i dea atenţie bărbatului tăcut din spatele ei. Ceva greu de făcut când el se ridică şi îşi puse farfuria în maşină. Masculul alfa autoritar şi *îngrijit*.

– Ar trebui să te întorci în pat, spuse ea încet. Pari extenuat.

Îi aruncă o privire lungă – privire pe care Ali hotărî că era mai bine să nu o descifreze –, înainte să plece şi să o lase singură cu gândurile ei.

Ali nu dormi bine şi se trezi înainte de răsărit. Trebuia să fie la florărie abia peste câteva ore, aşa că îşi croi încet drum spre garaj. Trase pe ea un şort pe care scria „Florarii o fac cu stil". Scoase lut proaspăt din cutie, apoi îl prelucră câteva minute, încercând să se piardă în gânduri.

Din partea opusă peretelui cu uşa de la garaj, auzi o maşină oprindu-se, dar nu fu pe deplin conştientă decât când se auzi soneria. Speriată de ora matinală şi enervată că se putea ca un alt reporter să-l fi găsit pe Luke, îşi şterse mâinile pe şort şi ieşi din garaj, traversând valvârtej casa până în sufragerie. Pregătită să tăbăcească pe cineva, deschise uşa de la intrare, uimită să dea peste doi poliţişti, care îl flancau pe Teddy.

– Sunteţi Ali Winters? întrebă unul din poliţişti.

– Da, da, ea este, zise Teddy nerăbdător.

– S-a întâmplat ceva? Lui Ali îi stătu inima în piept. Mama? Sora mea, Harper? Sunt bine?

– Nu este vorba despre afurisita ta de familie, spuse Teddy. Este vorba despre faptul că ai furat banii ca să mi-o tragi. Eşti *atât* de supărată pe mine, încât ai încercat să mă distrugi?

Ali scutură confuză din cap.

– Poftim?

– Doamnă, spuse unul din poliţişti, trebuie să vă ducem la secţia de poliţie, ca să vă punem câteva întrebări.

Inima i se opri în piept, chiar când cineva apăru în spatele ei. Luke. Putea să-i simtă puterea caldă în spate.

– Ce se întâmplă aici? întrebă el calm.

– Cine dracului eşti tu? întrebă Teddy.

Luke îl ignoră şi aşteptă ca ofiţerii să vorbească.

– Avem o problemă legată de un furt care s-a petrecut la primărie în weekend, spuse primul poliţist. O valiză cu bani a dispărut din biroul lui Ted Marshall.

Ali se simţi cuprinsă de groază... Credeau că *ea* furase banii?

– Nu lipseşte, spuse Teddy. Ea a furat-o ca să se răzbune pentru că m-am despărţit de ea.

– Hei, zise Ali. *Eu* m-am despărţit de *tine*.

Ofiţerul continuă de parcă nici unul din ei nu ar fi vorbit:

– Banii care lipsesc erau de la licitaţia organizată la primărie vineri noaptea. Din spusele mai multor martori, aţi fost ultima persoană văzută în biroul lui.

– De două ori, sublinie Teddy. Gus te-a lăsat să intri în birou sâmbătă, apoi Audrey din nou duminică. Dumnezeule, Ali, cum ai putut să-mi faci una ca asta? Credeam că suntem măcar prieteni.

– Prietenii nu se furişează aşa în miezul nopţii, spuse ea, detestând faptul că aveau un public lacom, care sorbea discuţia dintre ei. Iar eu nu am furat nimic. Îl recunosc pe unul din poliţişti. Fusese la florărie ca să cumpere

flori pentru iubita lui. I se adresă direct lui. N-am furat *niciodată* nimic. Nici măcar o singură dată în toată viaţa mea.

Ei bine, doar că o făcuse. Chipul i se schimonosi.

– În regulă, spuse ea, poate că am luat un luciu de buze de la farmacie o dată, dar aveam doisprezece ani, eram o prostănacă, şi mama m-a pus să-l duc înapoi. A trebuit să lucrez acolo gratis toată ziua, ca să mă revanşez. N-am mai furat nimic de atunci.

Cel de-al doilea poliţist se frecă la tâmplă. Bărbaţii făceau adesea gestul acela în preajma ei. Se părea că le dădea nişte dureri de cap îngrozitoare.

– Trebuie să mă credeţi, spuse ea. N-am luat nici un ban. Ce sumă lipseşte?

– Toată suma, spuse Teddy încordat.

Era îmbrăcat în pantaloni kaki, cu o cămaşă albă cu nasturi, şi avea mânecile suflecate până la cot. Arăta de parcă ieşise direct din revista GQ, dar, în loc să-şi simtă inima suspinând, Ali o simţi împietrindu-se. Coeficientul de seducţie al lui Teddy Marshall se redusese dramatic.

– Aşadar, ai venit aici doar ca să o acuzi pe Ali? îl întrebă Luke.

Teddy se uită lung la el.

– Serios, cine dracului eşti tu?

– Detectiv locotenent Luke Hanover.

– Cel de la care am casa închiriată?

– Cel de la care *ai avut* casa închiriată, sublinie Luke.

Stomacul lui Ali ajunsese undeva prin vârful picioarelor, aşa că, pe moment, nu reuşi să asimileze schimbul de testosteron.

– Şi acum, ce? îl întrebă ea pe primul poliţist.

– Veniţi până la secţia de poliţie, pentru câteva întrebări, doamnă.

– Chiar dacă n-am făcut-o eu? întrebă ea.

– Da, doamnă.

– Ali, băiguí ea. Continuaţi să spuneţi *doamnă*, şi sunt tentată să mă uit peste umăr ca să văd cu cine vorbiţi. De ce nu-mi puneţi întrebările aici?

– Aici, nu suntem la poliţie, doam...

La privirea ei încruntată, el se abţinu înţelept de la partea cu „doamnă".

– Uite, Ali, zise Teddy, încercând să-şi îndulcească vocea. Pe vremuri, gestul acesta ar fi fermecat-o, dar nu şi în ziua de azi. Eşti supărată pe mine. Am înţeles asta. Aşa că dă-ne banii înapoi, şi pleacă fiecare la treaba lui. Fără nici o problemă.

– N-am banii; nu i-am luat eu! Când cei doi poliţişti o priviră, ea scoase un suspin. Nu i-am luat.

– Căutaţi prin lucrurile ei, spuse Teddy prudent. Nu are mare lucru. N-ar trebui să dureze prea mult.

Luke îşi propti o mână în pieptul lui Teddy şi îl împiedică să intre.

– Nu o percheziţionează nimeni pe ea – şi nici locul, spuse el calm, dar cu o autoritate desăvârşită. Nu fără încuviinţare sau mandat.

Ali se întoarse şi îl privi pentru prima oară. El purta pantaloni scurţi, negri, încă destul de umezi ca să i se lipească de corp. Fără cămaşă. Desculţ. Avea un prosop aruncat peste un umăr, iar părul îi era ud şi nepieptănat.

Fusese în apă, îşi dădu ea seama. Înotase sau poate ieşise cu placa de surf pe care o văzuse rezemată pe puntea din spate. Nu ştia prea bine dacă era recunoscătoare pentru intervenţia lui sau supărată pentru că el crezuse că ea avea nevoie să fie ferită de o percheziţie din cauza lucrurilor pe care poliţiştii ar fi putut să le descopere.

– N-am făcut eu asta, îi spuse ea lui Luke. N-au decât să caute.

– Bine. Teddy se repezi pe uşa din faţă. Unde-i marfa pe care ai scos-o din Primărie, Al?

– Ieri am dus aranjamentele florale la azilul de bătrâni, spuse ea. Arătă spre geantă şi cutia cu produse

mici din ceramică de pe banca din foaier. Asta-i tot ce a rămas de la licitație.

Teddy se întinse spre cutie, dar primul polițist îl opri.

– Nu o poți face tu, Marshall, îmi pare rău, spuse polițistul și luă cutia.

Ali auzi cum toate lucrurile ei se ciocneau între ele.

– Cu grijă...

Ea se opri când el scoase suportul pentru creioane în formă de trunchi de pin.

– Ce naiba? întrebă Teddy neîncrezător. Mi l-ai oferit cadou pe ăsta. Se întoarse spre Ali încruntat. L-ai furat din biroul meu?

– *L-am luat înapoi*, îl corectă ea. L-am luat înapoi pentru că nu-l meriți.

– L-ai *furat*. Unde sunt banii, Ali?

– N-am luat banii!

Primul polițist scoase ceva din suport.

– Dumnezeule, spuse Teddy în timp ce ei se uitau lung la benzile de cauciuc, de genul celor care erau folosite pentru a prinde teancurile de bancnote, care erau la fel cu cele care fuseseră folosite pentru banii de la licitație.

Se întoarse confuz spre ea, cu ochii plini de mânie.

– *Unde sunt banii?*

– Eu... Ea clătină din cap nedumerită. Nu am avut habar de astea.

Polițiștii se uitară unul la altul, cu o expresie de nepătruns pe chip, atitudinea lor trecând de la o relativă relaxare la vigilență.

– Oh, nu, le spuse Ali. Nu este ceea ce credeți. Elasticele astea trebuie să fi fost înăuntru când am luat suportul.

– Deci recunoașteți că ați luat suportul, doamnă? întrebă primul polițist.

– Ei bine, da, dar... Ea le urmări reacția. În mod evident, credeau că spunea prostii. Nici nu îndrăznea

să se întoarcă pentru a se uita la Luke, să vadă dacă și el credea același lucru. N-am furat banii, spuse ea, simțindu-se dintr-odată foarte mică și singură. N-am făcut asta.

Teddy expiră zgomotos și își trecu degetele prin păr.

- Ce facem acum? îi întrebă pe cei doi polițiști.

- Mai avem acordul dumneavoastră ca să percheziționam incinta? o întrebă unul din ei.

- N-aveți nevoie de permisiunea ei, spuse Teddy. Eu am locuit cu ea aici. Este pe jumătate locul meu. Vă dau *eu* acordul.

- Greșit, spuse Luke cu aceeași autoritate glacială în voce. Nu mai locuiești aici și nici n-ai vreun drept de proprietate.

Din nou, Ali nu știa dacă să fie impresionată sau supărată. Alese supărarea.

- Percheziționați, spuse ea. Vă rog. O să vedeți...

Începură cu sufrageria și bucătăria. Luke stătu deoparte, vigilent. Impasibil.

Nu și Ali. Mintea ei gonea nebunește. De ce era Teddy atât de sigur că fusese ea? Îi întinsese o cursă? Și care să fi fost motivul pentru așa ceva? Credea că astfel o determina să nu spună nimic despre ce făcuse el în noaptea aceea în birou?

- În primul rând, unde erau banii? întrebă ea.

- În sertarul de jos, încuiat, de la biroul meu, spuse Teddy bățos. După cum prea bine știi.

- *Nu știu*, spuse ea, la fel de bățoasă. Se uitase prin birou căutând suportul de creioane. Fusese vreun sertar încuiat? Nu își amintea să fi fost. Ești sigur că l-ai încuiat?

- Da.

- *Sigur*, sigur?

- Dumnezeule! Da!

Dar Ali cunoștea bine expresia și tonul defensive. *El nu era sigur.*

- Minți când spui că ești sigur, zise ea. În legătură cu ce altceva mai minți, Teddy?

Ambii ofițeri înălțară capul și îl priviră lung, scrutător. El își ridică mâinile.

- Hei, aici eu sunt partea vătămată! Am pus servieta în sertarul de jos, ca să rămână la loc sigur până se deschidea banca și puteam să depun banii. La naiba, totul a fost doar de fațadă! Cei mai mulți bani au fost colectați, de fapt, în formă electronică. Dar, în noaptea aia, voiam să arătăm banii, ca să pară impresionant și să încurajăm mai multe donații. O aveam în sertarul de jos de la birou. Doar că...

- Ce? întrebă unul din polițiști.

Teddy oftă.

- În regulă, poate că nu-mi aduc aminte dacă am încuiat sertarul. Eram grăbit.

- Ca să faci ce? întrebă Ali, știind al naibii de bine ce - doar că nu și cu cine.

- Nu este important, spuse Teddy.

Polițistul păru mâhnit, și privirea pe care i-o aruncă lui Teddy lăsa de înțeles că nu-i plăcea să fie pus în situația de a insista.

- Este important. Ce ai făcut imediat după ce ai pus banii în sertarul de jos al biroului?

Teddy deschise gura, apoi o închise. După o pauză lungă, oftă din nou.

- Melissa Mann.

- Poftim? întrebă polițistul.

Teddy oftă.

- Mi-am tras-o cu Melissa Mann.

Urmă o clipă de tăcere plină de uluială.

Melissa Mann era manichiurista din oraș, distractivă, dulce și drăguță. Lucra la salonul Hair Today, aflat câteva case mai jos de florărie. Ali asimilă șocul loviturii și se uită lung la Teddy.

Surprinzător, el avu tupeu să îi întâlnească privirea, cu o scuză neexprimată în spatele enervării mocnite.

- Îmi pare rău, Ali. Dar suntem despărțiți de ceva vreme.

Nu era nici pe departe adevărat, dar ea nu voia să intre într-o discuție în contradictoriu. Pentru că, la naiba, el vorbea din punctul lui de vedere. Relația se încheiase pentru el, iar ea nu fusese destul de atentă încât să observe. Dar nu avea nici în ruptul capului să admită că fusese o prostănacă.

– Deci Melissa era în biroul tău, spuse cel de-al doilea polițist. Cu banii.

– Da, admise el. Se pare că banii sunt un afrodiziac.

Ali își simți mâhnirea în gât și se gândi cât ar fi fost de plăcut să-și înfășoare degetele în jurul grumazului lui, numai că martorii o împiedicau. Dacă avea probleme pentru ceva ce nu făcuse, putea numai să-și închipuie cât de multe probleme ar fi avut pentru ceva ce ar fi vrut să facă.

O mână se așeză pe umărul ei. Mâna lui Luke. Evident, ea își trădase intenția criminală...

Teddy observă atingerea și miji ochii.

– Și după? întrebă primul polițist.

Teddy încă se uita atent la mâna lui Luke de pe umărul ei.

– Am condus-o pe Melissa acasă.

– Ai condus-o acasă, repetă Ali încet. Stai să văd dacă am înțeles bine. Ai părăsit-o pe prietena ta, ai lăsat cincizeci de mii de dolari în birou, poate ai uitat să încui sertarul, ai făcut sex cu Melissa, apoi ai condus-o acasă lăsând banii acolo.

Teddy se strâmbă din nou.

– Ascultă, înțeleg că toate astea mă pun într-o lumină proastă.

– De fapt, spuse Luke, te fac să pari un măgar.

Teddy se înroși de furie.

– Nu și hoț.

Polițiștii se duseră să cerceteze restul casei, inclusiv dormitorul pe care îl folosise Ali. Căutară prin sertare, ceea ce era destul de stânjenitor, apoi în baie. Unul din

polițiști scoase o geantă *Fun 'N Pleasure*, pe care o primise de ziua ei, un cadou făcut în glumă de sora ei.

– Nu, spuse ea repede. Așteptați... Ăla nu este al meu...

Polițistul numărul doi scoase din geantă un costum de Catwoman și un vibrator mare, cu un vârf de un roz fosforescent.

Teddy rămase cu gură căscată la vederea mărimii uriașe a obiectului.

– Ai vibrator?

– A fost un cadou făcut în glumă, spuse Ali, convinsă că devenise la fel de roz ca vibratorul.

Încă în picioare, stoic și mai sigur ca niciodată, Luke privi lucrurile fără să scoată vreo vorbă.

– Ai un vibrator, repetă Teddy cu neîncredere. *Ăsta*-i motivul pentru care n-am făcut sex vreme de două luni?

Din nou, mâna lui Luke se așeză pe Ali. Numai bine, din moment ce erau doi... nu, *trei*... polițiști care se uitau lung. Așa că nu sări la gâtul lui Teddy, un lucru pe care îl consideră un adevărat exercițiu de voință.

Dar nu era deloc voință. Erau o umilire arzătoare, furie și încă ceva.

Groază.

Și groaza se triplă când polițiștii terminară de percheziționat atât casa, cât și camioneta ei.

Chiar dacă nu găsiră banii, tot o duseră la secție.

capitolul 6

Luke rămase în mijlocul sufrageriei, care arăta de parcă fusese răscolită de niște hoți.

Uraganul Ali.

Habar n-avea cum să ia faptul că fusese prinsă cu elasticele de bani. Nu știa nici cum să ia faptul că fusese dusă la secție ca să i se pună câteva întrebări.

Dar știa un lucru. Marshall – refuză să se gândească la el ca la *Teddy* – o luase pe o cale greșită.

Totuși, asta nu era problema lui. Nu o cunoștea pe Ali dintotdeauna. Ceea ce *chiar* știa era că nu voia să fie implicat. Își luase pauză de la a se implica. În ciuda eforturilor depuse de comandantul lui, mai avea nouăsprezece zile din concediu, și avea de gând să stea degeaba. Aștepta cu nerăbdare.

Dar, din motive pe care nu și le putea explica, nu reușea să alunge imaginea lui Ali în secția de poliție, în sala de interogatoriu, având probleme.

El crezuse dintotdeauna în sistem. Trebuia să o facă. De aceea era atât de importantă munca lui pentru el. Să-i prindă pe băieții răi și să-i trimită la judecată reprezentase viața lui, singura lui rațiune de a fi.

Dar chiar sistemul acela îl dezamăgise. Și el dezamăgise. Dezamăgise oamenii care credeau în sistem. Iar acum, își luase o pauză de la oameni, ca să nu mai dezamăgească. Ceea ce nu explica în nici un fel de ce, în loc să aranjeze prin casă sau, la naiba, să facă surf, ajunse în fața laptopului.

Făcuse deja o căutare succintă despre Ali, dar nu aflase prea multe. Reluă de unde rămăsese. Mama ei avea cazier: două arestări pentru atac și violență, una, aparent, pentru incidentul cu bâta de baseball despre care îi spusese Ali. În ambele cazuri, pedepsele fuseseră reduse, și Mimi Winters fusese eliberată. Sora lui Ali, Harper, avea și ea cazier, pentru expunere indecentă.

Nimic pentru Ali. Deși, mergând și mai în urmă, găsi vreo câteva cazuri în care fusese interogată, o dată pentru un incident care-l implicase pe profesorul de științe, pentru comportament sexual neadecvat față de studentele lui. Dumnezeule, spera ca ea să nu fi fost una dintre ele. Lăsându-se pe spate în scaun, Luke se uită lung la ecran. Știa deja că ea era protectoare, loială și dură ca naiba. Acum, știa că ea crescuse într-un mediu de rahat, și totuși cumva părea să fi ieșit de acolo cu o bunătate dulce extrem de autentică. Și ea *era* nevinovată în povestea cu banii. O simțea în adâncul lui.

Îl cercetă în continuare pe Ted Marshall. Făcuse o căutare sumară atunci când Marshall aplicase pentru închiriere, dar Luke merse mai departe fără nici o remuşcare, pentru că ceva nu era în regulă. Cu siguranţă, favoritul tuturor trecuse prin viaţă ca o floricică. Fusese crescut acolo, în oraş, fiind căpitanul echipei de fotbal, şi plecase la Universitatea Washington, obţinând o diplomă în ştiinţe politice. Nu intrase la facultatea de drept, aşa că se întorsese în Lucky Harbor. Îşi plătea facturile la timp, juca golf şi avea o echipă de fotbal care se descurca destul de bine. Fusese prins cu trei ani în urmă în Kent cu o prostituată în maşină, dar povestea suferise modificări ulterioare, care o descriau pe femeie drept o „dansatoare exotică". Marshall făcea parte din numeroase comitete caritabile din Lucky Harbor, şi, ca funcţionar la primărie, nimeni nu avea de spus lucruri negative despre el. Era foarte popular şi foarte plăcut.

Luke se confrunta cu frânturi de amintiri neplăcute din coşmarul cu senatorul. Nu că Marshall ar fi fost vreun hărţuitor în secret sau vreun ucigaş. Nu, Luke suspecta că era exact ce părea a fi: un tip pentru care lucrurile se întâmplau uşor sau nu se întâmplau deloc, fiindcă era un leneş notoriu. Ceea ce îi mai spunea un lucru lui Luke. Nici Marshall nu era hoţul. Nu o avea în sânge.

Aşadar, întrebarea era dacă Marshall credea cu adevărat că Ali luase banii. Era chiar greu de spus, pentru că existase în ochii şi în tonul lui ceva care nu-i sunase adevărat lui Luke.

El minţise.

Dar despre ce anume, mai exact?

Luke îi dădu un telefon şerifului Sawyer Thompson. Sawyer îşi făcuse de cap în tinereţe, fiind doar cu câţiva ani mai mare decât Luke. Drumurile lor se intersectaseră profesional în diferite ocazii, în special când Luke

îl ajutase pe Sawyer să dea de urma unuia dintre infractorii din San Francisco, nu cu mult timp în urmă.

Discutară banalităţi vreo câteva minute despre trecut, apoi Luke întrebă despre Ali.

Era încă la interogatoriu. Nu dădea prea bine că fuseseră găsite asupra ei elasticele de la teancurile de bani. Nu dădea deloc bine, spunea Sawyer, dar asta nu era o dovadă suficientă pentru o arestare. Îi spuse şi că, pe canapeaua din biroul lui Marshall, fusese găsit un inel de picior ce nu părea să aparţină vreuneia dintre persoanele care veniseră cu treabă prin biroul lui Marshall.

Sau Melissei Mann.

Luke închise telefonul şi se gândi vreo câteva minute la toată situaţia. „Nu este problema ta", îşi spuse. Dar era încă îngrijorat când sună telefonul.

– Cum merge treaba cu gânditul? întrebă Sara.

Se încruntă prin telefon la sora lui.

– Nu stau să mă gândesc.

– Bineînţeles că stai. Tu eşti un gânditor profesionist.

Luke se prinse de podul nasului.

– Ai sunat pentru ceva în mod special sau doar ca să mă enervezi?

– Ei bine, ar fi amuzant să te enervez, dar am sunat cu un scop.

Ea şovăi.

„Aiurea."

– Ce scop? întrebă el.

Sara ieşise din închisoare hotărâtă să-şi refacă viaţa. Luke făcuse tot ce putuse, plătise pentru dezintoxicare – de două ori –, o trimisese la şcoală – tot de două ori – şi, în cele din urmă, se simţise mândru şi uşurat când ea absolvise în sfârşit şi-şi luase diploma de profesor. Ea lucra acum cu copiii cu probleme dintr-un liceu alternativ din Bay Area, iar el nu putea să fie mai mândru de ea.

Dar ea rămăsese o bătaie de cap colosală.

– Eşti bine? întrebă el.

– Da. Eu doar...

– Orice ai nevoie, Sara. Ştii asta.

Ea oftă, părând exasperată.

– Bine, încetează să te aştepţi să mă auzi că am dat de belele de fiecare dată când te sun.

El simţi un fior de remuşcare, dar ani în şir chiar aşa fusese. Nu că voia să i-o reamintească.

– Nu fac asta.

– Ba da, asta faci, spuse ea. Dar, de data asta, *tu ai* intrat în belele.

– Eu? Sunt bine.

– Chiar? De asta ai plecat în concediu în Lucky Harbor? *Lucky Harbor*, Luke, unde nu te mai duci niciodată. Ai fugit de presă. Pentru ce-a fost asta?

– Aveam nevoie de o vacanţă, spuse el.

– Ăsta este adevăratul motiv? Serios?

– Da, răspunse el, încercând să domolească îngrijorarea pe care o auzea în vocea ei. Ţi-am spus, aveam trei săptămâni de concediu pe care puteam să le pierd dacă nu le foloseam.

Urmă o clipă de tăcere, de parcă ea încerca să evalueze adevărul de la trei sute de kilometri depărtare.

– Nu mă face să vin acolo, spuse ea în cele din urmă. Pentru că vin.

– Sunt bine, spuse el, simţindu-se uşurat că ea dăduse înapoi. Eu doar... mă relaxez. Stau.

– Bine. În cazul ăsta, să-i dai o îmbrăţişare bunicului din partea mea.

– Sara...

– Este bătrân, Luke. Şi îmbătrâneşte. Fă-o pentru mine!

Cineva sună la uşă. „Salvat de clopoţel."

– Trebuie să închid.

Luke închise şi traversă casa, uitându-se pe fereastră la camioneta cu „Sună pentru o plimbare" din parcare. „Ah, Dumnezeule!" Deschise uşa de la intrare şi întâmpină

toată gașca celor mai mari scandalagii din Lucky Harbor: Lyle Lyons, Cecil Elroy și Joseph Wykowski.

Și liderul lor, Edward Gregory.

Edward și bunica lui Luke divorțaseră în anii '70, când Fay fondase institutul istoric din oraș pentru conservarea clădirilor de pe Commercial Row, apoi insistase să-l conducă ea singură. În ziua aceea, Edward uitase de drepturile femeilor, fără să mai vorbim despre cât de încăpățânat putea să fie un Hanover. El se ținuse tare pe poziții, și Fay îl părăsise.

Edward se mutase, dar cumpărase până la urmă casa de alături, ca să-i facă în ciudă lui Fay. Însă toată lumea știa că o cumpărase pentru că nu se împăcase cu despărțirea de ea.

Sau cu moartea ei.

Sau cu Luke, de vreme ce el îi provocase moartea...

Luke se rezemă de tocul ușii și așteptă, pentru că, indiferent de ce urma, avea să fie bine.

Sau foarte, foarte rău.

– Ți-a luat ceva până să răspunzi, spuse domnul Lyons, sprijinindu-se tare în baston ca să privească înăuntru, apoi fluieră încet când văzu ce dezordine era. Sfinte Sisoe, băiete. N-ai depășit încă faza de animal petrecăreț?

– N-a făcut el asta, idiotule, polițiștii au făcut-o, spuse domnul Wykowski. Au răscolit totul când au căutat mălaiul.

Edward nu scoase nici un cuvânt. Nu mai fuseseră față în față de ani întregi; nu se mai văzuseră de la înmormântarea lui Fay.

– Care-i treaba? întrebă Luke.

– L-am rugat pe Edward să ne aducă aici, ca să te vedem, spuse domnul Wykowski. Pentru că eu mi-am pierdut permisul de conducere anul trecut, iar golanii ăștia sunt mai orbi ca liliecii.

– Hei, spuse domnul Elroy, uitându-se urât la el. Tu ești cel care a încercat să conducă până la debarcader

şi a intrat cu botul în restaurant. Ai mirosit a murături o lună întreagă.

– Am întors într-un loc nepotrivit. Mare scofală, cu toţii facem greşeli. Domnul Wykowski făcu un semn cu mâna, în timp ce se întoarse spre Luke. Ali este tot la secţia de poliţie.

– Ştiu.

– Problema este că, pe aici, Ted Marshall este favoritul tuturor. La naiba, trebuia să renoveze azilul de bătrâni anul trecut, ca să putem avea mai multe camere, şi el a strâns de unul singur banii pentru camionetă. El se asigură să fie bani în buget ca să-l plătească pe Edward. Oamenii îl iubesc şi au încredere în el. Dacă el spune că Ali a furat banii, toată lumea îl crede. Înţelegi ce spun?

– Nu, zise Luke. Faptul că cineva este băiat bun nu înseamnă că tot ce spune este literă de lege. Există un sistem de justiţie.

Despre care chiar el ştia mai bine ca oricine că nu funcţiona întotdeauna.

– Ascultă, spuse domnul Lyons, noi ne uităm *Lege şi ordine*. Ştim că se întâmplă mizerii. Şi o mizerie se întâmplă chiar acum.

– Ali este profesoara noastră de ceramică, spuse domnul Elroy. Împrumută şi cărţi de la bibliotecă şi ne citeşte. Trebuie să o ajutăm. Doar pe noi ne are.

– Şi, mai exact, ce vreţi să fac eu? întrebă Luke.

– Ne-am dat seama că, de vreme ce ea stă aici, problema ei este şi a ta.

– Lucrurile nu stau aşa, spuse Luke.

– Dar cum stau? întrebă domnul Elroy, şi fiecare dintre ei îl privi pe Luke cu ochi urduroşi, dar al naibii de pătrunzători.

„Mda, Luke, cum stau?" Ea apăruse când el îşi dorise să fie singur şi reuşise să facă astfel încât toată casa lui să fie dată peste cap. Dar telefonul fix nu mai sunase de aproape douăzeci şi patru de ore. Ali, a cărei afurisită

de viaţă era cu un picior în groapă, reuşise de minune să gonească pe toată lumea şi să-i dea şansa de a se bucura de linişte şi pace.

Fără voia lui, îşi dorea să o ajute, la rându-i. Nu că ea ar fi vrut ajutorul lui. Plicul cu bani pe care încercase să i-l dea era încă pe masă. Deşi de-a dreptul falită, ea i-l dăduse totuşi lui, pentru că era lucrul corect de făcut.

Mândria înflăcărată din ochii ei îl impresionase. Ea *avea nevoie* să-şi plătească datoriile. El era un măgar, dar nu chiar atât de mare încât să distrugă viaţa pe care ea şi-o proiecta la fiecare suflare. Poate că el era cufundat în întuneric, văicărindu-se, împovărat de chestiile pe care le văzuse la serviciu, dar ea nu era aşa. Ea era lumină.

Şi acum, ea era tot la secţia de poliţie, interogată.

Singură.

Îşi spuse că era obişnuită să se afle în circumstanţe mizerabile. La naiba, părea să fie obişnuită şi cu oameni infecţi. Tatăl ei, tipul care ciupea... el. Era obişnuită să aibă grijă de ea şi de ceilalţi.

Şi Luke habar nu avea de ce fusese atât de impresionat de povestea ei. Dar era. *Ea* îl impresiona.

– Mai eşti printre noi, băiete? întrebă domnul Elroy. Nu avem acum timp să faci pe ţâfnosul.

Lui Luke nu i se mai spusese „băiete" de foarte mult timp. Şi puţin oameni, în afară de Sara, îndrăzneau să-i spună că era ţâfnos.

– Ali este doar interogată, spuse el.

– Şi dacă trebuie scoasă pe cauţiune?

– Nu trebuie.

– Dar dacă trebuie?

– Puteţi să faceţi voi asta, spuse Luke.

– Da, şi o s-o facem, zise domnul Wykowski. Dar...

Îl privi în treacăt pe Edward, care continua să nu spună nimic, să nu arate nimic. La 72 de ani, părea în formă şi sănătos, după cum îi spuseseră Sara şi Jack, şi era

cam la fel cum fusese dintotdeauna – de parcă tocmai înghiţise o lămâie.

– Noi n-avem prea mult, spuse domnul Lyons. Am pus la comun banii care ne-au rămas din asigurările sociale pentru o lună, dar nu s-a adunat mult. Am jucat poker acum câteva nopţi, ştii, şi în mod normal aş fi luat potul...

Domnul Elroy tuşi şi murmură un „aiurea" în acelaşi timp.

Domnul Lyons se uită încruntat la el.

– Dar eu am avut un pic de ghinion.

– Nu s-a întâmplat aşa, spuse domnul Elroy.

– Ba da, aşa s-a întâmplat, zise domnul Lyons.

– Nu. Domnul Elroy clătină din cap. Eileen Weiselman ştia că avea o mână necâştigătoare, aşa că te-a orbit cu sânii ei ca să-ţi distragă atenţia, şi tu ai pierdut. *Noi* am pierdut.

– În regulă, bine, spuse Luke, frecându-şi tâmplele în locul în care simţea o durere de cap sâcâitoare. Ali nu este o hoaţă. Sunt sigur că este o neînţelegere care o să se rezolve.

– Dar nu poţi s-o laşi pur şi simplu în închisoare până se aranjează lucrurile, spuse domnul Wykowski îngrozit.

– Nu se află într-o celulă. Este la interogatoriu. E o mare diferenţă. Şi, dacă nu este acuzată şi arestată – ceea ce nu o să se întâmple fără motive întemeiate –, nu o să fie nevoie de eliberare pe cauţiune.

– Vezi, spuse domnul Elroy, asta este o informaţie bună. Nu ştiam. Tocmai de aia tu trebuie să te ocupi de situaţia asta.

– Nu mă ocup, spuse Luke. De nimic.

– Dar ea este acolo cu criminali *înrăiţi*, spuse domnul Lyons. Nu o poţi lăsa acolo cu ei.

Luke se îndoia sincer că existau criminali înrăiţi în Lucky Harbor. Ai fi zis că rapoartele zilnice ale poliţiei

vorbeau despre lumea din Mayberry[1]: un elan care mergea pe Main Street, o beție și tulburarea liniștii publice la două dimineața, golani de liceu care dărâmau cutiile poștale.

– Asta nu depinde de mine, spuse el. Știți asta, nu-i așa? Poliția doar urmează procedurile.

Toți îl priviră dezamăgiți. Și apoi Edward vorbi pentru prima dată, rostind doar două cuvinte:

– Am înțeles.

Domnul Lyons încuviință din cap și își folosi bastonul ca să se întoarcă la camionetă. Edward rămase pur și simplu pe loc și se uită lung la Luke.

Luke îi ignoră pe toți și se gândi la Ali. Vorbise serios când spusese că ea nu era o hoață. Probabil i-ar da unui străin și bluza de pe ea. Se gândi într-o doară la cum arătase fără bluză în bucătăria lui, în timp ce urlase la mesageria vocală a lui Marshall.

Dinamică. Feroce. *Sexy*.

Dar era și dulce, și caldă. Și vulnerabilă.

Și fusese dusă la secția de poliție. „La naiba!"

Mobilul lui vibră. Se uită la ecran. Comandantul lui. Trase adânc și ușor aer în piept, apoi răspunse.

– Hanover.

– Am primit o amenințare cu moartea în dimineața asta. Vocea comandantului Craig O'Neil era severă și la fel de impresionantă ca titlul lui. Care ne vizează pe toți. Voiam doar să știi.

– Grozav, spuse Luke. O să încep să lucrez la lista mea de dorințe.

– Ce-ai zice dacă, în schimb, ți-ai muta fundul înapoi aici?

Nu era o întrebare, ci o comandă. De fapt, mai degrabă un ordin direct.

– Sunt în concediu, îi reaminti Luke.

[1] Mayberry, Carolina de Nord, este o comunitate imaginară care a fost locul de desfășurare pentru două seriale celebre de televiziune, *The Andy Griffith Show* și *Mayberry R.F.D.* (n.tr.)

– Nu eşti, lucrezi la un nenorocit de caz. Şeriful Thompson m-a sunat ca să se asigure că nu mă deranjează să te împart. Ce dracu'?

„Mulţumesc, Sawyer."

– Ce scria în ameninţare?

– Scria „Porcilor, muliţi". Scria greşit „muriţi", cu „l". Ai grijă, pentru orice eventualitate!

– O să fac asta.

– Cât timp o să fii plecat?

– Parcă am mai spus, nu? Trei săptămâni.

– La naiba! Comandantul tăcu preţ de o clipă. Ce zici de o săptămână?

– Te mai sun eu.

Luke închise.

– Probleme la serviciu? întrebă domnul Wykowski.

Luke nu răspunse. Domnul Wykowski era un tip drăguţ, dar era prieten apropiat cu Lucille, ceea ce echivala cu a fi prieten apropiat cu un sistem audio. Orice îi spunea domnului Wykowski, Luke trebuia să accepte că avea să se afle în toată regiunea. Dacă pomenea despre ameninţare, vestea ajungea pe Facebook în nici cinci minute.

Domnul Lyons se întoarse uşor dinspre camionetă, cu bastonul într-o mână şi în cealaltă cu... o plăcintă cu mere.

– Este făcută în casă, spuse el, fluturând-o chiar pe sub nasul lui Luke. Am luat-o de la Betsy Morango, care a făcut-o pentru nepoata ei. Acum, trebuie să o primim şi pe ea la următorul joc de poker, dar facem orice pentru Ali.

– Nu mă puteţi mitui cu plăcintă.

Înainte ca el să-şi termine propoziţia, stomacul lui protestă zgomotos, cerându-i plăcintă.

Bătrânii zâmbiră strengăreşte.

– Cu toţii ştim că eşti mare iubitor de plăcinte, spuse domnul Elroy.

Domnul Lyons avea două furculiţe de plastic, învelite cu grijă, în buzunarul de la piept. Luă una şi o înfipse într-o bucată de plăcintă.

– Oh, mda, murmură el, lingând furculiţa. Este o nebunie.

Numai gândindu-se la plăcintă, lui Luke îi lăsă gura apă.

Edward îl privea încă nemişcat. Intens. Luke habar nu avea ce credea bunicul lui despre toată povestea aceea, dar ştia un lucru: *ceva* credea.

– Dacă eu accept să mă implic în povestea asta, voi, băgăcioşilor, trebuie să acceptaţi să faceţi ceva.

– Ce? întrebă domnul Lyons.

– Ali are nevoie de un loc unde să stea până îşi găseşte un apartament. Voi aveţi prietene. Întâlni din nou privirea lungă a lui Edward. Sigur unul dintre voi cunoaşte pe cineva care caută o colegă de cameră. Ea ştie să gătească. Îşi spală vasele. Este... Nu tăcută. Nu uşor de trecut cu vederea. Veselă, spuse el în cele din urmă, sperând să sune ca un compliment. Ar fi o colegă de cameră bună pentru oricine.

Cu excepţia lui.

– Poate să stea cu mine, spuse domnul Elroy şi îşi arcui o sprânceană.

Luke se luptă cu conştiinţa lui şi pierdu.

– Nu. „Dumnezeule!" Nu contează. O să-i găsesc eu un loc unde să stea.

Se întinse după plăcintă, dar domnul Lyons o ţinu strâns.

– Aproape am uitat, am nevoie de altă favoare, spuse domnul Lyons.

Luke îi aruncă o privire.

– Sunt puţin prins chiar acum, ocupându-mă de prima problemă.

– Asta poate să aştepte până când o aduci pe Ali acasă sănătoasă şi teafără. Roger Barrett are nevoie să te angajeze. Are o problemă. Şi-a rătăcit GTO-ul din 1967.

– Nu l-a rătăcit, spuse domnul Wykowski. L-a pierdut la un joc de poker cu Phillip Schmidt, acum doi ani, îţi aminteşti?

– Da, spuse domnul Lyons, cu condiţia ca, atunci când murea boşorogul excentric, maşina să-i fie înapoiată lui Roger. Phillip este la doi metri sub pământ de şase luni, şi nepotul lui Mikey, Toxicomanul Schmidt, spune că nu a „localizat" încă GTO-ul, ceea ce este o absurditate. El doar că nu s-a plictisit de folosit maşina aia.

– Îţi dai seama că maşina nu mai are zvâc, spuse domnul Elroy dezaprobator. Este o maşină mare, care consumă mult combustibil.

– Consumă mult combustibil, contrabandistule, bombăni domnul Lyons. Este o frumuseţe. Nu se mai fac maşini ca astea. Dumnezeu să odihnească sufletul lui Pontiac!

Luke clătină din cap.

– Şi de ce GTO-ul este problema mea?

– Pentru că tu eşti tipul care rezolvă probleme, spuse domnul Lyons.

– Cine spune asta?

– Bunicul tău spune că eşti cel mai bun.

Luke întâlni privirea lungă a lui Edward. Dar Edward tot nu vorbi.

– Deci o s-o ajuţi pe Ali, nu-i aşa? întrebă domnul Lyons.

Luke putea să simtă mirosul de zahăr brun şi mere coapte. Avea nevoie de plăcinta aceea. „La naiba cu toate!" Le-o şterpeli.

– Mda. O s-o ajut. Smulse cealaltă furculiţă din buzunarul domnului Lyons. Luă o îmbucătură mare şi aproape simţi cum moare şi ajunge în rai. Sawyer a spus că poliţiştii n-au terminat încă de vorbit cu ea – nu terminaseră până la două.

Domnul Lyons clipi.

– Aveai deja de gând să o ajuţi, spuse el pe un ton acuzator.

Luke mai luă o îmbucătură.

– Mda.

Domnul Lyons se încruntă.

– Şi Roger? O să-l ajuţi şi pe Roger?

– Mda, dar *numai* pentru că Phillip Schmidt a fost idiotul care a construit monstruozitatea aia de pe faleza din nord-est. Blochează accesul pe plajă dinspre port, aşa că îi denunţă pe puştii care trebuie să-i încalce proprietatea ca să ajungă la apă.

Domnul Lyons zâmbi.

– Eşti un băiat bun. O să fii bun pentru Ali. Eu mă duc la cursurile ei, să ştii, şi la ceramică, şi la design floral. Mă ajută cu artrita. Ea merită ceva mai bun decât să fie tratată ca o criminală.

Luke se întoarse spre Edward.

– Şi pe tine de ce te interesează povestea asta?

– Oh, şi el participă la cursurile lui Ali, răspunse domnul Elroy în locul acestuia. Noi toţi participăm. El zâmbi. O iubim.

Luke avea ceva probleme să şi-l imagineze pe bunicul lui impenetrabil, dur, stoic participând la cursuri de ceramică şi design floral.

Ca să nu mai vorbim că... Ce Dumnezeu era designul floral?

capitolul 7

Ali avea un coşmar care se repeta. Detaliile se schimbau, dar ideea era întotdeauna aceeaşi – era singură.

Dureros de singură.

Stând pe un scaun, într-o cameră friguroasă din secţia de poliţie, coşmarul ei era adevărat.

Fuseseră puse multe întrebări:

Fusese supărată când Teddy se despărţise de ea? Destul de supărată cât să vrea să dea vina pe el?

Pentru că, aparent, mesajele ei, atât din căsuţa vocală, cât şi de pe post-it, o arătau drept o femeie răzbunătoare.

Știa că, dacă înapoia restul de bani chiar acum, pedepsele aveau să fie reduse, posibil anulate? Pentru că era evident că îi ținea undeva.

Știa că mesajul de pe post-it putea să fie considerat o amenințare adevărată? Ea nu știa că să numești măgar pe cineva - pe cineva care chiar era un măgar - devenise amenințare, dar fie. Bine. Lecție învățată.

Ea le spusese că era posibil ca ea să aibă nevoie de un avocat, iar unul dintre polițiști îi aduse un telefon. Îl privi lung, nehotărâtă. Era ceva nou să fie de partea *acelea* a convorbirii telefonice. Fusese de cealaltă parte de mai multe ori, prima oară când mama ei fusese arestată pentru distrugere de proprietate, după ce folosise bâta de baseball pe mașina iubitului ei. Ceea ce nu știuseră polițiștii era că Mimi țintise capul tipului.

A doua oară fusese atunci când Mimi dăduse foc dulapului unui alt iubit. Greșeala ei fusese că făcuse un foc de tabără la o petrecere. Mimi încercase să pledeze pentru nebunie temporară în cazul acela, dar nimeni nu o luase în seamă.

În ambele cazuri, Ali și Harper o scoaseră pe cauțiune pe Mimi folosindu-și fondul secret de rezervă, lipit sub canapeaua lor, care era strâns din bacșișurile mamei. Odată cu trecerea timpului, acel fond scăzuse, în funcție de nevoi. Crăciun. Excursii cu școala. Mărirea sânilor lui Mimi. Și apoi a doua operație, de eliminare a implanturilor, după ce acestea începuseră să curgă.

Apoi Harper îi luase locul într-un an și fusese arestată pentru expunere indecentă după ce trăsese pe dreapta ca să se ușureze în zăpadă.

Lui Ali încă îi plăcea să o tachineze pe Harper cu pățania aceea.

Putea să le sune pe oricare din ele. Ar fi venit acolo într-o clipită, cu rezerva de bani la ele, în caz că ea era arestată cu adevărat. Dar Ali nu avea să le sune. Ea nu fusese arestată... încă - și, chiar dacă era arestată, nu voia ca ele să-și cheltuiască pe ea banii câștigați din greu.

În plus, nici mama, nici sora ei nu erau calificate să ofere consiliere juridică, şi apoi mai era şi factorul jenă, care, pe o scară de la unu la zece, ajunsese la unsprezece acum.

Ar fi trebuit să-l sune pe Ted, pentru că, oh, chiar avea să-i spună nişte lucruri. Privi lung telefonul preţ de câteva clipe. Putea să-l sună pe Luke. Probabil el ar şti ce să facă. Doar că ea nu era problema lui.

Iar ea avea nevoie de un avocat, nu de un detectiv.

Cunoştea un avocat: Zach Mullen. Fuseseră la liceu împreună, iar slăbănogul şi tocilarul Zach, maestrul PlayStation din cartierul lor, fusese întotdeauna cel mai isteţ tip pe care îl cunoscuse ea, în ciuda pasiunii pe care o făcuse pentru Harper. El absolvise facultatea de drept UNLV cu un an în urmă, dar trecuseră luni întregi de când vorbise cu el ultima dată. Luase examenul pentru barou?

Îl sună şi fu atât de recunoscătoare când auzi salutul lui călduros şi prietenos, încât aproape leşină.

- Zach, spuse ea. Spune-mi că ai luat examenul de barou.

- Da, am luat examenul.

- Nu, serios. Ea vorbi mai încet: L-ai luat?

Zach începu să râdă.

- Cu greu, dar nu spune asta nimănui.

„Slavă Domnului!"

- Deci chiar eşti avocat? întrebă ea, ca să se asigure.

- Mda, spuse el. Un avocat adevărat, veritabil. Lucrez pentru un hotel din Seattle, în departamentul juridic, dar săptămâna asta sunt la biroul lor din Los Angeles. Mai mult colectez date, dar mă plătesc, aşa că...

- Bine, este minunat, spuse ea la repezeală. Ascultă, am o treabă pentru tine. Cât de repede poţi să ajungi în Lucky Harbor?

Urmă o clipă de tăcere.

- În Lucky Harbor?

– Da. Eu... am nevoie de un soi de consiliere juridică.

Poate că Zach era un dulce şi arăta de parcă o pală de vânt putea să-l ia şi să-l poarte cu ea, dar era deştept foc.

– Sunt în L.A. până poimâine, spuse el. Plec la Seattle cu un zbor de noapte, apoi sunt al tău. De ce ai nevoie, Ali? Orice.

– Am nevoie de tine.

În cele din urmă, Ali fu eliberată, primind avertizarea de a nu părăsi oraşul. Câteva minute mai târziu, se trezi pe trotuar, în soarele strălucitor, uitându-se lung la Luke cel înalt şi tăcut, care o aştepta.

– Ce cauţi aici? îl întrebă ea.

– Discutăm mai târziu. Ai alte probleme acum.

El arătă spre cele două femei, care ţineau pancarte cu „ELIBERAŢI-O PE ALI" în faţa tribunalului.

Mama şi sora ei.

– Ali! strigară ele când o văzură şi se repeziră spre ea. Aruncându-şi pancarta, Mimi o apucă pe Ali şi o strânse tare în braţe.

– Oh, Ali-gator! Ţi-au încălcat vreun drept? Pentru că, iubito, ai drepturi, o mulţime.

– Sunt bine, mamă. Toate drepturile mele sunt încă intacte.

Mimi era îmbrăcată cu colanţi albi Capri şi un top de un auriu strălucitor. Cerceii ei de aur se potriveau cu brăţara lată prinsă pe braţ şi aveau aceeaşi culoare ca sandalele cu ţepi. Faţa ei ridată se încordă de îngrijorare, în timp ce încerca să mângâie părul vâlvoi al lui Ali.

Ali se eliberă din îmbrăţişare şi se întoarse spre Harper, care era îmbrăcată ca Daisy Dukes, cu un maiou cu spatele gol, cu părul şi machiajul gata de ieşit în oraş. Venise direct de la muncă şi probabil condusese vreo două ore până acolo.

– Ne-a sunat Zach, spuse Harper. Ne-a spus că s-ar putea să ai nevoie de susţinere morală până ajunge el aici.

– Şi susţinerea morală înseamnă să pichetaţi secţia de poliţie?

– Hei, la TV merge, spuse Mimi. Ea îi zâmbi lui Luke. Fetiţa mea n-are bunele maniere la ea. Eu sunt Mimi Winters, mama lui Ali, iar cea de aici este sora ei, Harper.

Luke se întinse să dea mâna cu ea.

– Luke Hanover.

Pentru că Mimi se uita la Luke cu o privire insistentă şi scrutătoare care transmitea un „O să te însori cu fata mea?", Ali spuse repede:

– Luke mă ajută să găsesc un loc în care să stau.

– Vai! Mimi îl sărută pe un obraz. Nu-i aşa că eşti un dulce?

– Mamă, eu plătesc chiria, spuse Ali.

Mimi cuprinse obrazul lui Ali în palmă.

– Desigur, plăteşti. Privi în direcţia lui Luke. Este încăpăţânată, nu acceptă niciodată o mână de ajutor. Se uită în jur. Unde este Teddy? Îţi jur că nu-mi pasă de cât de sexy este, dar mi-ar plăcea să-l castrez. Am în poşetă cleştii potriviţi cu care să fac asta. Ar fi trebuit să iau foarfeca, dar cleştii dor mai tare. Mă gândesc la o răsucire uşoară, şi mădularul lui o să se rupă numaidecât...

Mimă o mişcare.

– Mamă! Ali se uită repede în jur. Dacă un post-it constituise o ameninţare, nu-şi închipuia ce putea să însemne intenţia de a smulge cu cleştii... *mădularul* unui tip.

– Spuneam şi eu aşa, murmură Mimi.

– Ei bine, nu mai spune, spuse Ali. Şi castrarea ar însemna să-i tai... altceva, nu... Făcu un gest vag, fără a îndrăzni să-l privească în treacăt pe Luke. Mădularul lui.

– Iubito, merită să fie castrat pentru că te-a acuzat că ai furat banii. Tu n-ai fura bani. Tu n-ai fura nimic.

Mimi coborî vocea şi se aplecă mai aproape. Nu mai furi luciu de buze, nu-i aşa?

– Nu! „Doamne sfinte!" Şi fără nici o castrare. Mă descurc eu cu povestea asta. Îmi pare rău că aţi bătut drumul până aici şi apreciez efortul, dar ar trebui să vă întoarceţi amândouă la muncă. Sunt bine.

– Voiam să aşteptăm până se întunecă, pentru a-i înfăşura în hârtie igienică noua casă a lui Teddy, spuse Harper. Unde locuieşte acum?

– Nu ştiu, zise Ali, a doua minciună pe ziua aceea. Dar fără hârtie igienică! Avea şi-aşa destule probleme. Totul o să fie bine.

– Promiţi? întrebă Mimi. Juri pe borcanul de bacşiş, iubito? Pentru că noi avem nevoie de tine.

– Da, spuse Ali, strângând pumnii la spate. Am jurat pe borcanul de bacşiş că totul o să fie bine.

Mimi o îmbrăţişă din nou. Mama ei mirosea a crema ei preferată de corp şi a amintiri dulci, trecute.

– Te iubesc, Ali-gator.

Ali rămase nemişcată încă o clipă şi închise ochii.

– Şi eu te iubesc, mamă.

Mimi o sărută pe obraz, apoi se întoarse spre Luke.

– Mi-a părut bine să te cunosc, Luke.

– Şi mie, doamnă Winters.

– Oh, te rog, spune-mi Mimi! Când vii acasă, scumpo? o întrebă pe Ali.

Cum i se spusese să nu părăsească oraşul, era foarte sigură că nu avea să se întâmple prea curând.

– O să te anunţ eu.

– Săptămâna viitoare? Pentru că filmează un nou *reality-show* la noi pe stradă. Ceva despre bărbaţi, uneltele lor şi femeile care îi iubesc.

– Mi-ar plăcea, spuse Ali. Dar lucrez.

– Weekendul de după, zise Mimi. Pentru petrecerea-surpriză de ziua mea.

– Mamă! exclamă Harper exasperată. Ai spus că vrei să fie *o surpriză*.

– Vreau. Vreau să am surpriza ca ambele fete să îmi organizeze o petrecere cu prieteni, flori, baloane şi o mulţime de decoraţiuni.

– Nu cred că înţelegi conceptul de *surpriză*, spuse Harper.

– Şi poate o *piñata*, continuă Mimi, dar cu lucruri bune înăuntru. Ce păcat că bărbaţii nu pot să intre în *piñata*...

– Fără bărbaţi în *piñata*, spuse Harper. Asta va fi o petrecere cu totul diferită.

– Bine, spuse Mimi. Dar eu tot vreau baloane şi flori. Şi pe Ali.

– O să fiu acolo, promise Ali şi le privi urcând în maşina lui Harper. Motorul tuşi, scoase un nor de fum şi intră în viteză.

– Ţi-ai încrucişat degetele, spuse Luke.

– Poftim?

– Când i-ai promis că totul o să fie bine.

Ali se întoarse.

– Ea are nevoie să creadă că totul o să fie bine.

Luke o trase înapoi şi o privi vreme îndelungată.

– Mobilul.

– Poftim?

– Am nevoie de telefonul tău.

Ea i-l întinse şi privi cum el îi salvează numărul lui.

– Pentru data viitoare când o să ai de dat doar un telefon, spuse el. Luke o privi în ochi şi scoase un oftat lung. Uite care este treaba, nu lua asta ca fiind mai mult decât este. Dacă ai nevoie de mine, mă suni.

– Aşa simplu? întrebă ea.

El ridică din umeri, ceea ce pentru ea însemna că el habar nu avea, dar că totuşi avea să o facă.

– Nu aveam de gând să te sun, spuse ea. Eşti în vacanţă.

– De asemenea, nici nu mă implic, dar nici una nu-mi iese prea bine.

Mintea ei rulase cu o sută de kilometri pe oră de când polițiștii apăruseră la ușă în dimineața aceea. Adrenalina era pe ducă și o lăsa epuizată, mult prea zăpăcită și emoționată ca să facă față întregii situații. Fiind îngrozitor de aproape de capătul puterilor, ea își mușcă buza de jos și își impuse să nu se piardă cu firea.

- De ce ai venit? întrebă ea.

- Aveai nevoie de cineva care să te ia cu mașina.

I se strânse și mai tare inima în piept.

- Nu ți-e teamă că o să fur ceva de la tine?

- Încetează, spuse el, cu o voce mult prea blândă pentru starea ei mult prea fragilă.

Ea își înghiți nodul din gât și își spuse că era doar obosită. Lucrurile scăpaseră de sub control. *Ea* scăpase de sub control. Era doar pentru că, pentru prima dată, își dorea ca viața ei să meargă în direcția pe care o alegea *ea*. Cu un oftat, întoarse privirea. Viața din jurul ei părea să-și urmeze cursul obișnuit. Era traficul obișnuit, redus din fiecare dimineață. Oamenii tocmai plecau de la serviciu și se îndreptau spre sala de gimnastică, spre magazin, spre debarcader... spre casă.

Ali habar nu avea unde era casa ei în seara aceea.

Tot ce-și dorea era un duș fierbinte, apoi să se ducă la culcare și să nu se mai trezească până când toată situația aceea incredibilă nu se rezolva de la sine. Sau până când ea ajungea bătrână și căruntă. Indiferent de ordinea în care se petreceau lucrurile.

Luke se uita atent la ea. Nu își dăduse jos șorțul. Avea o urmă de lut uscat pe un braț și pe un picior. Și, după privirea pe care Luke o ațintea fix spre chipul ei, avea ceva și acolo. Ridică bărbia.

Cu o ușoară zvâcnire a buzelor, el făcu un semn din cap în direcția camionetei. Îi deschise portiera din dreapta și așteptă până ce își puse centura de siguranță, apoi închise portiera. Ocoli prin fața mașinii, cu pașii lui lungi și relaxați. Fără grabă.

Când se aşeză în spatele volanului, băgă cheia în contact, dar nu porni motorul. Urmă o clipă de tăcere, apoi el se întoarse spre ea, cu o mână sprijinită pe spătarul scaunului şi cu cealaltă pe bord.

Ea încercă din răsputeri să pară că nu stătuse într-o cameră de interogatoriu ore întregi, supusă unui interogatoriu pentru o fărădelege pe care nu o comisese. Dar, după cum îşi dădu seama, să se prefacă era ceva mult prea greu pentru emoţiile ei suprasolicitate, aşa că închise ochii, încercând să dispară. Dacă dispărea, el nu avea să o poată vedea prăbuşită.

- Eşti bine? întrebă el.

Nodul din gâtul ei se făcu şi mai mare, şi ea scutură din cap. Nu. Nu era bine. Nici pe departe.

- Nu face asta, spuse ea.

- Să nu fac ce?

- Nu fi drăguţ cu mine acum. O să-mi pierd minţile.

Cu o delicateţe surprinzătoare, el îi dădu părul de pe faţă, apoi îi deschise centura de siguranţă. Era singura invitaţie pe care o primise şi singura de care avea nevoie. Se întoarse spre el şi se cuibări în braţele puternice care se înfăşurară în jurul ei. Luke o mângâie pe spate, şi ea îşi apăsă faţa în scobitura gâtului lui, cufundându-se în alinarea caldă pe care i-o oferea.

Nu se mai simţise de foarte multă vreme atât de în siguranţă, şi nu era convinsă că putea să-i mai dea drumul.

- Ali.

Speriată că el avea să se retragă înainte ca ea să termine să se topească în el, ea veni un pic mai aproape.

- Te rog, nu încă!

El scoase un sunet răguşit şi o strânse mai tare în braţe.

- Este în regulă. Sunt aici.

Slavă Cerului! Măcar pentru o secundă, cineva era lângă ea. Nu mai trebuia să fie puternică de una singură. Ea răsuflă prelung şi tremurător şi încercă să inspire

mai mult aer. După câteva clipe, își dădu seama că el mirosea minunat - minunat de bărbătesc - și că buzele ei se apăsau pe gâtul lui. Dintr-odată, nu mai simțea doar alinare, ci un întreg iureș de senzații, în frunte cu un val de excitare. Extrem de conștientă de mâna mare și caldă care se mișca în sus și în jos pe spatele ei, se întrebă dacă simțea și el la fel.

Apoi avu o mare problemă. Fața ei încă era apăsată pe pielea lui caldă, și... așa... de fiecare dată când se mișca, gura ei aluneca peste el.

El nu se bărbierise de dimineață, probabil nici cu o zi în urmă, iar pielea lui era aspră din cauza bărbii. Delicios de aspră. Și mai era și parfumul lui... Mmm... Nu ar fi fost în stare să se oprească, așa cum nu ar fi fost în stare să se oprească din respirat.

Drept răspuns, el scoase un sunet foarte masculin și scăzut care răsună în cea mai feminină parte a ei.

Ceea ce răspunse la întrebarea ei. Da, și el simțea la fel.

El îi rosti iar numele și îi cuprinse maxilarul în mână, iar degetele lui își croiră drum prin părul ei, în vreme ce el se încorda ca pentru a o îndepărta de el.

Dar nu o îndepărtă.

Tulburată, ea trase adânc și tremurător aer în piept. Sânii ei îi atinseră în treacăt pieptul. Prima dată, se întâmplă din greșeală. A doua oară, se întâmplă în mod voluntar. La fel și a treia oară, iar trupul ei se înflăcără și se încordă. Cum ar fi fost ca un asemenea bărbat să fie al ei? Ea să fie a lui? Să sărute gura aceea, să o simtă deschisă peste a ei, să o simtă pe ea?

Tentația era mult prea mare, iar buzele ei alunecară din nou pe gâtul lui. Tot nu era destul. Avea nevoie să-l guste.

„Nu face asta..."

Dar avusese o zi absolut îngrozitoare, avea mintea plină - *prea* plină - și nu era loc de logică. Deloc. Așa

că o făcu. Îşi trecu limba peste gâtul lui, apoi, pentru că era atât de bine, îşi înfipse uşor dinţii în pielea lui.

El scoase un mormăit răguşit. Îndepărtând-o uşor, căută ceva în privirea ei, deşi Ali habar n-avea ce căuta. Probabil, sănătatea ei mintală.

Era prea târziu, ar fi putut să-i spună. Şi-o pierduse.

Indiferent de ce văzuse în ochii ei, el scutură din cap.

Avea să se retragă. Ea putea să o simtă în încordarea bruscă a muşchilor lui. Îi adresă cea mai mieroasă privire de care era în stare, dar adevărul era că ea nu era o persoană mieroasă nici în cele mai bune zile ale ei, iar aceea cu siguranţă nu fusese o zi bună. Dar ceva în ochii lui se încălzi. Încă aşteptându-se ca el să o împingă înapoi pe scaun, fu surprinsă când el o trase spre el.

– Te joci cu focul, murmură el. Şi unul din noi o să se ardă.

Ea reuşi să încuviinţeze din cap. Da şi da. Şi, ca să se ştie, persoana care urma să se ardă era ea. Pe dinăuntru, luase deja foc. Un infern în toată regula, şi el abia dacă o atinsese. Nici măcar nu-şi dăduse seama până în clipa aceea de cât de mult îl dorea.

Mişcându-se încet, ca să-i dea timp să-l oprească, Luke o cuprinse de ceafă şi îşi plimbă degetul pe pielea sensibilă de acolo. Apoi se aplecă încet.

Ea îl întâlni la jumătatea drumului, patetic de dornică, incapabilă să se abţină.

Luke scoase un sunet pe jumătate mormăit, pe jumătate râset, care păru mai degrabă adresat lui decât ei. Scutură din cap din nou şi îşi apăsă gura pe a ei.

Când ea gemu cerând mai mult, el o făcu din nou şi, în cele din urmă, îndrăzni mai mult, despărţindu-i buzele cu ale lui, sărutând-o adânc şi fierbinte, alungând orice gând nefericit şi îngrijorat din mintea ei. Când se despărţiră ca să respire, el îşi trecu limba peste buza ei de jos, înainte să-şi înfigă blând dinţii, exact aşa cum

făcuse ea pe gâtul lui. Înflăcărarea şi dorinţa o străbătură ca nişte flăcări, iar degetele ei se agăţară în bluza lui. Nu era pregătită să se oprească, nu era pregătită să revină la realitate.

Luke îi spuse numele într-o şoaptă răguşită şi blândă, îi acoperi din nou gura cu a lui, şi ca mai înainte nu mai există loc de gândire.

La naiba, nu mai exista aer. Nu mai exista nimic decât ce se petrecea între ei, şi Ali chinui să se apropie mai mult, frustrată de consola dintre ei. Nu putea să se abţină. Indiferent că intra doar într-o încăpere sau că venea să o scoată din închisoare, el avea un fel al lui de a-i atrage atenţia. Era tare ca o stâncă, făcut din oţel. Tăios. Primejdios.

Sărutul lui era la fel. Şi era un maestru într-ale sărutului; mâna lui mare îi mângâia încă delicat gâtul, topindu-i oasele cu fiecare atingere încântătoare a limbii lui peste a ei. Cealaltă mână alunecă pe spatele ei şi se opri la baza coloanei, ca să o ţină nemişcată, în timp ce el o invada.

Complet luată prin surprindere, ea îl ţinu strâns, încercând să se apropie şi mai mult. La naiba, s-ar fi strecurat înăuntrul lui dacă ar fi putut. El o apucă de fund, iar şoldurile ei se arcuiră ca să le întâlnească pe ale lui într-o mişcare veche de când lumea, dar nu reuşi să ajungă la el. Îşi auzi propriul scâncet de frustrare, apoi el se opri şi îşi odihni fruntea pe a ei.

- La naiba, spuse el şi îşi trecu degetul peste buza ei de jos, umedă. Nu m-am aşteptat la asta.

- La ce nu te-ai aşteptat?

- La tine.

capitolul 8

Ali habar nu avea cum se întâmplase de sfârşise prin a încerca să se urce pe Luke, dar dădu vina pe gura lui. Sută la sută.

– M-am săturat de bărbaţi, spuse ea cu voce tare, ca să se poată auzi şi să-i intre bine în cap.

Luke nu zise nimic. O privi cu aceeaşi expresie intensă pe chip pe care o avusese şi atunci când o sărutase şi o făcu să-şi dorească să implore un alt sărut. În schimb, ea îşi muşcă buzele în încercarea de a se abţine. Dar se dovedi că nu se descurca prea bine să se abţină şi să vorbească.

– Nu este nimic personal, spuse ea, dar, în general, bărbaţii nu s-au dovedit prea vrednici de încredere. Ea făcu o pauză. Fără supărare.

– Fără supărare.

– Nu trebuia să fie greu să mă vindec de bărbaţi.

El aproape că schiţă un surâs.

– De aici, vibratorul?

Ea simţi cum îi ia faţa foc.

– Bine, vibratorul chiar a fost un cadou făcut în glumă. Şi nu este de parcă sexul nu ar fi... plăcut sau ceva de genul ăsta. Pur şi simplu, este ceva care tinde să mă facă să iau decizii proaste.

– Pot să respect asta, spuse el. Dar, ca să ştii, sexul, când este făcut bine, la naiba, este mult mai mult decât *plăcut*.

Trupul ei mai tremura încă sub efectul săruturilor lui, aşa că nu-i era greu să creadă că el reuşea să facă sexul să fie mai mult decât *plăcut*.

– Încă un lucru, spuse el.

Îl privi în ochii lui albaştri şi adânci.

– Nu toţi bărbaţii o să te dezamăgească. Nu mă refer la mine. Pentru că eu o să te dezamăgesc, cu siguranţă. Dar nu suntem cu toţii nenorociţi, Ali. Pot să-ţi promit asta!

Ea îi întâlni privirea: bărbatul care o lăsase să stea în casa lui, bărbatul care venise după ea fără să pună întrebări, nici măcar un „Eşti vinovată?" nu o întrebase. Ceea ce însemna că el făcuse deja mai mult pentru

ea decât majoritatea bărbaţilor din viaţa ei. Încă îl privea atunci când îi sună telefonul.

– Doamne, Ali, spuse Aubrey. Te-au dus la interogatoriu? De ce? Cum? Ce naiba s-a întâmplat?

– Ei bine, zise Ali, se pare că, după ce m-ai lăsat să intru în biroul lui Teddy, am furat cincizeci de mii de dolari.

– Ai furat?

– Nu!

Luke se întinse şi îi închise telefonul.

Ali îl privi lung.

– De ce ai făcut asta?

– N-ar trebui să mai discuţi cazul cu nimeni, spuse el. Şi, mai ales, nu mai glumi despre furtul banilor.

– Dar era Aubrey, asistenta lui Teddy.

– Nu-mi pasă nici dacă era iepuraşul de Paşte.

– Este drăguţă. Este cea care m-a lăsat să intru în biroul lui a doua oară. Ea...

Ali se opri, şi mintea începu să-i zbârnâie cu o sută de kilometri pe oră.

– Ea ce?

Ali îi întâlni privirea.

– M-a rugat să nu spun nimănui că m-a lăsat să intru.

Ochii lui Luke erau tăioşi.

– Sunteţi prietene?

– Nu prietene de genul să ieşim în oraş, dar... da. Este mai mult o prietenie de genul „rochia ta este drăguţă, de unde ai cumpărat-o?"

Luke clătină din cap.

– În ce limbă a fost asta?

– Suntem prietene, clarifică ea.

– Ştii că au găsit un inel de deget de picior pe canapeaua lui Marshall?

– Da, spuse ea. Poliţiştii m-au întrebat despre asta, dar nu era al meu.

– Şi nu este nici al Melissei. Atunci, al cui o fi? Şi săptămâna asta proprietara inelului este mai bogată cu cincizeci de mii de dolari?

Ea clătină din cap.

– Nu ştiu. În mintea ei revăzuse la nesfârşit toate detaliile, până când se zăpăcise de-a binelea. Am văzut şi eu banii de la licitaţie, ca toţi ceilalţi. A doua zi, am făcut curat în sala de ceremonii şi am luat toate aranjamentele florale. Apoi mi-am amintit de suportul de creioane pe care l-am făcut pentru Teddy, cel care era pe biroul lui. Din anumite motive, nu l-am putut lăsa acolo, aşa că m-am dus să-l iau înapoi. Dar nu era pe biroul lui.

– Unde era?

Ea făcu o pauză, gândindu-se cât de stânjenită se simţise când îl găsise ascuns.

– În dulapul din spatele biroului.

Luke scoase un oftat tremurat.

– Ai umblat prin lucrurile lui?

– Da, dar n-am văzut banii. Am luat suportul şi am plecat. N-am ştiut că acolo era elasticul de la bani până când nu l-a găsit poliţia, iar eu sunt sigură că nu ştiu unde sunt banii. Mă gândesc că Teddy încearcă să mă încolţească.

– Există vreun motiv pentru care el ar vrea să împiedice construcţia noului centru de recreere?

– Nu-mi dau seama de ce ar face asta. Este proiectul lui, un punct în plus pentru el. Şi îi place să aibă puncte în plus pentru el. Ea clătină din cap. Nu l-am văzut niciodată pierzându-se cu firea aşa cum a făcut dimineaţă. Era...

– Speriat, spuse Luke.

Ea încuviinţă din cap.

– Da, cred că se gândeşte serios că eu am furat banii.

– Chiar a lăsat impresia că se simte înşelat.

Ea nu spuse nimic, nevrând să ştie dacă el o credea capabilă să înşele aşa.

- Mâine mă voi întâlni cu avocatul meu.

- Cine e? întrebă Luke.

- Zach Mullen. Îl privi cum își scoate mobilul. Este un vechi prieten din liceu, îi spuse ea. Ce faci?

- Câți ani are? Arată de doisprezece. Luke îi arătă ecranul. Intrase pe profilul de Facebook al lui Zach, unde, într-adevăr, fotografia lui înfățișa un Zach tânăr, care se tunsese de curând, din moment ce avea o zonă de piele mai deschisă la culoare pe frunte și în vârfurile urechilor. Ultima actualizare a statusului lui - cu o oră în urmă - arăta că era într-un bar din L.A.

Hooters.

- Este acolo cu treabă, murmură ea. Ești foarte iute la verificări. Știu că ai revenit la laptopul tău. Ce-ai mai aflat despre mine?

El doar o privi.

- Haide, spuse ea. Ești un detectiv în vacanță, iar eu am fost ridicată din casa ta pentru un interogatoriu legat de cincizeci de mii de dolari care au dispărut. Ce-ai mai găsit despre mine?

Luke ridică din umeri.

- Câteva lucruri.

- Ca de exemplu? Că am detestat atât de mult școala generală, încât mă ascundeam în parc și mama trebuia să plece de la muncă pentru a veni să mă găsească?

- Cu toate astea, ai fost o elevă decentă, spuse el. Ai ales dansul.

- Am iubit dansul, murmură ea. Dar am renunțat repede; nu aveam capacitatea de a mă coordona.

El îi aruncă o privire.

- Sau erai îngrijorată de costuri.

„Sau așa..."

- Te-ai mutat de mai multe ori, spuse el. Sunt câteva neconcordanțe în adresele cunoscute.

Ea se cufundă puțin mai mult în scaun. Da, fuseseră câteva neconcordanțe, care se potriviseră cu lacunele

din venitul mamei ei, când mai dormiseră pe canapelele prietenilor pe ici, pe colo.

- Uneori, mama își pierdea slujbele dacă nu putea să respecte un anumit program. Sau... în fine.

El încuviință din cap, fără vreo urmă de prejudecată pe chip. Și, din fericire, fără vreo urmă de milă. Detesta să se gândească la momentele acelea, dar detesta și mai mult faptul că el știa atât de multe despre ea.

- Ce altceva? voi ea să știe.

- Ai depus cerere de transfer la mai multe școli din state diferite și chiar ai fost acceptată la unele dintre ele, spuse el, dar nu te-ai mai dus. Fără să spui de ce, deși pot să-mi închipui.

Ea simți o arsură înfiorătoare în spatele pleoapelor.

- Ești meticulos, bâigui ea.

El ridică din umeri. Ali nu era sigură ce însemna gestul lui, dar decise că nici nu voia să știe.

- Povestește-mi despre Zach, spuse el.

- Am fost colegi de liceu. Este un avocat bun.

- Da? El îi aruncă o privire. De cât timp face asta?

Ali șovăi.

- De cât timp, Ali?

- Tocmai a fost acceptat în barou.

El strânse din buze.

- Ai nevoie de cineva care să știe ce face.

- Zach știe, spuse ea. Spera să știe. Și nu este ca și cum am fost arestată.

„Dar ai putea fi..."

Știa că la asta se gândea el, dar, din fericire, rămase un gând nerostit.

- Încotro ne îndreptăm, Ali?

Știa că ar fi trebuit să pună la cale un plan, dar dintr-odată nu mai reuși să vorbească. Aplecându-se, Luke scoase ceva din părul ei. Niște lut uscat. Își lăsă degetele să zăbovească, apoi îi așeză o șuviță de păr după ureche.

– Te-am întrebat deja, spuse el foarte încet şi foarte serios. Dar o să te mai întreb o dată. Eşti bine?

Ea habar nu avea, însă bănuia că nu. Nu, nu era bine, chiar deloc. Fusese părăsită fără menajamente, rămăsese fără un loc în care să stea şi putea să fie arestată în orice moment. Avusese o săptămână de coşmar.

Dar, la naiba dacă avea să o spună. Serios, *nu putea* să o spună, din moment ce nodul din gâtul ei se făcuse cât o minge de fotbal. Aşa că încuviinţă din cap, purtându-se absolut normal... Dar putea să simtă căldura şi puterea lui, iar, pentru o clipă care o zgudui din rărunchi, îşi dori să se strecoare pe genunchii lui şi să-şi lase capul pe umărul lui. Voia să se adăpostească şi să simtă din nou, strânse în jurul ei, braţele lui. Voia să simtă atingerea maxilarului lui aspru, în timp ce se apăsa pe al ei şi îi şoptea nimicuri la ureche, cum ar fi un „O să fii bine".

Dar el nu făcu nimic din toate acestea.

Pentru că nu voia să se implice. Ea bănuia că, de fapt, cea mai mare dorinţă a lui era să fie lăsat în pace, ceea ce, bineînţeles, era mai mult decât opusul dorinţei ei.

– Poţi să mă laşi la B&B, spuse ea.

– Rămâi la mine, zise el uşor. Dar ar trebui să înţelegi că există lucruri despre mine pe care tu nu le ştii.

– Eşti un criminal în serie?

– Nu.

– Baţi doamne în vârstă?

– Nu. Doamne, Ali!

– O suni pe mama ta din când în când? întrebă ea.

Ceva apăru şi se stinse în privirea lui. Nici cea mai vagă fărâmă de umor.

– Da.

– Atunci, ştiu destule, spuse ea.

– Nu ştii că mi-au fost adresate ameninţări cu moartea.

Cuvintele răsunară ca o provocare pentru ea.

– Serios?

- Cred că este doar vreun ţicnit ahtiat după ştiri de senzaţie, dar nu ştiu sigur.

- Este în regulă, spuse ea. Există ceva ce nici *tu* nu ştii despre *mine*. Ea zâmbi cu mândrie. Am fost triplă campioană la trasul la ţintă în sala de jocuri din Lucky Harbor.

- Eşti... campioană în sala de jocuri.

- *Triplă*, repetă ea. Asta ţi-a scăpat la verificare, nu-i aşa? Pot să împuşc toate raţele la rând, întreabă pe oricine. Întreabă-l pe Lance, el deţine gelateria de lângă sală. L-am învins chiar săptămâna trecută, într-o pauză.

Luke râse uşor.

- Ei bine, în cazul ăsta...

Ea zâmbi, dar râsul lui păli, şi Luke clătină din cap.

- Nu este o glumă, Ali.

- După cum prea bine ştiu, spuse ea încet. Uite, mulţumesc pentru găzduire. O să mă descurc, te asigur.

El păru uşor surprins de afirmaţia ei. El chiar se chinuia să dea totul în fiecare moment din viaţa lui? Dacă da, i se strânse inima pentru el tocmai pentru că Ali înţelegea cum era. Faptul că găsise acel punct comun între ei o făcu să se simtă deopotrivă tulburată şi alinată.

Avea să fie nevoită să treacă peste senzaţia aceea. Şi să uite de el.

capitolul 9

Luke o luă pe strada îngustă ce ducea spre casa bunicii, în peisajul stâncos format din blocuri de granit înalte ca zgârie-norii şi apărute acolo cu douăzeci de mii de ani în urmă, în timpul erei glaciare.

Pasagera lui se uita lung pe geam la stânci, tot atât de liniştită şi de tăcută ca suprafaţa apei din portul care se vedea în depărtare.

Era o situaţie foarte neobişnuită; ceva în tăcerea lui Ali îl îngrijora. Ea emana o tristeţe şi o senzaţie de singurătate care-l făceau să sufere pentru ea.

O văzuse împreună cu familia ei, care putea să rivalizeze cu propria lui familie la coeficientul de nebunie. Dar era evident că ea își iubea din tot sufletul sora și mama.

El înțelegea și sentimentul acela.

– Mulțumesc mult că ai venit după mine, spuse ea ușor, în cele din urmă,.

Ea nu-l chemase, și era încă un lucru care îl impresionase. Nu-și dorise să fie o povară. Îl întrebase dacă își făcea griji că avea să fure de la el. Gândul nici măcar nu-i trecuse prin minte. Avea un chip de înger, dar nu acela era motivul pentru care avea încredere în ea.

Era ceva din privirea ei.

Doamne, ochii aceia!

Și, oricât putea să fie el de nemernic, de obicei nu se înșela în privința oamenilor.

– Ai făcut foarte multe pentru o persoană care îți este complet necunoscută și pe care ai găsit-o aciuată în casa ta, murmură Ali. Sau poate nu chiar complet necunoscută, dacă stăm să ne gândim bine...

– Cu plăcere, dar n-am făcut-o doar pentru tine.

Ea se întoarse spre el.

– Nu?

– Nu.

– Atunci... de ce?

Ea avea două pete de culoare în obraji, iar el nu era sigur dacă erau date de mândrie, de mânie sau de o curiozitate sinceră. Însă oricare dintre ele era preferabilă licăririi trecătoare a lacrimilor pe care le surprinsese mai devreme în ochii ei, care-i copleșiseră inima cu un iureș de neliniște, așa cum nu se întâmplase niciodată când avea de-a face cu criminali periculoși. Singurul lui obiectiv în clipa de față era să o împiedice să plângă. De aceea, răspunse la întrebarea ei mult mai relaxat decât ar fi făcut-o de obicei.

– Pentru că gașca de bătrânei m-ar fi bătut la cap până o făceam.

– Seniorii mei? întrebă ea uimită. De ce?

Seniorii *ei*. El făcu o pauză, nedorindu-şi cu adevărat să intre în subiectul acela. Se gândea să omită, să ignore sau chiar să mintă. Nu avea nici o problemă cu nici una dintre variante, atunci când îi convenea, dar, dintr-un motiv oarecare, avea o problemă acum, în cazul ei. Aşa că trase aer în piept şi se concentră la drum.

– Edward Gregory este bunicul meu.

Ea se uită la el.

– Domnul Gregory, şoferul de la „Sună pentru o plimbare"? Este bunicul tău?

– Da. A fost căsătorit cu bunica mea Fay vreo zece minute, acum o mie de ani. Când ea l-a părăsit, a schimbat numele – şi pe al tatălui meu – la Hanover. Tata este unicul lor copil.

– Şi el locuieşte lângă tine.

– Lângă casa *bunicii* mele, sublinie el.

– Care acum este casa *ta*. Deci el te-a convins să vii să vezi ce fac?

– Îşi făcea griji pentru tine.

– Şi tu? întrebă ea.

El răspunse din nou cu relaxare. De data aceea, pentru *el*.

– Mi-a fost teamă că nu o să mai am linişte dacă nu făceam ce îmi cerea.

Urmă o tăcere lungă dinspre scaunul pasagerului, în timp ce Ali studie fiecare copac pe lângă care treceau, de parcă fiecare în parte păstra secretul păcii mondiale.

El oftă.

– Da, bine. Eram şi eu îngrijorat.

Ea nu răspunse, iar el o privi în treacăt.

– Eşti bine?

– Încerc doar să mi te închipui nepoţelul cuiva.

– Greu de crezut, ştiu. Dar n-am fost dintotdeauna de treizeci de ani şi blazat de moarte. Chiar am avut o copilărie. De fapt, mi-am petrecut o mare parte din ea aici, în Lucky Harbor.

Detaliul acesta îi atrase atenţia. Ea întoarse capul şi se uită lung la el.

– Părinţii tăi sunt aici, în oraş?

– Nu, m-au crescut în mare parte în San Francisco. Sunt doctori, amândoi plecaţi acum în Haiti. Când eram mai tânăr şi ei călătoreau, adică mai tot timpul, eu şi sora mea veneam aici, la bunica Fay.

Ea clătină din cap.

– Încă încerc să mi te imaginez ca pe un băieţel, distrându-te, jucându-te în groapa de nisip.

El zâmbi.

– Eram mai degrabă genul de copil care făcea multe tâmpenii. Şi, poţi să crezi sau nu, dar chiar ştiu să mă distrez.

Ea îi întâlni din nou privirea, iar aerul din jurul lor păru să se încarce cu o tensiune electrizantă.

– Hmm, spuse ea.

Acel afurisit de „hmm" îl ispiti să tragă pe dreapta şi să-i arate *exact* cât de bine ştia el să se distreze. Dar ar fi fost o greşeală.

Să-i arate ceva mai mult decât ce făcuseră deja ar fi fost o greşeală. Totuşi, era încă teribil de tentat, şi o lăsă să-i şi vadă reacţia când se uită la ea.

O îmbujorare înflori din nou pe chipul ei.

– Îmi distragi atenţia, spuse ea uşor. N-am nevoie de distragerea atenţiei acum. Trebuie să rezolv nişte probleme.

– O să-mi ceri să te ajut?

– Nu, spuse ea. Nu o să te implici.

Poate dacă o tot spuneau amândoi, avea să se şi adeverească.

– Corect, spuse el, dorind să-şi sublinieze punctul de vedere. Sigur mi-am luat o pauză de la a mă implica.

– Din cauza ultimului tău caz.

– Printre altele.

Ea rămase tăcută, iar el era îndeajuns de ticălos încât să fie recunoscător.

– Nu a fost vina ta, spuse ea iute, în cele din urmă. Ce s-a întâmplat cu femeia aceea... Isabel Reyes.

– Ea ar avea o părere diferită dacă ar putea să vorbească, spuse el cu o lejeritate pe care nu o simţea.

Se stârnise vântul obişnuit de după-amiază, în timp ce ei trecură de ultima serpentină din vârful stâncilor. Apa nu mai era liniştită acum. Soarele îi făcea unduirile să lucească, luminând valurile albe şi înspumate, de parcă erau un milion de rafale de foc.

Pe vremuri, Luke ar fi ieşit în larg cu Jack sau cu Ben, făcând tot felul de prostii. Acum, risca să intre în altfel de probleme prin aducerea lui Ali înapoi acasă.

– Ştirile pe care le-am citit spun că dovezile procuraturii au fost invalidate, continuă ea. Şi amândoi ştim că, de îndată ce senatorul a fost eliberat, nu prea mai aveai ce să faci.

Pumnalul împlântat în pieptul lui se răsuci uşor. Ea se uită la el. Putea să simtă povara privirii ei.

– Trebuie să fie un sentiment teribil de neputinţă, spuse ea încet, când se întâmplă un lucru ca ăsta şi nu poţi face nimic ca să opreşti cursul lucrurilor.

– Da.

– De ce o faci?

– Meseria asta? El ridică din umeri. Cineva trebuie să o facă. Şi sunt bun la asta. De obicei.

– N-ai dezamăgit-o, Luke. Senatorul a făcut-o. *Tu* n-ai dezamăgit pe nimeni.

– Aici, te înşeli, spuse el. Am dezamăgit multă lume. O dezamăgise pe sora lui. Pe bunica sa. Şi, indiferent de ce spunea Ali, o dezamăgise şi pe Isabel Reyes. Intrară pe alee, opri motorul şi ieşi din camionetă.

Ocoli până spre partea lui Ali, dar ea ieşise deja din maşină, aşa că o luară tăcuţi pe alee.

Înainte ca el să deschidă uşa, Ali îl opri punându-i o mână pe braţ. El simţi fiorul atingerii ei până în măduva oaselor.

- Te descurci cu responsabilităţi imense, spuse ea încet. Te confrunţi cu atâtea, în fiecare zi. Eu cred că eşti extraordinar, Luke. Şi mai cred că, în parte, motivul pentru care vrei să fii singur este că te simţi vulnerabil acum. Ţi-e teamă că o să dezamăgeşti şi pe altcineva.

Şi dacă persoana era ea, dacă o dezamăgea cumva, el avea să moară.

- Luke?

- Nu, spuse el.

Ea rămase acolo, cu şorţul murdar şi părul vâlvoi, privindu-l cu ochi mari şi duioşi, care lăsau să se înţeleagă că îl credea un erou.

Dar un erou nu şi-ar fi dorit să o lipească de uşă şi să o sărute.

- Pe mine nu m-ai dezamăgit, şopti ea.

„La naiba", se gândi el şi, lăsându-se pradă dorinţei care îl copleşea, o lipi cu spatele de uşă şi o sărută. Nu trecu mai mult de o fracţiune de secundă până când ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi îi răspunse la sărut.

- Uite *de ce* trebuie să fiu singur, spuse el când se despărţiră, cu răsuflările întretăiate. Avem o problemă de chimie.

- Da. Cred că ai dreptate.

Ea tremura, iar Luke o cuprinse cu un braţ, în timp ce descuie uşa de la intrare, observând că nici el nu era chiar atât de stabil în mişcări.

- Mâncare sau duş?

- Ambele. Ea arăta încă puţin şocată de tensiunea electrizantă dintre ei. Mai întâi, un duş.

O conduse înăuntru, ferind-o de imaginea unei sufragerii încă răvăşite, şi rămase acolo în vreme ce ea se duse direct la baie. Apoi el se întoarse şi dădu piept cu haosul. Clătinând din cap, se întoarse să închidă uşa de la intrare chiar când apăru Jack.

Jack era pompier şi conducea secţia locală. Era încă în uniformă, completată de staţia radio de pe şold, şi avea

o sacoşă cu mâncare. Fuseseră cei mai buni prieteni, fraţi adevăraţi, începând cu vara de după încheierea clasei a şasea – ceea ce însemna că nu existau formalităţi între ei.

– Eşti un nenorocit, spuse Jack.

Codul bărbaţilor pentru „Ce mă bucur să te văd, omule".

Jack venea la San Francisco cel puţin o dată pe lună şi aproape de fiecare dată stătea la Luke. Se văzuseră cu două săptămâni în urmă, când Luke venise să navigheze cu barca unui prieten.

– Asemenea, spuse Luke. Ce mai face mama ta?

Dee Harper se lupta cu un cancer la sân şi, după toate socotelile, câştiga războiul, dar o costa. Şi pe Jack.

– Este bine, mult mai bine, spuse Jack şi dădu să intre, dar Luke se puse în calea lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jack.

Luke luă mâncarea.

– Mulţumesc pentru masă. Pune-o în contul meu!

Înainte să apuce să închidă uşa, Jack îşi strecură bocancul uriaş în prag şi o blocă.

– Contul tău ar putea să hrănească o ţară din lumea a treia, spuse Jack.

De fapt, tocmai opusul era mai degrabă adevărat, dar Jack avea memorie selectivă atunci când avea chef. Şi mai avea şi relaxarea unui schior, dar adevărul era că, sub faţada jucăuşă şi amăgitoare, Jack era oricum mai puţin relaxat şi comod. Poate că schimba femeile ca pe şosete, dar muncea în fiecare secundă la fel de intens pe cât juca.

Luke aruncă o privire în sacoşă.

– Pui cu portocale şi carne de vită picantă?

– Şi orez prăjit, în cazul în care felul principal nu intră cum trebuie. Jack încercă să se uite peste umărul lui Luke în casă, iar ochii lui ageri nu ratară nimic. La naiba! Chiar că au făcut un dezastru.

– Ce știi despre cei cincizeci de mii dolari care lipsesc?

– Mi-e prea foame ca să vorbesc; sunt vlăguit. Trebuie să mănânc. La un meci.

– Nu este nici un meci.

– Ba da, este.

– Nu *aici*, sublinie Luke.

– Mereu ne uităm la meci la tine acasă.

În capătul holului, se auzi dușul, și Jack arcui dintr-o sprânceană. Luke trase aer în piept.

– Ali Winters.

– Este aici? Rânji. Îmi ascunzi ceva. Îl împinse pe Luke într-o parte și se îndreptă spre sufrageria în dezordine. Puse pernele la loc pe canapea, apoi se aruncă pe ea și se tolăni în toată frumusețea lui leneșă. Unde este telecomanda de la televizor? Mai am doar o jumătate de oră până va trebui să mă întorc la unitate.

– Nu rămâi.

– Oh, haide! A trecut o veșnicie de când nu te-am mai văzut înnebunit după o femeie. Nu-mi strica distracția.

– Nu sunt înnebunit după femei.

– Ești absolut înnebunit după femei, și o să-ți demonstrez: *Tina Rawlings*.

– Tina Rawlings a fost pe vremea când noi aveam *șaisprezece ani*, spuse Luke.

– Mda, ai făcut sex cu ea în lagună, și v-a prins iubitul ei. Te-a snopit în bătaie.

– Pentru că el și toată echipa lui de baseball au sărit pe mine.

– Echipa de bowling, îl corectă el. Era echipa de bowling, și până și *eu* puteam să-i las lați cu o mână legată la spate.

– Hei, spuse Luke, unii dintre noi nu se maturizează până la facultate.

Jack râse.

– Fie, orice te ajută să dormi bine noaptea, omule. Deci tu și Ali...

- Nu.

- Sigur? Pentru că acum nu cred că trebuie să-ţi mai faci griji pentru echipa de bowling. Nu eşti în formă proastă.

- Nu mă implic.

De câte ori trebuia să repete acelaşi lucru? Venise la Lucky Harbor ca să uite de sine pentru o vreme. *Nu* să împartă casa cu o femeie care îl făcea să înnebunească de dorinţă şi avea capacitatea unică de a-l face să îşi dorească deopotrivă să urle la lună şi să fugă mâncând pământul.

Sună telefonul, iar Luke se uită la el de parcă era o cobră la atac.

- Ai de gând să răspunzi? întrebă Jack.

- La naiba, nu!

Intră robotul, şi o voce de femeie spuse:

- Ali-gator? Voiam doar să văd ce faci...

- Tu chiar ai robot telefonic? întrebă Jack. Omule, poate că ar fi timpul să-ţi modernizezi casa şi să treci de anii '80...

Luke se îndreptă cu paşi mari spre robot şi ridică receptorul.

- Ali face duş, doamnă Winters.

- Luke! Păru încântată să-i audă vocea. Rămăsese că-mi spui Mimi, ai uitat?

El scoase un oftat tremurat.

- Bine, Mimi...

Jack arcui din nou din sprâncene. Luke îl ignoră.

- O să-i zic să vă sune, îi spuse el lui Mimi.

- Eşti un scump, Luke. Mulţumesc!

- Uau, spuse Jack după ce el închise. Şi zici că nu te implici.

Luke îl dădu uşor una şi îi smulse telecomanda din mână.

- M-am gândit că vrei nişte informaţii, spuse Jack. Dacă mă dai afară acum, nu mai ai ocazia să le auzi. Dar, hei, dacă nu te implici...

– Spune-mi!

Jack afişă un zâmbet larg.

– Din fericire pentru tine, eu lucrez cu o grămadă de fetiţe.

– Lucrezi cu o grămadă de pompieri.

– Care bârfesc precum fetele. Banii încă lipsesc, după cum ştii, şi chiar există o recompensă pusă în joc, dar Ali nu este singura vizată. L-au luat la întrebări pe Ted Marshall. Şi pe Melissa Mann. Îţi aminteşti de ea, nu-i aşa? Ea spunea...

– Că Marshall i-o trăgea şi că el nu poate să-şi amintească dacă a încuiat sertarul cu bani, spuse Luke.

– La naiba, mi-ai luat-o înainte. Se pare că preferatul tuturor are secrete. Melissa a spus că poliţia a percheziţionat biroul şi a găsit pe canapea un inel de picior care nu-i aparţine ei.

– Şi nici lui Ali, spuse Luke.

– Bine, zise Jack iritat din nou. Dacă ştii deja totul, de ce mai întrebi?

– Pentru că bârfa se bazează, de obicei, pe adevăr, spuse Luke. Mai ai ceva? Poate ceva despre asistentă, Aubrey?

– Nimic despre Aubrey. Dar Melissa a spus că ea chiar credea că Teddy şi Ali erau doar colegi de apartament. Poliţia o să-i interogheze pe toţi cei care au fost în birou în noaptea licitaţiei, dar există câteva probleme.

– Cum ar fi?

– Teddy nu vorbeşte despre alte posibile indiscreţii. Şi se pare că întreaga aripă a clădirii a fost vizitată de o grămadă de lume. Mai multe persoane s-au întors acolo, folosind holul liniştit ca să vorbească la telefon, iar oamenii o luau pe acolo ca să se ducă la toaletă. Portarul avea ceva de făcut cu organizatorul în biroul trezorierului, la o uşă distanţă de biroul lui Marshall. Se zice că şi soţia primarului a fost văzută strecurându-se afară din zona de depozitare de pe hol, care este chiar lângă baie. Bună treabă, domnule primar!

Luke se uită la el.

- Vrei să-mi spui că locul a văzut mai multă acţiune decât vedem noi, toţi ceilalţi, într-un an?

- Vorbeşte în numele tău! Dar zâmbetul lui Jack se stinse. Adevărul este că Ali este singura care a fost prinsă cu dovezi. Şi se pune multă presiune pe Sawyer ca să facă o arestare. Iar ea este singura care are un motiv evident să fi făcut asta.

- Dovezi circumstanţiale, spuse Luke. Iar oamenii n-au nevoie de motive ca să fure bani.

- Ea a furat suportul de ceramică făcut pentru iubitul care tocmai o părăsise printr-un mesaj, sublinie Jack. Iată motivul.

- Nu ştia că înăuntru era şi o dovadă a infracţiunii.

- Ştim amândoi că nu este de-ajuns, Luke.

- Ştiu. Şi mai ştiu ceva: hoţul nu este nici Marshall. Da, el este în politică, dar este un om de culise, nu un tip cu planuri mari. N-are nervi pentru asta.

- Aşa că... ce? I-a fost totul înscenat?

- Aş paria pe asta, spuse Luke. Şi, cumva, Ali a fost prinsă la mijloc...

Se opri când auzi nişte picioare desculţe care străbăteau tiptil holul.

Ali apăru. Făcuse duş şi se schimbase mai repede decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse Luke vreodată. Era în pantaloni de trening, nemachiată, cu părul ud strâns în creştet, iar şuviţele cârlionţate îi încadrau faţa de-o parte şi de alta. Ea se duse direct în bucătărie şi se întoarse cu o cutie de îngheţată cumpărată de la magazinul lui Lance.

Luke simţi cum i se desenează o urmă de zâmbet pe buze, în timp ce ea mâncă direct din cutie cu o lingură de lemn. Poate că Ali Winters era debusolată, dar nu era scoasă din joc.

Mai luă o lingură mare cu îngheţată, şi expresia de pe chipul ei se relaxă în sfârşit. Până când zări dezordinea din casă. Priveliştea îi şterse zâmbetul de pe chip.

– Oh, nu! Oh, Luke, îmi pare rău.

– Nu-ţi face griji, spuse el. Am văzut şi mai rău.

– Asta-i adevărat. Jack se ridică de pe canapea. Mult mai rău. Noi am fost ceea ce ai putea numi nişte adolescenţi rebeli.

Jack avea aceeaşi înălţime ca Luke, dar era mai musculos. Dintre ei doi, Jack era mai fermecător, fapt ce îl scosese din mai multe belele decât toate belele însumate în care reuşise Luke să se vâre. Jack îşi îndreptă acum farmecul electrizant spre Ali.

– Jack Harper. Te-am mai văzut pe aici, dar nu ne-am cunoscut niciodată oficial, spuse el, întinzând mâna spre Ali şi lipindu-şi pe buze zâmbetul lui „liniştitor". Era poziţia a treia din arsenalul lui de zâmbete, după zâmbetele „nu-mi poţi rezista" şi „te doresc". Eu sunt prietenul lui cel mai bun, că tot veni vorba. Unul mai chipeş şi mai fascinant, aş adăuga.

– Ali Winters, spuse ea, părând un pic buimacă, fapt ce îl făcu pe Luke să îşi dea ochii peste cap. Încântată de cunoştinţă!

Ea aruncă din nou o privire fugară la haosul din cameră, dar Luke i se puse în faţă.

– Am auzit multe despre tine, spuse Jack.

– Îmi pare rău, zise ea, privindu-l în treacăt pe Luke. Eu nu pot să spun acelaşi lucru.

– Nici nu-i de mirare, zise Jack. Luke nu este vreun mare vorbăreţ.

– Nu, spuse Ali vag, şi o uşoară roşeaţă îi apăru în obraji. Nu este.

Nimic din tonul ei nu sugera că îşi petrecuseră ceva timp în camioneta lui Luke sărutându-se de parcă viaţa lor depindea de săruturile acelea, dar Jack îl cunoştea mai bine ca oricine altcineva pe lume. Şi, ca să o dovedească, el îşi mută privirea de la Ali la Luke.

– Nu poate să-şi găsească niciodată cheile şi sforăie, spuse Jack.

– Mulţumesc, omule, bombăni Luke.

Jack zâmbi spre Ali.

– Sper că ţi-e foame, fiindcă am cumpărat mâncare chinezească. Ben, vărul meu şi al treilea muschetar, ar fi adus o pizza cu de toate. Chiar acum, el se află într-o misiune guvernamentală, iar eu sunt destul de superstiţios încât să nu mănânc pizza până nu se întoarce el acasă. Mai ai nevoie de ceva?

Evident surprinsă că fusese întrebată, Ali clipi nedumerită.

– Nu, mulţumesc.

Vocea ei sună nostim, iar Luke avu un sentiment neplăcut.

Nici Jack nu rată momentul. Jack nu rata prea multe, oricum.

– Bine, o să aduc farfurii, spuse el blând, aşteptând să ajungă în spatele ei, acolo unde ea nu mai putea să-l vadă, ca să-i arunce lui Luke o privire tăioasă.

Singurul lucrul pe care îl avuseseră dintotdeauna în comun era ura de a vedea pe cineva maltratat şi tras pe sfoară. Jack îl iubea pe Luke, dar mesajul lui era clar: „Nu o răni mai mult decât a fost deja rănită".

Când Jack dispăru în bucătărie, Ali se mută pe canapea şi întoarse capul. Poate chiar îşi înăbuşise un suspin.

„Oh, Doamne!" Luke avusese de-a face cu nenumăraţi gangsteri, infractori înarmaţi şi criminali drogaţi. Avusese de-a face cu cele mai crunte fapte de care era în stare umanitatea, dar nu învăţase cum să se descurce cu lacrimile unei femei. Peste măsură de tulburat, se aşează lângă ea.

Ea încremeni.

Ignorându-i reacţia, el se întinse după îngheţata ei, ca să i-o ia din braţe, dar Ali îl surprinse cu un cot în abdomen.

– Ce naiba?

Ea strânse cutia la piept.

– Ţi-am spus să nu fii drăguţ cu mine chiar acum!

– Nu sunt drăguț. Nu sunt niciodată drăguț. Și, Doamne, amintește-mi să nu mai încerc să te despart vreodată de înghețata ta.

Jack reapăru, cu farfurii de carton și șervețele.

– Am picat într-un moment nepotrivit?

– Da, spuse Luke.

– Nu, zise Ali și se uită încruntată la Luke.

Jack încuviință din cap.

– L-ai pus la punct. Foarte bine. Are nevoie de asta.

Luke îl fixă pe Jack cu privirea, dar Jack îl ignoră, în timp ce se trânti exact între ei pe canapea. Bădăranul aproape o făcu pe Ali să ajungă pe podea și aproape se urcă pe Luke în timp ce se așeză comod. Luă înghețata de la Ali – Luke nu putu să nu remarce că el nu primi nici un cot – și apoi le întinse farfuriile. Împărțiră mâncarea, iar Jack luă ultima bucată de rulou.

– Hei, spuse Luke.

– O să ți se depună direct pe fund, comentă Jack și îndesă ruloul în gură. Nimeni nu vrea să vadă asta.

Luke îl ignoră. Amândoi erau atletici, dar extraordinar de competitivi. Poate că Jack putea să-l dea gata într-o cursă de alergare, dar Luke îl întrecea fără drept de apel în apă sau cu placa de surf.

Când Ali își termină mâncarea, împinse farfuria într-o parte.

– Bine, hai să auzim!

– Ce să auzim? întrebă Luke.

– Orice informație aveți voi doi, iar eu, nu.

Jack îi aruncă lui Luke o privire, iar Luke se întoarse spre Ali.

– Uite, în momentul acesta, totul este pură speculație...

– Nu sunt vreo sensibilă, Luke. Vorbește odată!

Jack rânji spre ea.

– Noi doi o să fim prieteni buni.

– Atunci, ca prieten al meu, zi-mi tot, spuse ea. Zi-mi ce-mi scapă!

– Este vorba despre Marshall şi biroul lui, spuse Luke uşor. La primul semn de lacrimi, avea să tacă naibii din gură. Şi despre ce altceva se poate să se fi întâmplat acolo, în noaptea aia.

– Ştiu deja ce s-a întâmplat, spuse Ali. Şi-a tras-o cu Melissa pe canapea, apoi mi-a tras-o mie când a susţinut că eu am furat banii.

– Da, spuse Luke. Dar inelul de picior îmi dă de înţeles că, după toate probabilităţile, prin biroul lui Teddy au trecut mai multe femei. Şi că poate una dintre femeile astea a fost atrasă de bani. Problema este că şeriful este presat să facă o arestare. Greu de făcut asta când holul din faţa biroului lui Marshall a fost în noaptea aia mai plin decât gara centrală.

Apoi îi povesti despre lumea care se foise pe acolo.

Ali se ridică şi umblă prin încăpere, ocolind cu grijă lucrurile împrăştiate pe toată podeaua.

– Aşadar, îi cercetează pe Gus, pe organizator şi pe toţi ceilalţi, inclusiv pe primar, cu a lui soaţă? întrebă ea.

Luke încuviinţă din cap.

– Da.

– Dar eu sunt singura prinsă cu vreun fel de probă, spuse ea încet.

Luke se ridică şi se apropie de ea.

– O s-o scoatem noi la capăt.

Jack îi aruncă o privire la auzul cuvântului „noi".

– Cum? întrebă Ali.

– Revedem seara împreună şi punem totul în ordine, ca pe un puzzle, spuse Luke. Bucată cu bucată.

– Sunt multe bucăţi, spuse Ali, apoi îngenunche şi începu să strângă.

Luke o împiedică.

– O să fac eu curat mai târziu, spuse el. Cât despre bucăţile de puzzle, o s-o scoatem la capăt.

Expresia de pe chipul ei trăda îndoiala, iar el simţi un junghi în stomac.

Se pare că la fel i se întâmplă şi lui Jack, pentru că şi el se ridică.

– Nimeni nu o să permită să fii pedepsită pentru ceva ce nu ai făcut, spuse el cam prea afectat.

Ali reuşi să schiţeze un zâmbet.

– Mulţumesc. Vă rămân datoare.

– Nu, nu ne rămâi datoare, spuse Jack şi o sărută pe obraz. Noapte bună!

Luke îl conduse până la uşă.

– Să *nu* te culci cu ea, spuse Jack repede. Are nevoie de alinare şi de un prieten. Şi... nu mă lua cu prostii de genul că tu nu eşti prietenul ei pentru că nu te implici, continuă înainte ca Luke să apuce să scoată vreun cuvânt. Eşti mai implicat decât te-am văzut vreodată.

capitolul 10

În dimineaţa următoare, cerul era întunecat şi pestriţ, iar norii se rostogoleau unii peste alţii, ameninţând cu ploaia. În loc să iasă cu placa de surf ca să fie momeală pentru vreun fulger, Luke îşi încălţă pantofii de alergare.

Începu să picure în timp ce alerga de-a lungul falezei stâncoase, dar nu era o problemă. Îl ajuta să se calmeze. Aerul era sărat de la ocean şi purta parfum de pini. Iar, în ciuda vremii, piţigoii de munte erau încă pe afară şi ciripeau cu forţă, auzindu-se ca nişte veveriţe bete.

I se făcu foame.

La întoarcere, încetini pasul când ajunse în dreptul casei de pe plajă a familiei Schmidt, amintindu-şi de promisiunea făcută bătrâneilor de a găsi GTO-ul lui Roger Barrett. O luă prin faţa casei şi se uită prin panoul de sticlă de deasupra uneia din cele două uşi de la garaj.

Da. Acolo se afla GTO-ul din 1967.

Scuturând din cap, bătu la uşa din faţă.

Nici un răspuns.

Bătu mai tare.

Două minute mai târziu, uşa fu deschisă de nepotul de 22 de ani al lui Phillip Schmidt. Mikey purta o cămaşă de culoare deschisă cu un imprimeu hawaiian cu papagali roşii şi verzi, descheiată, care atârna peste nişte boxeri de un galben ţipător. Părul blond şi decolorat de soare îi ajungea până la umeri, şi purta nişte ochelari de soare mici, rotunzi şi cu lentile purpurii *à la* John Lennon, nonşalant, cu un zâmbet de surfer şi, între degete, cu un muc stins de ţigară de marijuana.

- La naiba, spuse el când îl văzu pe Luke, apoi se întoarse şi dădu să fugă.

Luke se întinse şi-l apucă de spatele cămăşii. Mikey, subţire ca tras printr-un inel, răsuflă întretăiat pentru câteva clipe înainte ca Luke să-l zgâlţâie puţin şi să-i dea drumul.

- Amice, spuse Mikey, rotindu-şi umerii, am drepturi.

- Da, dar fumatul ierbii nu este unul dintre ele.

- Se numeşte drept maritim, omule. Nu ţi se poate spune ce să faci pe ocean.

- Nu eşti pe ocean, iar eu nu dau doi bani pe iarba ta. Sunt aici pentru GTO-ul din garaj.

- Bunicul l-a câştigat la poker. Drăguţ, nu-i aşa?

- Da. Dar nu este al tău.

- Cine spune asta? întrebă Mikey.

- Roger Barrett.

- Ah, omule, tipul ăla are o sută şi ceva de ani. Nu poate să vadă nici dincolo de propriul nas şi, oricum, a cam luat-o pe arătură.

Ca să fie mai clar, Mikey făcu semnul nebuniei.

- Are şaptezeci şi are mintea ascuţită ca un dinte de piranha, spuse Luke. În plus, a făcut o operaţie cu laser. Roger poate să vadă mai bine decât noi amândoi la un loc. Şi mai are foarte puţin până să raporteze că GTO-ul i-a fost furat. Să i-l înapoiezi azi.

- Nu pot. Am, cum ar veni, planuri.

– Anulează-le, spuse Luke.

– Nu se poate. Candy James vine azi. O să fac sex, omule. Tipa este fierbinte rău.

– Dacă nu înapoiezi mașina, tu o să fii acela fierbinte, Mikey. La închisoare.

Mikey oftă.

– Mă calci pe nervi, prietene.

Luke întinse mâna.

– Cheile.

Mikey apucă bosumflat un set de chei din foaier și le trânti în palma lui Luke.

– N-are benzină.

Bineînțeles. Luke dădu să plece, apoi se întoarse.

– Tu lucrezi pentru compania aia de curățenie care se ocupă de Primărie, nu-i așa? Pe tura de noapte?

– Da. De ce?

– Ai văzut pe cineva pe acolo prin birouri, noaptea târziu?

– Uneori. Oamenii lucrează din greu ca să-și păstreze slujbele, omule.

– Dar de curând? întrebă Luke.

– Vrei să spui de când iubita ta a furat banii din biroul lui Ted Marshall?

– Ali nu este iubita mea și nu ea a furat banii.

– Ted Marshall este un tip de treabă, omule. El n-ar minți.

– Ai văzut ceva care să fie demn de menționat? De exemplu, pe altcineva în birou împreună cu el?

– Poate n-am chef să-ți zic.

– Poate ai chef să mergi la închisoare?

Mikey scoase un oftat teatral.

– Polițiștii m-au întrebat deja asta. Le-am spus că n-am văzut nimic.

Luke își încrucișă brațele la piept și îl privi pe Mikey peste rama ochelarilor de soare. După trei secunde, Mikey întrerupse contactul vizual.

- Dacă o să mă dea afară și de aici, tata o să mă jupoaie.

- Continui să furi mașini, și tatăl tău este ultima ta grijă. Vorbește cu mine, Mikey!

- Bine! De obicei, când intru eu, toată lumea este deja plecată. De două ori săptămâna trecută, Marshall a lucrat până târziu. Doar că nu lucra, știi ce vreau să spun?

- Nu.

Mikey șovăi.

- Nu cred că ar trebui să spun, omule. El nu m-a turnat niciodată. Nu vreau să-l torn.

- Nu-l torni. Ajuți la rezolvarea unui caz, pentru ca o femeie nevinovată să nu fie acuzată pentru ceva ce nu a făcut.

Mikey oftă.

- El era în birou, pe scaunul lui, cu o tipă bună rău deasupra lui.

- O cunoști? întrebă Luke.

- Alo, era *dezbrăcată*, omule. Sexy ca naiba. N-am ajuns cu privirea mai sus de fundul ei. Dar poate că avea părul blond. Poate. Habar n-am. Deși era o urlătoare în toată regula, dacă asta te ajută la ceva. Spunea „Mai tare, iubitule, mai tare", ceea ce n-avea sens, pentru că ea era sus și...

- De atunci l-ai mai văzut lucrând până noaptea târziu?

Se agăța de un fir de pai și o știa.

- Dacă asta înseamnă „să lucreze", atunci vreau și eu serviciul lui, spuse Mikey. Când Luke doar îl privi, el scoase un oftat. Nu, de atunci nu l-am mai văzut - Mikey folosi ghilimele - *lucrând* până târziu.

- Mulțumesc!

Luke se întoarse ca să plece.

- Dacă mă lași să păstrez mașina, poate o să-mi amintesc și altceva.

– Hai să facem așa, spuse Luke. Dacă îți amintești altceva, îmi spui. Fuguța și discret. Și apoi...

– O să-mi aduci mașina înapoi?

– Nu. Dar o să te las în pace.

Mikey scoase alt oftat, și Luke plecă. Alimentă GTO-ul și, pentru că era murdar și interiorul duhnea a iarbă, se duse direct la spălătoria de mașini și cumpără un odorizant cu miros de pin pe care îl prinse de oglinda retrovizoare. Treizeci de minute mai târziu, îi întindea cheile lui Roger Barrett.

– Este ca nouă, spuse el.

Roger era nerăbdător să urce în ea. Bucuros ca un copil într-un magazin de bomboane, îl invită pe Luke să i se alăture și dădură muzica la maximum.

Neil Sedaka.

Rămaseră acolo, cu geamurile care se cutremurau de acordurile cântecului *Breaking Up Is Hard to Do* și sorbind din niște sucuri. Chiar când Luke se gândea că mai bine își scotea un ochi decât să mai asculte melodia, Roger se întoarse spre el.

– Apropo de iubita ta, frumușica din White Center.

Luke nici nu se mai deranjă să ofteze.

– Ali. Și nu este iubita mea.

– Ei bine, atunci oricum spuneți voi, copiii din ziua de azi, zise Roger. Iubiți fără obligații?

Luke se înecă cu sucul lui.

– Știi, Ted Marshall este un bărbat bun, nu-i așa? Are grijă de Lucky Harbor și se implică. Dar și Ali e un om bun. Se duce la azilul de bătrâni. Sora mea este acolo. Ali își face timp să stea cu ea, să vorbească, să o implice în activități. Dacă Ali a furat banii ăia... Ei bine, vreau doar să spun că știu că probabil a avut un motiv foarte bun să o facă.

– Nu i-a furat ea, spuse Luke.

– Zic și eu...

Câteva minute mai târziu, Luke plecă spre casă, alergând din nou prin răcoarea dimineții. O luă pe drum

de astă dată, călcând pe pământul umed. Avusese de gând să stea departe de toate poveştile din Lucky Harbor. Avusese de gând să stea departe de Ali.

Dăduse greş în ambele privinţe.

Ali avusese o zi de coşmar. Leah încercase să o scoată în oraş în noaptea aceea, dar ea nu avea chef. În schimb, era în bucătărie şi lingea aluat de negresă de pe lingura de lemn, de parcă însăşi viaţa îi depindea de asta, chiar când Luke intră în bucătărie.

– Miroase a ciocolată, spuse el, părând plin de speranţă.

El purta nişte blugi sexy ca naiba şi o cămaşă albă cu mâneci lungi, care se mula pe umerii lui laţi. Arăta chiar mai bine decât ciocolata.

– Negrese la cutie, îi spuse ea. Mâncare de consolare.

– Ce s-a întâmplat?

Ea scuturâ din cap şi mai luă o lingură.

El o prinse de încheietură şi îi ridică mâna ca să lingă lingura din acelaşi loc în care linsese şi ea. Ali luă foc. La fel şi Luke, care veni mai aproape.

– Povesteşte-mi, spuse el.

Ea ridică din umeri.

– Oamenii continuă să vină la florărie ca să o vadă pe fata care a furat banii. Şi aveai dreptate... se zvoneşte că se pregăteşte o arestare.

– Şi ţi-e teamă că o să fii tu.

– Ei bine, cine altcineva, în clipa asta? oftă ea. Russell îşi ia două zile libere şi închide florăria. Chiar şi el mă vede ajunsă la închisoare.

Trebuia să afle ce se petrecea. Hotărâtă, lăsă lingura jos, îşi luă cheile şi poşeta şi se întoarse spre uşă.

– Unde te duci? întrebă Luke, lovindu-şi buzunarele cu palmele, apoi învârtindu-se, căutându-şi, evident, cheile într-o zăpăceală universală tipică bărbaţilor de pretutindeni de pe planetă.

– Ali...

– Pe masă, spuse ea.

– Ce?

– Cheile tale sunt pe masă.

– La naiba, eşti foarte tare! El le luă în grabă. Unde mergem?

– Să fim proactivi.

– Da? Şi unde are loc chestia asta proactivă?

Ajunşi afară, el o luă de braţ şi o îndemnă să se ducă spre camioneta lui.

– N-am nevoie de ajutor, Luke. Nu în povestea asta.

– Consideră-mă copilot, sugeră el şi îi deschise portiera pasagerului.

Din moment ce rămase în picioare şi o împiedică să fugă, arătând mare, rău şi absolut de neclintit, ea se conformă.

– Dacă eşti doar copilot, de ce luăm maşina ta? întrebă ea.

– Copiloţii conduc întotdeauna. Încotro?

– La The Love Shack.

Barul din oraş era singurul loc din întreg districtul unde exista viaţă de noapte.

– Am tărie acasă, spuse Luke.

– Vreau să vorbesc cu Gus. El a spus poliţiei că era ocupat cu organizatorul.

– Şi?

– Organizatorul a fost Tara Daniels Walker, şi ea este *foarte* măritată. Dar asistenta ei – Callie – era iubita lui Gus acum câteva luni. Apoi s-au despărţit. Cu tam-tam.

– Ce te face să crezi că minte?

– Cineva minte, spuse ea. Dacă minte Gus, de ce minte? Ce ascunde? Ceva despre Teddy sau despre el însuşi?

– Bine, îmi place cum gândeşti, spuse Luke, dar povestea asta miroase a probleme din capul locului. Am vorbit cu Mikey Schmidt azi.

– Drogatul?

- Face curat noaptea la primărie. L-a prins pe Marshall cu o posibilă blondă în noaptea aia.

Ea îl privi în treacăt.

- Melissa?

- N-a putut să spună. Am nevoie de o favoare, Ali.

- Desigur. Orice.

El îi aruncă o privire înflăcărată, iar ea se îmbujoră la gândul de a face *orice* pentru el.

„Nu la asta s-a referit", își spuse ea hotărâtă în gând. „Vino-ți naibii în fire!"

- Când ajungem acolo, lasă-mă pe mine să mă ocup! El parcă în parcarea dintre debarcader și bar și o opri înainte ca ea să sară din camionetă. Așteaptă, spuse el.

Îi sună telefonul. Ținând-o de poșetă - clar era un bărbat care știa cum să încetinească o femeie -, puse pe difuzor telefonul care încă era pe bord.

- Hanover, spuse el scurt.

- Oh, așa oficial, zise o femeie. Ciudat, pentru un bărbat în vacanță.

- Sunt... El o privi în fugă pe Ali. Ocupat. Ești bine?

- Vrei să știi dacă am nevoie să mă salvezi? întrebă femeia. Nu-ți fie teamă, frățioare, n-am nevoie. *Eu* încerc să te salvez pe *tine*.

„Sora lui Luke", se gândi Ali mult mai ușurată decât ar fi fost normal.

Luke arcui dintr-o sprânceană.

- Sunt bine, Sara. Doar...

- Ocupat, completă Sara. Da, da, am priceput. Am auzit despre tine și drăguța florărească.

Luke se uită lung la telefon, și Sara pufni în tăcerea ce urmă.

- Ai fost văzut sărutând-o în camioneta ta pe strada principală din Lucky Harbor, Luke. La ce te așteptai? Oricum, sunt niște reporteri care vor...

- Spune-le nu, răspunse el cu voce aspră. Spune-le să stea departe de tine, altfel o să obțin ordine de restricție. Spune-le...

- Am înţeles, campionule. Mă descurc. Ce faci?

Luke strânse mai tare de poşeta lui Ali când ea încercă să se elibereze.

- Muncesc.

- Mincinosule! exclamă Sara. Nu răspunzi niciodată la telefon când munceşti. Este vorba despre florăreasa drăguţă, nu-i aşa? Povesteşte-mi despre ea!

Luke se apucă de podul nasului.

- O să închid acum.

Sara râse de el.

- O să încep eu. O cheamă Ali. Jack spune că este frumoasă. Poate ar trebui să-mi iau câteva zile libere ca să vin să arunc o privire.

Ali se simţi cuprinsă de o căldură confuză, care fu izgonită iute de o frântură de realitate pe care o rosti chiar Luke.

- Ţine de munca mea.

Munca...

- Aha, spuse Sara, părând amuzată. Te iubesc.

Luke închise şi se uită la Ali.

- Eşti pregătită?

Oh, da. Era pregătită. Era pregătită să iasă din camionetă. *Singură.*

- O să mă ocup eu de asta, spuse ea.

- Nu strică niciodată să ai întăriri, Ali.

- Nu vreau să fiu doar ceva mai mult de muncă pentru tine.

El scoase ceva ce semănă cu un oftat uşor.

- Tu nu o cunoşti pe sora mea, spuse el. Dacă i-aş fi zis orice altceva, ar fi venit aici şi şi-ar fi băgat nasul.

Ea îşi desfăcu iute centura de siguranţă. Luke făcu la fel.

- Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Nici moartă.

- Ascultă, spuse Luke, apelând la raţiunea ei. Greşeala lui, pentru că trecuse ceva vreme, dar ar fi trebuit

să nu uite că femeile supărate nu erau niciodată rezonabile. Pari destul de răvășită. Ai nevoie să...

Ali ieși din camionetă și se îndreptă hotărâtă spre bar.

- Intră discret, încheie el. *La naiba*, murmură în spatele ei când Ali nu încetini.

O urmă înăuntru și văzu cum se îndrepta țintă spre bar, unde Gus stătea cu alți câțiva tipi la o bere.

Luke încuviință din cap spre tipul din spatele barului... Ford Walker, coproprietarul locului, fost campion mondial la navigație și un tip de treabă.

- Putem vorbi o clipă? îl întrebă Ali pe portar.

Uriașul zâmbi spre ea.

- Hei, Ali! Luke. Am auzit că este ceva între voi.

- Îți amintești de noaptea aia? îl întrebă Ali.

- Când ți-am dat voie să intri în biroul lui Marshall? Mda. Îi pieri zâmbetul. Îmi pare rău că ai fost prinsă.

- N-am furat eu banii, spuse ea, arătând de parcă stătea să-i iasă fum pe urechi.

Sau din păr. Părul ei era foarte rebel acum, dar lui Luke îi plăcea. Îi plăcea de *ea*. Mult prea mult.

- Da, bine. Gus încuviință hotărât din cap spre ea. N-ai furat tu banii.

- Poți să-mi spui pe cine altcineva ai văzut pe hol în noaptea aia? întrebă Ali.

- Ei bine, spuse el scărpinându-se în barbă, exact cum am declarat și la poliție, a fost greu de ținut o evidență. Holul ăla era aglomerat ca naiba.

- Ai putea încerca totuși?

- Desigur. Doamna Medina a vrut să se uite prin obiectele pierdute și regăsite, care erau în spațiul de depozitare. Apoi, în timp ce o așteptam pe ea, a venit Ella, ca să dea un telefon în privat. Numai că ea a sfârșit țipând la sora ei, așa că nu a fost deloc foarte privat.

- Ella?

– De la oficiul poştal. Şi apoi Aubrey a venit să întrebe ce căutau oamenii aceia în birou şi a făcut mare zarvă pentru asta. După aia, a urmat chiar Ted... Gus se înroşi un pic. Dar presupun că ai auzit deja...

– Că era acolo cu Melissa? întrebă Ali.

Gus îşi dădu berea pe gât.

– Mda. N-am ştiut, Ali. Jur!

Prietenul uriaş al lui Gus pufni.

Luke era de acord. În calitate de portar, nu se întâmpla nimic în clădirea aceea fără ca Gus să ştie.

– Şi tu, îi spuse Ali lui Gus, erai acolo cu Callie, nu-i aşa?

Gus încremeni dintr-odată; doar ochii îi alunecară spre uriaşul de lângă el.

– Ha, cine ţi-a spus asta?

– Este ceea ce ai declarat la poliţie, zise Ali calmă.

Doar că nu era calmă deloc. Ochii o dădeau de gol. Luke era singurul care îşi dădea seama? Prietenul lui Gus lăsa jos berea şi se uită încruntat la Gus.

– Erai cu Callie? întrebă el.

De fapt, era mai mult un urlet.

– Stai o clipă, Buddy, spuse Gus repede şi îşi ridică braţele. Cu toată sinceritatea, ai spus că sunteţi doar prieteni, aşa că...

Buddy îi dădu un pumn în gură.

– Cu toată sinceritatea, comentă el.

Luke o apucă pe Ali şi o trase înapoi chiar când cei doi bărbaţi se prăbuşiră la pământ, iar picioarele lungi ale lui Gus îi făcură să cadă pe ceilalţi doi bărbaţi de lângă el.

– Hei! ţipă unul din ei. Mi-ai vărsat băutura!

Şi apoi se aruncă şi el în încăierare. Prietenul lui făcu la fel, şi cât de curând berile şi pumnii zburau în stânga şi în dreapta în încăierarea din bar. Ford sări peste bar ca să-i despartă, şi Luke îl ajută.

După aceea, Ali se uită lung la el.

– Uau, spuse ea.

– Ce?

– Tocmai te-ai repezit printre pumnii zburători şi i-ai despărţit de parcă nu era mare scofală, de parcă nici măcar n-ai observat pericolul.

Ar fi putut să-i spună că nu era mare scofală. Fusese în pericole mult mai mari decât o blestemată de încăierare dintr-un bar, dar ea îl privea atât de impresionată, şi era ceva foarte plăcut. O conduse spre ieşire, unde se întâlniră cu o femeie care intra.

Aubrey.

Îmbrăcată într-un costum bleumarin, elegantă şi şic, cu o coafură perfectă, păru surprinsă să îi vadă.

– Ne-au ascultat telefoanele, îi spuse ea lui Ali.

– Da. Ali îi aruncă lui Luke o privire fugară. Îmi pare rău pentru asta. Ascultă, să ai grijă acolo! Este mare nebunie în seara asta.

Aubrey se uită la intrarea în bar.

– Ce se întâmplă?

– O mică bătaie, spuse Ali.

– Serios? Aubrey îşi scoase telefonul. Aţi sunat la poliţie? Se întoarse către Luke. Nu eşti *tu* poliţia?

– S-a rezolvat acum, spuse Luke. Cât de des lucrezi până târziu?

– Des. Aubrey îl privi prudentă. De ce?

– Mă întrebam dacă ai văzut vreodată pe altcineva noaptea târziu prin biroul lui Marshall.

Aubrey tăcu pentru o clipă.

– Eşti în concediu, ceea ce înseamnă că nu eşti poliţist chiar *acum*, nu-i aşa?

– Adevărat, spuse el.

Regula numărul unu a poliţistului: să fii în stare să minţi de să îngheţe apele în faţa oricui.

– Deci nu este oficial sau ceva asemănător.

– Evident că *nu*, spuse Luke fără şovăială.

Aubrey încuviinţă din cap, apoi aruncă o privire plină de regret spre Ali.

– Cred că este posibil ca Teddy să se mai fi întâlnit cu cineva.

– În afară de Melissa şi de mine? întrebă Ali.

– Da.

– Cu cine?

– Nu ştiu, spuse Aubrey. Ţi-aş fi spus mai devreme, dar, până să vii la birou zilele trecute, chiar credeam că tu şi Ted sunteţi doar colegi de apartament.

Aubrey intră în bar, şi Ali, părând un pic descurajată, tăcu. Luke o luă de mână.

– Hai să plecăm!

Faptul că îl lăsase să o ia el înainte îi dădu de înţeles că venise timpul pentru mai multă îngheţată. Aşa că o duse la debarcader şi îi cumpără un cornet triplu de la gelateria lui Lance. Apoi o luă iar de mână. La ora aceea din noapte, debarcaderul era liniştit şi, de îndată ce trecură de sala de jocuri şi de roată, rămaseră singuri în noapte. Se plimbară în tăcere până în capăt şi priviră oceanul luminat de razele lunii. Apa se izbea ritmic de piloni. Sunetul acela îl calma întotdeauna pe Luke. Lângă el, Ali scoase un oftat.

– N-am făcut nimic, spuse ea în cele din urmă, rezemându-se de balustradă şi lingând din cornet.

El încercă să nu o privească, dar nu reuşi. Doamne, îşi dorea să-l lingă aşa şi pe el.

– Am bătut la nişte uşi, spuse el. Am agitat apele.

Ea se întoarse cu faţa spre el.

– Şi acum, ce urmează?

O mângâie cu un deget pe frunte, ducându-i o şuviţă de păr pe după ureche din simpla plăcere de a o atinge. Apoi se aplecă şi o sărută. Avea gust de ciocolată şi de probleme. Probleme mari.

– Aşteptăm să se calmeze lucrurile.

– Aşteptăm?

- Da. Îşi desprinse mâna de a ei. Dar...

- Da, ştiu. Ea se îndepărtă de balustradă şi dădu să se întoarcă spre camioneta lui. Este ceva temporar.

capitolul 11

Era două dimineaţa când Ali reuşi să facă ordine în bucătăria lui Luke. Se îndrepta spre birou când primi mesajul obişnuit de fiecare zi de la Harper: „Am primit bacşişuri bune în seara asta! Data viitoare când vii acasă, fac eu cinste cu cina".

Ali reuşi să schiţeze un zâmbet. Epuizată, plină de praf şi un pic transpirată, îşi şterse fruntea şi îi scrise înapoi lui Harper: „Sună bine. Ce face mama?"

„Banii pe care i-ai pus în contul ei au făcut-o fericită toată ziua. Tu eşti bine? Nu pari în regulă."

„Ai înţeles că nu sunt bine din sună bine?"

„Este vorba de ton..."

Ali îşi dădu ochii peste cap. „Sunt bine... noapte bună. Vise plăcute!"

„Puricii să te sărute!"

Era o replică veche ce o făcu pe Ali să zâmbească în vreme ce revenea la făcut curăţenie. Două ore mai târziu, ajunse la sufragerie, unde era un adevărat dezastru. Pe lângă lucrurile lui Luke, lucrările ei din ceramică erau despachetate şi împrăştiate pe podea.

După încăierarea de la bar, Luke îi spusese încă o dată să ignore dezordinea, că avea să se ocupe el de dimineaţă.

- Încearcă să dormi, îi spusese şi dispăruse în subsol să-şi urmeze, probabil, propriul sfat.

Dar Ali nu reuşise să adoarmă şi nici nu mai putuse să ignore haosul. Când văzuse prima dată dezordinea, i se făcuse rău până în măduva oaselor. Locul era un dezastru, oglindind propria ei viaţă. Dar era viaţa *ei*, nu viaţa lui Luke. *Ea* adusese dezastrul în casa lui.

Şi, aşa stând lucrurile, era foarte important ca ea să facă ordine.

Se ocupase deja de dormitorul pe care îl folosise şi îşi împachetă lucrurile dacă tot trecuse pe acolo. Îl chinuise destul pe Luke cu prezenţa ei. Când îşi termina treaba, avea de gând să se ducă la restaurantul din Lucky Harbor, apoi la primul apartament disponibil pe care îl găsea, şi spera din suflet ca şi cardul ei să facă faţă situaţiei.

„O să fie bine."

Fusese întotdeauna extrem de pricepută la a nega evidenţele, la a nu se uita înapoi, la a-şi vedea de drumul ei. Nu se schimbase nimic la capitolul acela. Mai aterizase în picioare şi cu alte ocazii şi avea să o facă din nou. Ştiind acest lucru, trase adânc aer în piept pentru prima dată de când...

Trecuse prea mult timp ca să-şi mai amintească.

La auzul unei voci şoptite din spatele ei, se întoarse şi-l văzu în cadrul uşii pe Luke, cu pleoape grele de somn, părul ciufulit şi cu mâinile deasupra capului.

– Cum, fără umbrelă de data asta? întrebă el.

Ea relaxă strânsoarea de pe vasul de ceramică.

– Era cât pe ce să primeşti asta în cap.

O urmă de zâmbet îi traversă chipul. Era limpede că venea direct din pat. Purta doar o pereche de pantaloni scurţi negri, lăsaţi îngrijorător de jos pe şolduri, expunându-şi muşchii chiar în faţa ochilor ei. Dacă i-ar fi atins abdomenul, ar fi dat de nişte muşchi tari ca piatra. Ştia asta pentru că, atunci când se sărutaseră în camioneta lui, îi simţise.

Şi iată. Acolo. Acolo, continuase să se întoarcă mintea ei în toate acele ultime ore în care făcuse curat. La sărutul lor. La ce gust avusese el. La cum gura lui se aplecase peste a ei, la cum limba lui alunecase peste a ei... Nu mai era nevoie să se gândească la căldura pe care o emanaseră împreună; o apuca transpiraţia numai când îşi amintea.

– Îmi pare rău dacă te-am trezit, spuse ea, înconjurată de dezastrul pe care îl adusese la uşa lui.

Îşi feri privirea şi se concentră să aranjeze cărţile. El nu spuse nimic, aşa că ea se întoarse şi-l găsi uitându-se lung la ea, cu o privire întunecată. Somnoroasă. Şi mai văzu ceva, ceva care îi făcu gâtul să ardă. La naiba!

– Credeam că ţi-am spus că o să mă ocup eu de asta de dimineaţă, zise el.

– *Este* dimineaţă.

El traversă desculţ sufrageria şi se îndreptă spre măsuţa de cafea. Sertarul acesteia fusese aruncat pe podea. Ghemuit, el începu să bage lucrurile înăuntru.

– Luke, opreşte-te!

El nu se opri.

– A fost vina mea. Îl prinse de braţ. Mă descurc.

El o privi lung, cu ochi deloc somnoroşi, iar muşchii i se încordară sub degetele ei. Calzi. Apoi se întoarse la treabă. Termină cu sertarul şi se uită în jur, încruntându-se când zări cutia cu lucrările ei ceramice, încă împrăştiate. Se întinse după prima piesă, un leu în miniatură pe care îl făcuse cu un an în urmă, prima dată când venise în Lucky Harbor. Reprezenta curajul. Curajul *ei*.

Luke se uită lung la leu, apoi îşi trecu delicat un deget peste coamă.

– Este grozav. Pare atât de real.

– Mulţumesc.

– Tu l-ai modelat?

Ea încuviinţă din cap.

– Apoi l-ai pictat?

Ea încuviinţă din nou. El se uită la colecţia ei de animale răsturnate peste tot, ca într-un carnagiu.

– Ţi-a luat mult timp să le faci.

– Ani. Ea ridică din umeri văzând privirea lui lungă şi întrebătoare. Mama obişnuia să lucreze foarte mult noaptea. După ce sora mea se ducea la culcare,

eu rămâneam uneori trează. Să o aştepte pe Mimi să vină acasă. Asta îmi dădea o ocupaţie.

– Fiecare piesă înseamnă ceva pentru tine, spuse el.

– Da.

– Ce reprezintă leul?

– L-am modelat primul, atunci când m-am mutat la Lucky Harbor. Făcu o pauză. El este răcnetul... meu.

Un zâmbet slab arcui buzele lui.

– Tu ai deja curaj din belşug, Ali.

El apucă o bucată de hârtie de împachetat şi înfăşură cu grijă leul înăuntru, de parcă era cel mai preţios lucru din lume.

Ali deschise gura, dar apoi, incapabilă să vorbească, o închise la loc.

Fără vreun cuvânt sau vreo privire îndreptată spre ea, de parcă ştia cât de mult o durea întreaga situaţie, Luke se întinse după altă statuetă de ceramică. O bufniţă. O ridică spre ea.

– Să-mi amintească să încerc să fiu înţeleaptă, spuse ea încet. Fără decizii stupide.

– Precum sexul.

Bine, nu era chiar lucrul la care se gândise, dar nu mai conta. Trupul ei reacţionă la felul în care el spusese „sex", şi fu traversată de un val uluitor de excitare. Ea înghiţi în sec, dar încuviinţă din cap.

Un alt zâmbet. El înfăşură bufniţa şi o aşeză cu grijă în cutie, lângă leu. Făcu acelaşi lucru cu fiecare piesă în parte, arătând tot timpul respect pentru munca ei, într-un fel diferit de cum făcuse poliţia.

Ali nu avusese niciodată aşteptări prea mari de la bărbaţii din viaţa ei. Ca să nu fie vreo surpriză când ei îşi dădeau arama pe faţă. Dar Luke continua să o surprindă, şi era cel puţin surprinzător.

El era surprinzător.

O oră mai târziu, se crăpa de ziuă. La scurt timp după aceea, soarele se strecură prin ferestrele uriaşe, îmbrăcându-le în aur.

- Gata, declară Luke şi aruncă mătura din mâini.

Rămaseră tăcuţi atâta vreme, încât ea tresări.

- Garajul...

- Era deja un dezastru, spuse el. Lasă-l! Du-te la culcare, Ali! Odihneşte-te!

Ea se uită la cutiile şi genţile aliniate în hol. La lucrurile ei. Privirea lui insistentă o urmări pe a ei.

- Ţi-ai strâns lucrurile, spuse el pe un ton categoric.

- Da.

- Unde te duci?

- La B&B, spuse ea. Doar până apare ceva.

El veni mai aproape.

- De ce? întrebă el.

Ea studie pometii lui sculpturali, maxilarul puternic, coloana gâtului. Umerii lui laţi erau încordaţi. El se abţinea şi îi era greu.

- Ali, de ce?

- Pentru că... Mâinile lui se opriră pe şoldurile ei. Doamne, era extraordinar de bine făcut, numai linii tari şi viguroase şi piele fină, care se înfierbântau la atingere. Şi, oh, câtă nevoie avea să-l atingă! Îşi ridică mâinile pe pieptul lui. Pentru că...

Ochii lui o ţintuiră, iar forţa absolută a personalităţii lui o făcu să i se înmoaie genunchii. Şi nu era doar atât. El o dorea. Nu era nici urmă de îndoială; dovada se apăsa în abdomenul ei. Şi, dându-şi seama de asta, îşi simţi mai multe locuri înmuiate deodată, nu doar genunchii. Dar nu mai era dispusă să fie vulnerabilă în faţa vreunui bărbat, indiferent de cât de mult îşi dorea să afle secretele trupului lui şi să fie amândoi satisfăcuţi. Îşi făcu pe plac... doar o clipă... şi îşi lăsă mâinile să cutreiere în voie.

Oh, da, calzi la atingere. Chiar *fierbinţi*, muşchii îi erau netezi şi tari. Putea să simtă sub palmă bătăile inimii, trecând prin vârfurile degetelor ei şi amestecându-se cu propriul ei puls. El rămase absolut nemişcat;

trupul lui uriaş abia dacă îl atingea pe al ei. Nu voia să profite, ea o ştia. Dulce.

Numai că el nu era dulce. Şi nici ea nu se simţea prea dulce. Se simţea periculoasă, în timp ce sărută un colţ al gurii lui. Şi apoi pe celălalt. Doar să guste, îşi promise Ali.

– Plec, spuse ea, din cauza asta.

Şi apoi îl sărută din nou, nu doar ca să guste.

Sub degetele ei, muşchii lui zvâcniră, dar el nu făcu nici o mişcare. Era în regulă, ea îşi avea propriile mişcări. Ridică uşor mâinile, trecu pe lângă gâtul lui şi se opri în părul mătăsos, apoi îl strânse în pumni şi îi trase capul mai aproape de al ei.

El gemu răguşit, şi mâinile lui se încordară pe ea; îşi răsfiră degetele peste pântecul ei şi îi dezmierdă pielea înfierbântată. Se trase uşor înapoi, coborî privirea spre ea, cu ochi întunecaţi şi plini de dorinţă. Era irezistibil, şi la fel era şi felul în care o privea. Trupul lui păru să se cutremure când ea se apăsă mai tare spre el.

Şi apoi el o sărută, urmărind cu limba linia buzelor ei, până când ea îi permise să intre. El prinse marginea maioului ei, ridicându-l uşor, dezvăluind-o centimetru cu centimetru.

Apoi se bucură de privelişte. Trase adânc aer în piept şi îi urmări cu vârfurile degetelor liniile coastelor înainte să-i cuprindă sânii în palme.

Ea iubea felul în care el părea că tremura atunci când o atingea. Sau poate că *ea* era cea care tremura sub atingerea mistuitoare a palmelor lui pe pielea ei. El avea un mod aparte de a goni toate gândurile din mintea ei. Totul, cu excepţia nevoii.

Şi, chiar atunci, în momentul acela, el îşi apăsă gura pe unul din sânii ei, prinse sfârcul între dinţi şi îl dezmierdă în treacăt cu limba înainte să-l tragă uşor.

El o trase mai tare de păr, şi ea ţipă înainte să se poată opri.

– Opreşte-mă, Ali!

Glumea? Îi zgârie cu unghiile spatele, cerând mai mult, făcându-l să respire sacadat.

– Nu eşti pregătită pentru asta, spuse el pe pielea ei. Pentru mine.

Dacă ar fi fost mai pregătită de atât, ar fi ars în flăcări.

– Nu este decizia ta, Luke.

Cu un alt geamăt, el îşi apăsă fruntea pe umărul ei.

– Atunci, nu sunt eu pregătit pentru tine, spuse el. Nu pot să-ţi dau ce vrei, Ali.

– Nu vreau nimic. Dar magia momentului se risipi, şi ea se dădu înapoi şi îşi trase în jos maioul, împreunându-şi mâinile ca să se asigure că le ţinea departe de el. O să plec.

El scoase un oftat, apoi clătină din cap.

– B&B este în plin sezon. Oferă preţuri pentru turişti.

Ea o cunoştea pe una dintre proprietare. Maddie, sora mijlocie, venea la florărie în fiecare săptămână ca să cumpere flori pentru han. Ali se gândise că putea să-i facă o ofertă bună, dar el avea dreptate, urma să fie un preţ peste posibilităţile ei.

– Bine, spuse ea, o să stau la mama şi o să fac naveta.

– Ai văzut preţul la benzină? întrebă el. Este o idee proastă. Iar tu nu eşti proastă.

– Încetează, Luke!

– Cu ce să încetez?

– Nu o să rămân aici doar pentru că, dintr-odată, îţi pare rău pentru mine.

– Bine, atunci, rămâi ca să putem face sex sălbatic pe toţi pereţii, spuse el.

Ei i se tăie răsuflarea. Nu era nici măcar sigură cum ar fi sexul sălbatic pe toţi pereţii, dar avea o bănuială că avea să-i placă. Mult. Şi totuşi, ştia că el încerca pur şi simplu să o scoată din sărite, pentru ca ea să nu facă ceva groaznic – cum ar fi să plângă.

– Nu sunt un caz de care să-ţi fie milă.

– N-am capacitatea să-mi fie milă, spuse el. La naiba, Ali, rămâi aici pentru că... am nevoie de tine.

Uluită, ea îi privi lung chipul, care era ca turnat în granit. Se părea că-şi găsise perechea la capitolul încăpăţânare.

– Tu *ai nevoie* de mine, repetă ea neîncrezătoare.

Şi, ca pentru a întări asta, telefonul sună, spulberând liniştea zorilor. El arătă spre telefon, apoi spre ea. „Vezi? Am nevoie de tine." Şi dispăru pe hol fără să mai scoată vreo vorbă.

Telefonul sună din nou.

Ali se uită la el, cântărind între preţul de la B&B şi pericolul în care se afla contul ei bancar şi preţul şederii ei acolo şi punerea în pericol a unui lucru chiar mai fragil – inima ei.

Nu era deloc greu să-şi dea seama care decizie avea să o coste mai mult. Şi totuşi, se îndreptă spre telefon şi se folosi de aparenta ei frustrare înăbuşită ca să mai scape de încă un reporter care îl căuta pe Luke.

capitolul 12

Zach apăru în după-amiază aceea îmbrăcat într-un costum care îi sublinia corpul subţiratic, cu o geantă tip poştaş şi ochelari cu rame negre şi groase. Părul negru era aranjat cu ţepi. Piercingul din sprânceană străluci în vreme ce o cuprinse pe Ali într-o îmbrăţişare.

Relaxarea familiară a lui Zach se risipi când i-l prezentă pe Luke. Oh, ochii lui calzi, de culoarea ciocolatei, erau destul de prietenoşi, dar rezervaţi, în timp ce ambii bărbaţi se măsurară unul pe altul din priviri.

Luke îşi păstră atitudinea dură obişnuită când îşi strânseră mâinile, iar Zach reveni la stângăcia lui de tocilar, chiar dacă păstră contactul vizual. Ali îl felicită că îşi păstră calmul.

– Deci eşti licenţiat în statul Washington? îl întrebă Luke.

Ali îl privi lung.

– Luke...

– Da, spuse Zach şi-şi împinse ochelarii mai sus pe nas. Am licenţă în Washington.

– Câte procese ai pe rol?

Ali se strâmbă.

– *Luke!*

– Dacă Ali o să fie arestată şi cazul ajunge la proces, spuse Zach, o să fie primul meu caz. Dar amândoi ştim că, şi dacă se ajunge atât de departe, fiind prima abatere, poate să fie eliberată condiţionat. Cazierul ar fi partea cea mai proastă.

– Poate nu este suficient, spuse Luke. Şi ce zici despre faptul că este nevinovată?

– Bineînţeles că este nevinovată, spuse Zach simplu. Este Ali.

Ali îi zâmbi, îi adresă lui Luke o privire tăioasă şi îl aşeză pe Zach la masa din bucătărie, unde dezbătură situaţia pe larg. Zach puse întrebări care ar fi putut să-i dea ceva bătăi de cap, numai că el avea un mod anume de a se face plăcut. Dulce. Calm. Îi permitea să se concentreze asupra lucrurilor importante, spunându-i tot ce aflaseră despre cei care intraseră şi ieşiseră din Primărie în noaptea licitaţiei.

Zach se uită peste notiţele lui.

– Deci ţi-ai luat înapoi suportul de creioane fără să te uiţi înăuntru.

– Da, doar că nu era chiar al meu. Era al lui, puţin.

– Cât de puţin?

– Sută la sută.

Zach ridică privirea din iPadul lui, cu o expresie crispată pe chip.

– Vrei să spui că l-ai furat.

– Ei bine, dacă vrei să fii atât de tehnic, da. L-am furat. Cred că n-ar trebui să recunosc asta de faţă cu avocatul meu, nu-i aşa?

Zach îi zâmbi cu blândeţe.

– Poţi să-mi spui orice, Al. Eu nu sunt poliţist. El îi aruncă o privire lungă unui Luke tăcut. Şi singurul poliţist din această încăpere este în afara serviciului.

Deci Zach îşi făcuse propriile cercetări. Indiferent de ce gândea Luke despre faptul că fusese verificat de Zach ţinu pentru sine. Era bun la asta.

Era o lecţie pe care Ali ar fi făcut bine să o înveţe.

În dimineaţa următoare, Luke fu trezit chiar înainte de zorii zilei de un mesaj de la comandantul lui.

Trebuie să te întorci pentru evaluarea internă a cazului Reyes. Asta implică o muncă de pregătire mare cât datoria Californiei. Încetează să faci pe detectivul particular în oraşelul ăla şi mişcă-ţi fundul înapoi aici.

Luke deschise internetul şi căută ultimele ştiri. Nu erau de bine. Primul articol la care se opri numea Departamentul de Poliţie din San Francisco un eşec total. Aruncă telefonul într-o parte şi încercă să-şi spună că nu dădea nici doi bani pe asta. Dar dădea. Cu doar o săptămână în urmă, profesia fusese totul pentru el, întreaga lui fiinţă fiind pătrunsă de reputaţia şi mândria meseriei. Profesia era el.

Acum, departe de San Francisco, nu se mai simţea acelaşi tip.

Trăise în ritmul rapid şi supraaglomerat al slujbei lui ani în şir şi se bucurase de el. Dar nu se mai bucura. Nu era din cauza pericolului cu care se confrunta ca poliţist, a urâţeniei lucrurilor pe care le vedea sau a muncii istovitoare printre mizeriile de zi cu zi.

Îi era dor de viaţa de aici.

Plecase din Lucky Harbor, chiar se exilase, şi nu se mai uitase înapoi. Şi, făcând astfel, se îndepărtase de cea mai fericită perioadă din viaţa sa. Întorcându-se, subestimase totuşi influenţa pe care Pacificul de Nord-Vest

sălbatic şi nespus de frumos o avusese dintotdeauna asupra lui.

Acum, mai era ceva care îl atrăgea - deopotrivă sălbatica şi nespus de frumoasa Ali Winters.

Se ridică din pat şi îşi trase slipul pe el. Ajuns în spatele casei, îşi ţinu placa în echilibru pe cap şi o luă pe treptele abrupte care duceau spre apă.

Portul era liniştit. În clipa în care îşi lansă placa pe apă, cerul se luminase din negru în purpuriu. Apa rece ca gheaţa avea să-i limpezească mintea.

Sau să-l omoare.

Se împinse înainte şi începu să vâslească. Şi apoi nu mai exista nimic altceva decât zgomotul plăcii care aluneca pe apă, stropii accidentali ai vreunui peşte zelos şi ciripitul păsărilor care se trezeau odată cu răsăritul.

Singur.

Tăcut.

Era punctul cel mai apropiat de rai pe care şi-l putea închipui. Vâsli dincolo de debarcader şi de port şi se avântă în larg. Trase tare de el, până când inima începu să-i bată cu putere şi nu mai reuşi să răsufle normal. Se simţea bine. Acolo, nu mai putea să gândească, nu mai putea să fie preocupat, nu mai putea să regrete.

O oră mai târziu, cu muşchii tremurând, se opri, răsuflând întretăiat în vreme ce soarele strălucea deasupra lui. Se linişti şi îşi croi încet drum înapoi, bucurându-se de primele ore ale dimineţii. Când intră din nou în port, trecu de debarcader şi de roată şi văzu o femeie care alerga de-a lungul ţărmului. Semăna cu un model de la Victoria's Secret, şi părul ei lung şi blond flutura în urma ei.

Melissa Mann.

Umbrindu-şi ochii cu mâna, ea îl întâmpină cu un zâmbet larg pe buze.

- Ca să vezi, uite pe cine a adus mareea, băigui ea, în timp ce el reveni pe plajă şi sări de pe placă. Am auzit că te-ai întors, zise ea, şi cauţi probleme. Ridică dintr-o

sprânceană şi făcu un semn spre ea. Iată aici o problemă cu P mare.

El fu nevoit să râdă. Ea avea dreptate. Ea *era* o problemă cu P mare. O problemă dintre cele mai bune.

– Cum merge salonul de înfrumuseţare? întrebă el.

– Acum, îl conduc eu, spuse ea cu mândrie. Treci pe acolo cândva. O să-ţi fac un tratament de lustruire şi strălucire a unghiilor. Ea zâmbi. Din partea casei.

Zâmbi şi el, pentru că amândoi erau conştienţi de faptul că el nu avea să meargă acolo.

– Am auzit că ai fost la licitaţia organizată zilele trecute.

– Am fost. Toată lumea a fost. Ea îşi înălţă capul şi îl studie pentru o clipă. Ai un aer foarte serios de poliţist acum, Luke. De ce nu mă întrebi pur şi simplu ce vrei să ştii?

– Te culci cu Ted Marshall.

Melissa râse.

– Nu ştiu de ce, dar nu cred că este gelozie ce aud. Ea continuă să zâmbească. Ai fost plecat atâta vreme. Avem un câine nou în oraş. Este de rasă, dar un câine tot câine rămâne.

– Şi prin câine vrei să spui...

– Exact lucrul la care te gândeşti. Ted este singur şi se bucură de viaţă. Poate că plăcerea... noastră a fost mutuală de câteva ori.

– El avea o iubită.

– Ali Winters? El a susţinut dintotdeauna că doar împărţeau aceeaşi casă.

– Asta nu te deranjează?

– Ce anume? Că este foarte exclusiv doar cu mădularul lui? Ea zâmbi din nou şi ridică din umeri. De fapt, este foarte grijuliu. Are ambiţii politice. Îi place că toată lumea îl place. În plus, nu este ca şi cum aş căuta o relaţie. Este un tip de treabă, ca să nu mai spun că e şi sexy. Şi întotdeauna plăteşte el cina.

– În noaptea licitaţiei, ai mai văzut pe cineva cu el?

Melissa îi zâmbi din nou.

– Eu nu-mi povestesc experiențele intime, Luke. Știi asta.

El ignoră referirea la singura noapte pe care ei doi o împărțiseră, pe vremea când aveau nouăsprezece ani și erau beți morți pe debarcader, în spatele roții.

– Măcar ai văzut banii? întrebă el.

– Nu. Totuși, a pus o servietă mare în sertarul de jos de la birou. Asta am văzut.

– L-a încuiat?

– Poliția a întrebat același lucru. Nu-mi amintesc.

– După, spuse el. Ce s-a întâmplat după?

– A intrat Aubrey, care s-a enervat *foarte tare* și l-a întrebat pe Teddy ce avea să facă dacă ne vedea cineva. Ea își dădu ochii peste cap. De parcă el ar candida la președinție sau ceva de genul ăsta.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– Am plecat separat. El a insistat să facem asta. Chiar îi place să-și protejeze viața privată.

Ceea ce era foarte rău, pentru că viața „lui Teddy", privată sau altfel, urma să fie pusă sub lupă.

– Mulțumesc, Mel!

Ea zâmbi.

– Am fost de ajutor?

– Da.

Îl privi vreme îndelungată, în timp ce el își luă echipamentul ud.

– Dacă ai nevoie de altceva, Luke, caută-mă!

El îi zâmbi, dar nu avea de gând să meargă până acolo. Avea o altă femeie în minte.

Întors acasă, urcă treptele și rezemă placa de punte. Ridică privirea spre casă. Era a doua zi de liber forțat a lui Ali, grație lui Russell, care plecase în Vegas, iar Luke habar nu avea ce făcea ea. Nu că avea vreo importanță. Nu avea. Absolut deloc.

„Aiurea!" Avea importanță. O importanță al naibii de mare.

Înhăţă prosopul pe care îl lăsase pe punte. Îşi ştergea părul ud când îşi dădu seama că prin geamul de la bucătărie se auzeau voci. Aruncând o privire înăuntru, o zări pe Ali la insula de gătit, pregătind ceva care mirosea grozav, şi, dintr-odată, simţi cum îi lasă gura apă. De cealaltă parte a insulei, cocoţat pe unul dintre scaunele de bar ale lui Luke, stătea Zach. Ali sublinia aturile lui Leah Sullivan şi de ce Zach trebuia să o invite în oraş.

- Este veselă, spuse Ali, şi are o personalitate puternică...

Zach gemu.

- Personalitate puternică? Asta este exact sărutul morţii.

Ali miji ochii.

- Ce înseamnă asta? întrebă ea pe un ton care l-ar fi făcut pe Luke să schimbe imediat direcţia discuţiei.

Dar evident că Zach nu era vreun versat în cadrul *Departamentului Nu Te Duce Acolo.*

- Ştii, spuse el. Când zici despre cineva că are personalitate puternică înseamnă că persoana în cauză... *nu* este prea atrăgătoare.

- Uau! Ali scutură din cap. Şi eu care credeam că eşti mai bun decât restul reprezentanţilor speciei tale. Ea ridică din umeri. Tu pierzi, pentru că Leah este *categoric* atrăgătoare.

- Da? Cât de atrăgătoare?

- Las-o baltă, ai stricat totul!

- Au, frate!

Zach nu era la costum. Dar purta nişte blugi negri mulaţi, o cămaşă neagră cu nasturi la fel de strâmtă şi o cravată de un roz-deschis care se potrivea cu cele câteva şuviţe roz din părul lui negru, cu ţepi. Tot arăta de doisprezece ani. El se uită lung la omleta pe care o făcea Ali, lingându-şi buzele de parcă murea de foame.

Ali o răsturnă pe o farfurie, o împinse spre Zach, apoi se întoarse spre uşă chiar când intră Luke.

- Bună, spuse ea. Următoarea este a ta.

Zach îndesă o bucată mare în gură şi îl privi pe Luke.

- Nu baţi la uşă, dai pur şi simplu buzna?

Luke se uită la Ali, lăsând-o pe ea să se ocupe de acea situaţie.

Ali oftă şi puse de următoarea omletă.

- Şi Luke locuieşte aici, Zach.

- Mama ta n-a menţionat asta. A spus doar că ţi-a oferit un loc în care să stai.

- Nu este ce-ţi închipui, spuse Ali.

- Nu? întrebă Zach. Pentru că eu îmi închipui că eşti prea bună pentru binele tău, şi *cineva* - îi aruncă o privire lui Luke, ca să nu existe vreo îndoială în legătură cu identitatea acelui „cineva" - poate să profite de tine.

- În primul rând, nu sunt chiar atât de bună, îl corectă Ali. Şi, în al doilea rând, *Luke* este ăla bun, fiindcă mă lasă să stau aici.

Fără să se simtă atât de bun, Luke traversă bucătăria. Avusese de gând să facă duş. În schimb, se aşeză pe un scaun de bar şi îşi întinse picioarele lungi ca să se simtă ca la el acasă în propria lui casă.

Ali îi aruncă o privire pe care el nu fu sigur cum să o interpreteze. Cu siguranţă, citi acolo enervare. Poate chiar puţină afecţiune.

Şi lui i se potriveau perfect ambele. Dar se surprinse ciudat de indispus de chimia dintre ea şi Zach - ceea ce nu avea absolut nici un sens. Era evident că ţineau foarte mult unul la altul. Şi la fel de evident era şi faptul că erau prieteni vechi, care se bucurau de aceeaşi familiaritate care era între el, Jack şi Ben. Nu identifica nici o tensiune amoroasă între ei.

Nu că ar fi contat. Pentru că nu conta.

Ceea ce *chiar* conta era capacitatea lui Zach de a o apăra pe Ali, dacă se ajungea acolo. Şi Luke nu era absolut

sigur că puștiul – care, desigur, părea abil și nerăbdător să facă lucrurile cum trebuie – putea să se ocupe de caz.

Zach trecea prin notițele pe care și le scrisese pe iPad cu o zi în urmă.

– Deci mai există ceva ce crezi că ar trebui să știu?

– Da, spuse Ali. Am vorbit cu Edward de dimineață. Se trezește devreme, pentru că o dată pe săptămână îi place să-i ducă pe seniori la micul dejun de la un cazino din Tacoma.

„Mai degrabă, îi place sesiunea de poker de dimineață", se gândi Luke.

– Ceremonia de inaugurare a șantierului pentru noul centru de recreere este programată pentru săptămâna viitoare, spuse ea. Primarul însuși a donat cinci mii de dolari ca să compenseze pentru fondurile pierdute.

– Uau, spuse Zach cu un fluierat ușor. Aș vrea să verific un pic conturile primarului, ca să aflu de unde vin banii.

– Din contul lui de pensie, și se presupune că este legal, spuse Ali. Edward a mai avut niște noutăți interesante. A spus că și domnul Wykowski a fost în birou la Teddy în noaptea licitației. Domnul Wykowski n-a zis nimic pentru că se ascundea de Lucille și de gașca ei, care erau pe urmele lui. Domnul Wykowski susține că este greu să ai 82 de ani și să fii singur, pentru că la centru sunt mai multe femei decât bărbați.

Zach se înecă cu suc de portocale.

– *La naiba!*

– Și domnul Lyons a fost pe hol, folosind acea baie, spuse Ali. Pentru că baia principală... hmm... mirosea de parcă ar fi murit cineva acolo. Ea întoarse omleta lui Luke. Și apoi, mai târziu, și doamna Burland a ajuns în birou. Spune că se pierduse încercând să găsească garderoba. Are nevoie de o operație de cataractă, dar încă n-a strâns cei opt mii de dolari, ceea ce o scoate din lista suspecților, pentru că nu poate să vadă nici la o aruncătură de băț. În plus, s-a lovit la spate săptămâna trecută când

încerca să o ajute pe Lucille şi nu mai poate să-şi ducă nici măcar geanta. Aşa că este foarte puţin probabil ca ea să fi furat ceva, poate cu excepţia hainei cuiva pe care să o fi confundat cu a ei.

– Nimic din toate astea nu apare în raportul poliţiei, spuse Luke.

Ali ridică din umeri.

– Probabil nimeni nu s-a gândit să-l întrebe pe bunicul tău.

– Mi-am petrecut veri întregi aici, spuse Luke, scuturând din cap. Şi încă sunt uimit că ştie tot ce face toată lumea.

– Oh, ştie ce faci şi tu, spuse Ali.

Cuvintele ei îi dădură de gândit.

– Ce a spus despre mine?

– Că n-ar trebui să am încredere în bărbatul care cândva a aruncat în aer toate toaletele din Primărie.

– Hei, eram doar un copil, spuse Luke în apărarea sa, peste râsul pe care şi-l înăbuşi Zach. Şi, oricum, asta a fost opera lui Jack şi a lui Ben. Ca să fim oneşti, mai mult a lui Ben. Era bun la aruncat lucruri în aer.

Ali zâmbi.

– Mi-a spus că o să zici asta.

Luke clătină din cap.

– Ce altceva? întrebă el, în timp ce ea mută omleta din tigaie pe farfurie şi i-o întinse.

El se apucă să mănânce, şi savoarea îi explodă în gură într-o armonie delicioasă. Nu-şi dăduse seama de cât era de flămând, şi închise ochii ca să se bucure. Când îi deschise la loc, Ali îl privi lung.

– Ai mai aflat ceva? întrebă ea.

– Nu.

Îşi mai îndesă o bucată mare de omletă în gură în loc să-i spună că, da, mai aflase ceva: fostul ei iubit era un mare măgar.

– Dacă ştii ceva care ne-ar fi de ajutor, zise Zach, trebuie să ne spui.

Luke lăsă furculiţa pe masă şi îi aruncă lui Zach o privire care îl făcu pe acesta să se dea puţin înapoi. Viteaz, dar nu prost. Era bine de ştiut.

- Singurul lucru aflat este ceea ce ştim deja: există mai multe femei în viaţa lui Marshall. Cred că persoana necunoscută care a fost în biroul lui în noaptea licitaţiei este cheia întregii poveşti.

- O s-o găsim, spuse Zach, părând mai sigur pe el decât ar fi crezut Luke că era posibil, din moment ce tipul părea ieşit dintr-un poster punk-rock din anii '80. Ali, ai văzut ceva interesant în biroul lui a doua zi?

- Nu. În ambele dăţi, am stat acolo doar câte un minut. Prima dată, am luat suportul de creioane. A doua oară, eu...

Se opri şi se muşcă de buza de jos.

- Ce ai făcut? insistă Zach.

- Cred că încă eram supărată de ceea ce aflasem cu o seară în urmă şi...

- Spune-mi din nou ce ai auzit, o îndemnă Zach.

Ea se cutremură.

- Teddy în culmea extazului.

Zach se strâmbă.

- În afară de asta.

Luke studie atent expresia de pe chipul lui Ali. Nu era tristă, ci enervată, iar el era bucuros. Marshall nu merita nici o părticică din inima ei.

„Nici tu..."

- Oricum, spuse Ali, i-am lăsat lucrurile pe birou.

- Am citit în raportul poliţiei, Ali, dar nu este tot ce ai făcut, spuse Zach.

Ea schiţă o grimasă.

- Bine, i-am lăsat un post-it în care îi spuneam ce să facă el cu mesajul lui de despărţire, unde să şi-l bage, cum să şi-l bage... chestii din astea. Mare scofală!

Luke cunoştea deja povestea, dar simţi cum mândria îi inundă din nou pieptul.

- Foarte bine ai făcut, apropo.

Ea se foi uşor, părând stânjenită.

– L-am ameninţat. Poliţia a dezaprobat asta.

– Poţi să pledezi pentru nebunie temporară, spuse Luke, vrând să mai destindă atmosfera.

Ali îşi dădu ochii peste cap, dar păru mult mai puţin vulnerabilă, iar Luke aproape zâmbi pentru că, la naiba, ea nu avea nevoie de leul şi bufniţa de ceramică. Avea curaj şi inteligenţă din belşug.

Trecuse mult timp de când tânjise să fie cu o femeie mai mult decât în cele câteva ore pe care puteau să şi le ofere unul altuia în pat. Aceea era problema cu Ali: îl făcea să tânjească. Exista ceva la ea care îl atrăgea, lăsându-l lipsit de apărare în faţa ei.

Ceea ce nu era bine.

– Cât de rău este acest post-it? îl întrebă Ali pe Zach. Rău? Sau *rău*-rău?

– Rău nu este cuvântul potrivit, spuse Zach. Hai să zicem... puţin dificil.

Ea îl privi pur şi simplu.

– Nu vrei să-mi fac griji pentru faptul că am scris că urma să-i fac ceva şi apoi s-a întâmplat acel ceva.

– Nu vreau să-ţi faci griji, spuse Zach, şi Luke simţi din nou cum respectul reticent pe care i-l purta tipului creştea.

Zach se uită la ceas şi se ridică.

– Trebuie să plec la treabă. Se întoarse spre Luke. Dacă mai afli ceva... Îi împinse cartea de vizită. Sunt numai ochi şi urechi. O sărută pe Ali pe obraz şi, în timp ce se îndreptă spre uşă, îi aruncă lui Luke o privire lungă, de netăgăduit, care spunea „Sunt cu ochii pe tine". Ţinem legătura, Al!

Luke îl conduse până afară.

În capătul aleii, Zach se întoarse cu faţa spre el, cu ochii reci, fără urmă de zâmbet.

– Nu cred că ar trebui să mă justific în faţa ta, dar pot să fac faţă la tot ce se întâmplă aici.

– Eşti sigur? întrebă Luke. Pentru că trebuie să fii al naibii de *sigur*. Ea are încredere în tine.

– *Chiar* ar trebui să aibă încredere în mine. O cunosc încă din şcoala primară. Iar tu o cunoşti de cât timp? De cinci minute?

Luke trebuia să recunoască meritele cățelușului. Avea dinţi ascuţiţi.

– Te culci cu ea? întrebă Zach.

– Nu este treaba ta.

– Este prietena şi clienta mea. Este foarte mult treaba mea. Şi chiar acum se uită la noi, aşa că încearcă să pari că nu îţi doreşti să mă iei la tăbăceală.

Luke se întoarse şi aruncă o privire fugară spre fereastră, acolo unde, într-adevăr, o văzu pe Ali urmărindu-i. Ridică o mână în semn de salut.

Ea miji ochii.

Zach zâmbi şi îi făcu un semn cu mâna, apoi se întoarse cu spatele la casă şi îi aruncă lui Luke o privire scrutătoare.

– Nici să nu te gândeşti să ajungi în patul ei, îi spuse el. În clipa asta, este mult prea vulnerabilă pentru cei de tagma ta.

Cum acelaşi lucru îi fusese spus şi de Jack, de Edward, şi de propria conştiinţă, Luke simţi că-i sare muştarul.

– Eu o să-mi fac griji pentru mine. Tu fă-ţi griji pentru caz.

– Bine. Dar sunt cu ochii pe tine, spuse Zach.

– Da? Şi eu pe tine.

capitolul 13

Luke aşteptă până când Zach plecă, apoi se întoarse în casă. Ali nu mai era la fereastră.

Casa era cum aşa cum fusese dintotdeauna: puţin cam ciudată, foarte veche, dar neclintită, ca bunica lui.

Casa lui departe de casă aproape toată viaţa lui.

Bunica muncise din greu mulți ani, dar, în ultimul an, se pensionase în sfârșit. Pasiunea ei fusese pictura, și își folosise garajul drept atelier. Luke iubise locul acolo, mirosul de vopsea și de la lumânările bunicii, balansoarul imens care fusese al lui și în care se strecura pentru a se uita la ea când lucra. Prăjiturelele pe care le avea întotdeauna la îndemână...

Clătinând din cap la amintirile acelea, tastă codul de la ușa garajului și urmări cum se deschide, apoi clipi surprins.

Pentru că Ali era acolo, cu o pensulă în mână.

Probabil văzând ceva în expresia de pe chipul lui, ea puse pensula jos. Era o masă între ei - o masă de lucru. Ea nu făcu vreo mișcare pentru a o ocoli și îi dădu de înțeles că avea nevoie de o barieră.

El înțelegea perfect. Și el avea nevoie de o barieră care să-l despartă de ea. Doar că nu știa exact ce afurisită de barieră putea să se interpună între ea și inima lui blestemată, din moment ce ea îi făcea praf toate zidurile de apărare printr-o simplă răsuflare. Era vorba despre curajul ei dulce și despre capacitatea de a-i păsa de oricine și de orice. Era vorba despre felul în care îl săruta, de parcă se agăța cu disperare de plăcerea trecătoare înainte ca aceasta să dispară. Era vorba despre înverșunarea cu care îi proteja intimitatea. Era vorba despre zâmbetul ei.

Era vorba despre tot ce ținea de ea.

- O să fie bine, să știi, spuse ea.

- Te referi la viața ta? întrebă el.

- Și la a ta.

De luni în șir, el se cufundase în străfundurile negativității și ale lucrurilor rele. Nu zărise nici o lumină la capătul tunelului. Paharul lui era pe jumătate gol. Nu exista rază de speranță...

Nu și la Ali. Și lumea ei se năruise, și totuși privea lucrurile complet diferit. Nu pentru că purta ochelari cu lentile roz. Nici o persoană care crescuse într-un mediu

atât de dur ca ea nu putea să poarte ochelarii cu lentile roz. Pur şi simplu, ea alegea să *nu* trăiască în întuneric.

O admira şi o respecta nespus pentru acea atitudine. Se uită la masă şi văzu că ea picta un vas mic de ceramică în formă de canoe.

– Sper că nu te deranjează, spuse ea făcând semn spre masă şi spre lucrarea ei. Avem nevoie de un nou suport pentru chei.

Din moment ce îl azvârlise pe celălalt spre capul lui... El zâmbi când îşi aminti.

– Şi bunica mea picta aici. Se uită în colţul opus al garajului, unde încă erau etajerele lui Fay. Aproape că putea să o vadă stând în faţa şevaletului, cu soarele care pătrundea pe fereastră şi o învăluia într-o lumină strălucitoare, în timp ce crea imagini magice pe pânzele albe. Obişnuiam să stau la picioarele ei şi să mă uit la ea. Arătă spre un balansoar acoperit cu un cearşaf alb. Chiar am făcut şi eu o încercare după ce m-a tot bătut la cap.

– Aveai talent?

– Nici măcar un pic.

El ridică dintr-un umăr, surprins să simtă căldura amintirilor, nu regretul produs de ele. Ea ocoli masa.

– Să înţeleg că ai locuit aici cu ea?

– Vara, spuse el. Toată viaţa mea, până când ea a murit.

Zâmbetul ei se stinse.

– Îmi pare rău.

– Da, şi mie. El se uită lung la peretele garajului. N-ar fi trebuit să moară aşa cum a murit.

Ea îi atinse braţul.

– Ce s-a întâmplat?

El scoase un oftat şi îşi trecu o mână peste ceafă.

– Dimineţile nu erau pe placul ei. Cu toţii ştiam asta. Sara obişnuia să spună în glumă că, pentru a o trezi, trebuia să stăm în pragul uşii şi să aruncăm cu ceva spre ea, apoi să fugim mâncând pământul.

Ea zâmbi.

- Mama este la fel.

- De copil, am învățat să o las în pace până își lua doza de cofeină. Apoi, în vara în care eram anul doi la facultate, lucram aici la o companie de cherestea, iar într-o zi am trezit-o mult prea devreme. Doamne, s-a supărat foc pe mine, și ne-am certat groaznic. El simți gheara aceea bine cunoscută a vinovăției. Știam că avea nevoie de mine ca să mute niște cutii și ceva mobilă prin casă, dar m-am purtat ca un idiot. Am plecat devreme la muncă și nu m-am mai întors acasă pentru pauza de prânz, așa cum stabiliserăm. După muncă, am ieșit cu placa și apoi am mers la o băută cu băieții. Nu m-am întors până foarte târziu. Făcu o pauză. Am găsit-o pe podeaua din baie. Avusese un atac cerebral.

- Oh, nu! spuse Ali încet, cu glasul îngroșat de părere de rău pentru el. Oh, Luke, cât de îngrozitor!

Nu uitase niciodată groaza și teama chinuitoare care îl copleșiseră atunci când o văzuse. El se aruncase în genunchi și încercase să-i găsească pulsul, dar ea rămăsese rece, fiind de mult plecată.

- Se întâmplase cu câteva ore în urmă. Probabil a zăcut acolo întrebându-se unde Dumnezeu eram și de ce nu veneam să o ajut.

Ea îl atinse, își trecu o mână peste spatele lui și vreme îndelungată nu scoase o vorbă.

- După cât timp ai putut să te reîntorci aici? întrebă ea.

- După zece ani.

Ea rămase nemișcată, făcând niște calcule în minte.

- Acum, ai revenit pentru prima oară?

- Da.

Își dorea ca naiba, măcar o dată, să o mai poată vedea pe bunica lui stând acolo pictând, zâmbind, plină de viață. Fusese întotdeauna atât de iertătoare. Atât de dornică să îl iubească, indiferent de situație. Și îl iertase de nenumărate ori, mai ales pentru incidentul care

se petrecuse cu doi ani înainte de moartea ei, când el o dăduse rău în bară.

Când o dezamăgise pe Sara.

Le dezamăgise pe amândouă, iar Luke ar fi dat orice să poată să-i spună bunicii cât de rău îi părea, că nu ar fi trebuit să o lase niciodată, așa cum făcuse. Că regreta toate cele întâmplate în fiecare secundă din zi. Că ea era motivul pentru care încercase din răsputeri zilele acelea să se asigure că nu avea să mai aibă nimic altceva de regretat.

– S-a întâmplat acum mult timp, spuse el.

– Știm amândoi, și eu, și tu, că asta nu contează, zise ea încet.

El coborî privirea spre chipul ei, care era încordat într-o expresie de îngrijorare sinceră. În clipa aceea, avea o mulțime de lucruri pentru care să fie îngrijorată. În schimb, ea își făcea griji pentru el și pentru ceva ce făcuse el cu zece ani în urmă.

– Da. Sunt bine.

– Probabil ești gata să te întorci la San Francisco, spuse ea încet.

– De fapt, zise el, îmi place aici. Dintotdeauna mi-a plăcut. Dar trebuie să mă întorc. Comandantul meu mă cheamă.

Ea încuviință din cap, acceptând, ceea ce nu însemna că era indiferentă în legătură cu plecarea lui iminentă, pentru că ea era cea mai puțin indiferentă persoană pe care o întâlnise vreodată. Ea simțea lucrurile până în măduva oaselor. De fapt, avea o capacitate uimitoare de a simți lucrurile, cum el nu avusese niciodată.

Sau poate trecuse atât de mult timp, încât pur și simplu uitase.

„Ea ar putea să schimbe asta."

La gândul acela, inima i se strânse în piept, și Luke simți în el o nevoie care nu era numai fizică, deși era și așa. Voia să se lase învăluit de căldura ei, să simtă lucrurile așa cum le simțea ea.

Doar pentru o clipă, o singură clipă.

Sau poate două...

Atingând panoul de control de pe perete ca să închidă uşa de la garaj, el păşi mai aproape de ea, mâinile lui alunecară peste braţele ei goale şi el îi cuprinse faţa în palme.

Ea îi ieşi în întâmpinare şi îl luă de gât, iar sărutul ei dulce îi smulse tot aerul din plămâni. Când limba ei o atinse pe a lui, Luke fu străbătut de un fulger de dorinţă, atât de puternic, încât nu era sigur că reuşea să-i supravieţuiască. O trase spre el, încântat să o simtă, savurând inclusiv felul în care inima ei bătea puternic lângă a lui.

Când se despărţiră, ea se uită lung la el şi răsuflă întretăiat. El îi atinse maxilarul, şi ea îl luă de mână, se întoarse fără să spună vreo vorbă şi îl trase după ea. Prin casă. Prin bucătărie. Până în dormitorul ei.

Pereţii erau de un albastru azuriu, cu draperii albe, simple, care se unduiau uşor sub adierea brizei, dincolo de care se întrezărea apa.

Acasă...

Dar, de departe, imaginea care îi oprea pur şi simplu inima în piept se afla chiar în faţa lui.

– Ali, spuse el, cu vocea scăzută şi răguşită.

Îşi dorea asta. Doamne, îşi dorea asta. Dar...

Ea închise uşa de la dormitor, se sprijini de ea şi îi zâmbi.

– Arăţi de parcă te-ai afla în faţa fructului interzis.

Era mai adevărat decât putea ea să-şi imagineze. El ştia al naibii de bine că pentru ea însemna mare lucru să fie cu un bărbat. O admira pentru asta, mai ales că el nu mai simţise prea multe pentru cineva sau ceva în ultima vreme.

„Ar putea să schimbe asta", spuse o voce şoptită dinăuntrul lui, „dacă ai lăsa-o." Deschise gura fără să aibă habar de ceea ce urma să spună, dar ea se îndepărtă de uşă şi veni mai aproape, apăsând un deget pe buzele lui.

– Taci o clipă, şopti ea. Vreau doar să văd ceva...

Şi apoi se ridică pe vârfuri şi îl sărută din nou.

El îşi auzi propriul geamăt, apoi braţele lui se strânseră în jurul ei, în vreme ce îşi deschise gura mai mult peste a ei, vrând să o lase să conducă, să o lase să-l poarte oriunde îşi dorea să ajungă.

Ea îl sărută înapoi, mai adânc, şi inima lui începu să bată cu putere, pentru că ştia *exact* unde îşi dorea ea să ajungă.

În acelaşi loc în care îşi dorea şi el. Totuşi, n-ar fi trebuit să permită ca aşa ceva să se întâmple. N-ar fi trebuit...

Şi totuşi, nu se simţi în stare să se îndepărteze. „O mai gust o singură dată", îşi spuse el. „Încă o atingere." Mâinile lui alunecară pe spatele ei, gol graţie rochiei decoltate la spate, iar ea se arcui spre el dorind mai mult.

Doamne! Doamne, era atât de dulce, cu buzele ei lipite de ale lui, cu degetele ei care se îngropau în braţele lui de parcă el era ancora ei. Iar atunci când ea gemu şi se frecă de el, el ştiu.

El avea probleme. Probleme grave.

Avusese fantezii cu ea, exact aşa cum era momentul acela, ea topindu-se în braţele lui, primind tot ce îi oferea şi dorindu-şi tot mai mult. Realitatea era chiar mai minunată decât fantezia. Ea era caldă, moale şi nerăbdătoare. *A lui.* Un gând ridicol care nu-l împiedică să o captureze, să-şi apese mai hotărât gura pe a ei, să-i cuprindă sânii în palme, să îi mângâie sfârcurile întărite. Dorea să o simtă în gura lui, fiecare parte din ea, şi trăgea de panglica de la ceafă ca să-şi atingă obiectivul, când cineva sună la uşă.

Se despărţiră şi se uitară unul la altul.

– Aşteaptă aici, spuse el, apoi o dădu la o parte cu blândeţe ca să deschidă uşa de la dormitor.

Nu se grăbi să traverseze casa, ca să nu deschidă uşa cu o erecţie în toată regula. Dar ceea ce văzu pe vizor îi rezolvă rapid problema.

Ted Marshall stătea în faţa uşii.

capitolul 14

Ali îl urmări pe Luke prin casă, apoi rămase nemişcată când el deschise uşa de la intrare.

Teddy stătea acolo, într-un costum elegant, care, spre deosebire de costumul lui Zach, i se potrivea perfect.

- Ce cauţi aici? o întrebă el, părând la fel de şocat ca Ali.

Ce căuta *ea* acolo?

- Oh, nu! *Tu* primul, spuse ea, încercând să fie politicoasă, dar fără să reuşească pe deplin.

- Îmi caut telefonul de rezervă, spuse Teddy. Voiam să-l întreb pe noul chiriaş dacă l-a găsit.

- Eşti sigur că nu vrei să mă acuzi pe mine că l-am furat? întrebă Ali fără nici măcar o urmă de politeţe.

- L-ai furat?

Luke îşi strecură o mână pe ceafa ei.

Corect. Ea habar nu avea dacă Zach putea să apere o crimă cu premeditare.

- Poate ai vrea să închizi ochii, îi spuse ea lui Luke, ca să nu fie nevoie să depui mărturie împotriva mea.

El zâmbi.

- Oh, pentru numele Domnului, mormăi Teddy. Pentru ultima dată, *tu* ai fost singura care a intrat în biroul meu şi care avea vreun motiv. Îşi scoase ochelarii scumpi, în stil de aviator, cei despre care ea obişnuise să creadă că îl făceau să arate atât de sexy, şi se uită lung la ea. Deci, oricum, ce se întâmplă pe aici? Şi ce se întâmplă cu tine? Eşti... roşie toată.

Perfect conştientă de buzele ei umflate de sărut şi de părul vâlvoi, Ali se întoarse valvârtej în bucătărie, deschise sertarul cu vechituri, şi - şoc - găsi telefonul

de rezervă al lui Teddy. Îl luă, apoi trânti sertarul şi duse telefonul până la uşa de la intrare.

– Nu l-am furat şi, pentru a nu ştiu câta oară, n-am furat nici banii ăia.

– Atunci cine a făcut-o?

– Nu ştiu! Ea încercă să respire lent ca să se liniştească. Fără folos. Şi nici măcar nu înţeleg de ce ai fi putut crede că am fost eu.

El oftă.

– Ai nevoie de bani. Tu ai întotdeauna nevoie de bani.

Lovitură sub centură. Ei îi luă o clipă să-şi revină.

– Există lucruri mai importante decât banii, spuse ea. Şi te-ai gândit, oare, că una dintre celelalte iubite ale tale ar fi putut să facă asta?

Pentru o fracţiune de secundă, chipul lui fu străfulgerat de un sentiment de vinovăţie.

– Uite, spuse el, indiferent de ce ţi-au spus Melissa şi Aubrey, este...

– Aubrey? Ali îl privi lung. Le-ai avut şi pe Melissa, şi pe Aubrey? Serios?

Ted se întunecă la faţă.

– Tot ce spun este că ai fost dezinformată...

– Stop, zise ea şi ridică o mână. Nu faci decât să-ţi subliniezi nemernicia.

– Bine. Oricum, nu trebuie să mă justific în faţa ta. El îi aruncă o privire lungă lui Luke. Şi ce se întâmplă între voi doi? Ai găsit un mod prin care să stai aici, nu-i aşa?

De astă dată, Luke se încordă, iar Ali *îl* apucă de mână.

– Nu te obosi, murmură ea.

Luke nu-şi luă ochii de la Teddy, dar îşi păstră sângele rece, părând foarte periculos pentru binele lui Teddy.

– Ţi-ai găsit telefonul, spuse el încet. Acum, cară-te!

– Plec, dar vreau să vorbesc cu tine mai întâi, îi spuse el lui Ali. Între patru ochi.

El era foarte viteaz sau foarte uituc. În orice caz, Luke nu se clinti din loc, şi Ali simţi cum se sufocă de la atâta testosteron ce plutea între ei.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Se întoarse spre Luke. Este în regulă.

Când el tot nu se mişcă din loc, ea ieşi şi închise uşa în urma ei.

– Ai două secunde, îi spuse ea lui Teddy.

Teddy se uită foarte prudent la uşa de la intrare.

– Avocatul meu m-a sfătuit să stau deoparte, spuse el. Dar tu chiar m-ai făcut de râs, Ali. La muncă. În oraş. Credeam că lucrurile sunt în regulă între noi, că ne-am simţit bine şi că povestea noastră s-a încheiat, fără resentimente. Aşa că trebuie să ştiu... De ce ai făcut-o? Probabil ştiai că nu aveai cum să scapi basma curată.

– N-am făcut-o eu...

– Încerc să-mi croiesc drumul spre consiliul judeţean şi apoi spre primărie, spuse el, iar tu i-ai făcut pe toţi să aibă îndoieli şi să nu creadă în judecata mea.

– *Eu?* Tu te-ai culcat cu jumătate de oraş! *Tu* te-ai făcut de râs.

– Ali, tu mi-ai spart biroul şi ai furat un suport stupid de ceramică pe care mi l-ai oferit cadou. Asta este chiar exagerat de prostesc. Prostesc şi copilăresc.

– Nu ţi-am spart biroul. Dar se înroşi, pentru că el avea dreptate în toate privinţele, şi detesta situaţia de fapt. Da, în regulă, a fost prostesc şi copilăresc. Dar sufeream. Mi-ai întors spatele fără să te uiţi vreo clipă înapoi. Nu meritai suportul pentru creioane.

– Lasă dracului suportul ăla! ţipă el, apoi făcu un efort evident ca să se calmeze. Chiar mobiliză un strop de farmec *à la* Teddy. Uite, eu încercam doar să fiu drăguţ, bine? Tu erai drăguţă şi amuzantă şi, când a trebuit să pleci din apartamentul tău, am vrut să te ajut. Aşa că m-am oferit să împărţim o casă.

Asta o luă prin surprindere.

– Credeam că aveam o relaţie.

– Bine, da, aveam. Dar tu nu eşti genul *meu*.

Ea se uită lung la el.

– Puteai să-mi zici asta, reuşi ea să spună într-un final.

– Ai dreptate, trebuia să-ţi spun. Trebuia să-ţi spun că am făcut o greşeală. Că nu eşti genul meu.

– Şi ce vrei să spui cu *asta*?

El oftă.

– Las-o baltă!

– Spune-mi!

– Bine, zise el. Noi suntem... diferiţi.

– Vrei să spui că tu eşti un ticălos infidel, iar eu, nu?

El oftă din nou, fostul iubit exploatat, suferind din cauza discuţiei pe tema despărţirii.

– Nu asta am vrut să spun.

Nu, de fapt, ea ştia ce voia el să spună, ştia prea bine. El provenea dintr-un mediu cu bani, şi ea provenea dintr-un mediu cu nimic.

– Vreau banii ăia înapoi, Ali. Vorbesc serios.

Şi, după ce spuse asta, coborî scările de parcă ar fi fost stăpânul lumii.

Ea ar fi dat orice ca să ţină în mână noul suport pentru chei, cel pe care încă îl modela, ca să îl poată arunca fix în capul lui pătrat. De fapt, se răsuci ca să caute ceva, orice cu care să-l pocnească.

– Mai târziu, zise Luke şi i se alătură pe terasă, după ce ascultase, foarte probabil, tot schimbul de replici.

– Când? întrebă ea.

– Când nu o să ai martori.

Ea îi urmări privirea îndreptată spre doamna Gibson, care locuia în partea opusă casei bunicului lui Luke. La vreo cincizeci şi ceva de ani, era profesoară în oraş – şi se delecta cu spectacolul din pragul uşii ei.

Luke îi făcu un semn cu mâna. Doamna Gibson îşi flutură mâna drept răspuns şi intră.

– O să fim pe Facebook în cel mult o oră, murmură el.

Luke putea să simtă cum Ali vibra sub efectul emoțiilor.

– Chiar vreau să-i dau una, spuse ea.

– Ești însetată de sânge, murmură el, apoi o luă de mână și își plimbă degetul mare pe încheietura ei, unde pulsul bătea nebunește. Îmi place.

Ea nu se uită la el, și Luke își dădu seama că tremura.

– Hei, îi spuse el încet, apoi o trase înăuntru și o întoarse cu fața spre el.

Ea coborî privirea, așa că el își îndoi genunchii ca să fie nas în nas cu ea.

– Ce faci, cum să-l lași să pună stăpânire pe gândurile tale în felul ăsta? întrebă el.

– Eu... Îl împinse. Nu știu.

Dar el știa că ea știa. Detesta gândul că cineva credea că ea ar fi putut să fure banii aceia, detesta să știe că cineva o credea hoață, chiar dacă acel cineva era ticălosul infidel de Ted Marshall.

– Uită de el, Ali!

Ea își acoperi fața. Când ea începu să tremure, inima lui se opri în piept.

– Nu plâng, spuse ea printre degete.

– Slavă Cerului! Dar alinarea lui fu știrbită de singura lacrimă care se prelinse pe obrazul ei. Inspiră adânc și o trase mai aproape. Ali, murmură el neputincios.

– Nu face asta, spuse ea, lipită de pieptul lui.

– Las-o baltă! O să fiu drăguț cu tine măcar pentru o clipă. O să fie nevoie să stai pe loc și să înduri.

– Nu, vreau să spun că acum sunt transpirată toată. Cred că de furie.

Trupul îi era supraîncălzit, pielea i se umezise. Lui nu-i păsa. Îi ridică bărbia și o scrută cu privirea.

– Sunt o epavă, spuse ea și încercă să se întoarcă. O mare epavă. Și o impostoare.

– De ce, tu ai luat banii?

– Nu! Ea înţelese nota de tachinare din expresia lui şi închise strâns ochii. Am vurt să fiu cineva cu totul diferit aici, spuse ea, şi cuvintele îi frânseră inima. Nu doar o oarecare asistentă de florar invizibilă din White Center.

– Nu-l asculta, zise el, poate un pic prea aspru, dar voia ca ea să îl audă. Să îl audă cu adevărat. Nu eşti un nimeni. *Eşti* o florăreasă, şi încă una grozavă. Şi predai cursuri de ceramică. La naiba, Ali, jumătate dintre elevii tăi sunt îndrăgostiţi de tine! Îţi pasă destul încât să te porţi frumos cu nişte bătrâni băgăcioşi. Ai ajutat un străin să evite pe toată lumea, chiar dacă el a fost un mare măgar. I-ai dat acestui străin ultimul tău salariu doar pentru că ai crezut că era lucrul pe care trebuia să-l faci.

– *Era* lucrul pe care trebuia să-l fac, spuse ea. Şi tu nu erai un *mare* măgar.

– Probabil ţi-ai dărui şi inima, şi sufletul dacă ar fi nevoie, spuse el. Dar ar fi mare păcat, pentru că tu eşti sută la sută inimă şi suflet. Tu eşti pe bune, Ali, în felul în care noi, toţi ceilalţi, nu mai ştim să fim.

– Am... defecte.

– Da, încuviinţă el, dar nu sunt cele despre care spunea Marshall. El le socoti pe degete. Îţi afişezi emoţiile şi-ţi pasă. La naiba, cei mai mulţi oameni ar spune că astea sunt lucruri *bune*.

Ea pufni, iar el zâmbi uşurat.

– Dar există şi ceva ce nu eşti, Ali. Nu eşti invizibilă. Eşti chiar aici, puternică şi frumoasă...

– Nu...

– *Frumoasă*, repetă el cu îndârjire, şocat să afle că o spunea dintr-un mod foarte personal. Se uită lung la ea, afectat de ea la nivel visceral, fizic şi mental. Atât de frumoasă, şopti el, apoi o sărută.

*

Ali nu ştia să-i mai fi spus cineva vreodată că era frumoasă. Ar fi trebuit să o simtă ca pe o replică ieftină, dar nu o simţi aşa. Mai ales pentru că, deşi ştia că el vorbea serios, mai ştia şi că el nu *voia* să i se pară frumoasă.

Într-un fel oarecum neobişnuit, reţinerea aceea era cea care o făcu să se simtă mai bine. Nici ea nu voia să simtă ceva pentru el. Nu voia să mai simtă nimic pentru nimeni, niciodată – şi totuşi, nu era programată aşa.

– Sunt transpirată toată, spuse ea din nou, chiar când îşi încleştă pumnii în părul lui.

– Este în regulă, spuse el cu voce mieroasă, trecându-şi uşor gura peste tâmpla ei. O să fim şi mai şi.

Cuvintele lui o făcură să se înfioare. La fel ca modul în care o lipi de perete chiar acolo, în hol.

– Am crezut că ideea de noi, împreună, este o idee proastă, spuse ea.

– Este.

Bluza ei fără mâneci alunecă în jos şi îi dezvălui sânii. El fusese atât de blând, că ea nici măcar nu simţi când i-o scoase. Apoi degetele lui prinseră tivul fustei ei şi o ridică până la talie.

Era, cu siguranţă, rapid atunci când era motivat cum trebuia.

– Deci ce este asta? întrebă ea cu sufletul la gură, deja atât de excitată, încât îşi freca agitată coapsele una de alta. Sex de milă?

Zâmbetul lui era înflăcărat şi viclean când o sărută.

– Este o dublă întrebare, spuse el. Da, pentru partea cu mila, dar nu pentru tine, ci pentru Marshall.

Dacă ea ar fi avut destul aer în plămâni, ar fi râs.

– Acum, spuse el şi se trase mai aproape ca să nu rămână vreo urmă de îndoială în privinţa intenţiei lui – de parcă ar fi putut să confunde în vreun fel modul în care o lipise de perete cu trupul lui puternic. Cât despre sex...

O sărută din nou, până când ea aproape uită de sine.

– Eşti sigur? reuşi ea să întrebe şi privi lung în ochii lui albaştri minunaţi. Pentru că nu erai sigur acum câteva minute.

El se împinse în ea, şi Ali simţi exact cât era el de sigur. O făcu să scoată un geamăt şi-şi lăsă capul pe spate. Ceea ce îi permise lui un acces mai bun, de care Luke profită. Coborând capul, o sărută pe gât, pe maxilar. În colţul gurii.

– Ce s-a schimbat? reuşi ea să întrebe.

El îi linse zona unde se simţea pulsul.

– Faptul că am văzut cum te înfurii atunci când eşti enervată.

Oh, Doamne, limba lui!

– A fost sexy?

– Da. Într-un mare fel. O mână mare, caldă şi bătătorită se strecură pe sub lenjeria ei şi îi cuprinse fundul gol. Tot ce faci tu este sexy.

Gura lui şi locul în care se oprise mâna lui iscusită o înnebuneau. *El* o înnebunea, şi ea se chinui să vină mai aproape de trupul lui masiv şi tare.

– Luke?

El nu răspunse, poate pentru că buzele lui erau ocupate să se plimbe de-a lungul liniei maxilarului, al gâtului, al sânului, să-i tachineze sfârcul, care se întărise deja pentru el. Dar, mai întâi, trebuiau să vorbească – sau cel puţin *ea* trebuia să vorbească.

– *Luke!*

– Hmm.

– N-am mai fost intimă cu Teddy de săptămâni întregi, spuse ea încet. Ştii asta, nu-i aşa? L-ai auzit menţionând asta când poliţia percheziţiona casa.

El ridică fruntea şi îi întâlni privirea.

– Vreau doar să fiu sigură că tu ştii deja asta, spuse ea încet. După ce ne-am mutat împreună, lucrurile au devenit... ciudate. După numai câteva săptămâni, el a început să lucreze până târziu, iar apoi a început să facă alergii şi să sforăie. Dormea în altă cameră şi...

„Pentru numele lui Dumnezeu, Ali, taci din gură şi lasă-l să-şi facă treaba."

Dându-i pe spate părul din ochi, el urmări linia maxilarului ei.

– A trecut mult timp şi pentru mine, spuse el încet. Atât de mult, că nici nu-mi mai amintesc de ultima dată. O sărută pe umăr. Am un prezervativ.

El făcu un semn cu bărbia spre portofelul lui, care se afla pe măsuţa din hol, de lângă coapsa ei.

Ea dădu să-l ridice, dar el se lăsă în genunchi, îşi trecu limba în jurul sfârcului ei, apoi supse mugurul tare în gura lui fierbinte.

Ea gemu şi îşi sprijini din nou capul de peretele din spate. Se arcui, încercând să-l lase să ia mai mult, şi îi simţi zâmbetul pe pielea umedă, în timp ce el îşi croi drum spre celălalt sân. Degetele lui coborâră spre abdomenul ei, apoi alunecară între coapsele ei.

– Mmm, spuse el. Fierbinte *şi* udă.

Apoi îngenunche.

– Luke...

Fără să se mai deranjeze să răspundă, el îşi trecu vârful degetului mare peste chiloţeii ei, dar aparent nu se simţi mulţumit, pentru că îşi prinse degetele de-o parte şi de alta a lenjeriei.

– Drăguţi, spuse el, dar acum trebuie să zboare.

Îi trase încet în jos şi o sărută chiar sub buric. Apoi, mai jos, o muşcă uşor, bărbia aspră de pe maxilarul lui zgâriind pielea moale. Buzele lui se apăsară, iar limba lui o făcu să se gândească la toate lucrurile desfrânate pe care el ar fi putut să i le facă. I se înmuiară genunchii.

– Te ţin eu, murmură el, iar mâna mare şi bătătorită urcă spre interiorul picioarelor ei.

Îi sărută o coapsă, apoi pe cealaltă, apoi... între.

Şoldurile ei se cutremurară.

– Uşurel, murmură el şi o prinse hotărât de şolduri, ţinând-o lipită de perete, în timp ce uşor, dar minuţios începu să o despartă cu limba şi dinţii. Era cea mai

dulce şi extraordinară tortură. Murind să-l simtă înăuntrul ei, îl imploră, cu pulsul accelerat şi cu inima bătând nebuneşte.

Dar el continuă să o tachineze.

– *Luke...*

– Îmi place cum îmi spui numele, zise el, cu gura pe carnea ei udă.

Degetele ei erau în părul lui, îl ţineau în timp ce el o scotea din minţi, cu mişcările leneşe şi fierbinţi ale gurii lui, făcând-o să tremure şi să se simtă înnebunită de dorinţă. Şi totuşi, el nu se grăbi, până când, în cele din urmă, Doamne, în sfârşit, o duse pe culmile plăcerii şi dincolo de ele.

Când, în sfârşit, ea îşi trase sufletul şi deschise ochii, Luke se ridică, cu un braţ lipit de spatele ei, iar celălalt chiar sub fundul ei şi o luă pe sus.

– Înfăşoară-ţi picioarele în jurul meu, spuse el, cu voce scăzută şi îngroşată de dorinţă.

Ea făcu întocmai, îşi petrecu şi mâinile în jurul lui şi îl trase hotărâtă spre ea.

– Prezervativul, spuse el, cu ochii la fel de intenşi şi de înflăcăraţi ca vocea.

Cu degete tremurătoare, ea deschise portofelul şi scoase prezervativul.

– Aici? întrebă ea pe nerăsuflate. Acum?

– Aici. Acum.

Cuvintele lui ar fi trebuit să pară impertinente, insistente. Agresive. În schimb, ea era mai excitată ca niciodată, scoţând scâncete uşoare, disperate, în timp ce îi smulgea hainele ca să ajungă să fie piele pe piele.

Cu o uşurinţă calmă şi echilibrată, el preluă frâiele acţiunii. Îi dezbrăcă pe amândoi, apoi o lipi de perete ca să-şi elibereze mâinile şi îşi puse prezervativul.

Ea tresări doar privindu-l. Apoi mâinile lui reveniră asupra ei, alunecară pe dedesubtul coapselor, îi înclinară şoldurile. Şi apoi, cu ochi înflăcăraţi şi aprigi îndreptaţi asupra ei, el o pătrunse uşor dintr-o singură mişcare,

împingându-se până la capăt şi oprindu-se acolo, fără să-i mai lase vreun loc în care să se ascundă.

Ea nu voia să se ascundă.

Măcar o dată, o singură dată, voia să se dezlănţuie şi să se bucure de senzaţia încântătoare de a fi vrută, preţuită, dorită şi să nu-şi facă griji în legătură cu ce urma să se întâmple în continuare. Legânându-se odată cu el, încercă să intre în ritmul lui, dar era ţintuită de perete şi incapabilă să se mişte. Totuşi, el putea să se mişte... şi o făcea... se retrăgea doar ca să o penetreze iar, trupul lui luând-o cu el în călătorie.

Ea ţipă, sunetul plăcerii răsunând prin toată casa. Ultimul ei gând, înainte ca mintea să i se oprească din gândit, se concentră asupra vecinilor - mai ales, asupra bunicului lui Luke.

„Te rog", se gândi ea, „te rog, să fie închisă fereastra lui Edward."

„Amuzante mai sunt", se gândi Ali ca prin ceaţă, ceva mai târziu, întinsă pe spate pe podeaua din hol, „momentele care marchează cele mai importante lucruri din viaţa unei femei". Pentru ea, acestea fuseseră terminarea liceului, plecarea din White Center, faptul că învăţase că este puternică indiferent de ce se întâmpla şi...

Să-şi facă de lucru cu Luke Hanover lipită de perete.

Trupul ei mai tremura, replici delicate ale plăcerii pure, şi era sigură că nu s-ar fi putut mişca din loc nici ca să-şi salveze viaţa.

Lângă ea, Luke se foi, apoi se ridică într-un cot şi coborî privirea spre ea, cu ochii încă întunecaţi de pasiune.

- Eşti bine?

- Am trecut de bine acum câteva minute.

Lui îi veni să zâmbească, îşi dădu ea seama.

- Cât de mult ai trecut de bine?

- Spre stratosferă.

Se gândi că poate avea să atragă un zâmbet pe buzele lui, dar nu reuşi. De fapt, el păru uşor sever câtă vreme o ajută să se ridice, ţinând-o strâns până când ea îşi găsi echilibrul.

El se îndepărtă, probabil ca să se ocupe de prezervativ, dar nu reveni. Îl găsi câteva minute mai târziu, în picioare lângă chiuveta din bucătărie, cu mâinile sprijinite de blat, uitându-se lung pe fereastră spre ocean.

Ea se opri o clipă ca să-l soarbă din priviri, pentru că încă putea să-i taie răsuflarea. Îmbrăcat doar cu pantalonii scurţi, era bronzat frumos, cu piele fină şi muşchi puternici.

Surful chiar face corpul frumos.

Chiar dacă el nu se mişcă în timp ce ea traversă încăperea, muşchii de pe spatele şi umerii lui erau încordaţi.

– Bun, începu ea, se presupune că să ai un orgasm te relaxează şi te înviorează. Tu nu pari nici relaxat, nici...

– Plec. Ştii asta, nu-i aşa? Mă întorc la slujba mea din San Francisco. Nu ştiu exact când, dar în curând. Trebuie să fac asta.

Ea trase adânc aer în piept. Ştia mult prea bine, ceea ce era o problemă al naibii de complicată, din moment ce ea îşi promisese să nu mai facă din nou aşa ceva, să nu urmeze tiparul mamei şi al surorii ei şi să se îndrăgostească de un tip care avea să o părăsească.

– Ştiu.

– Vreau să-ţi iei ordin de restricţie împotriva lui Marshall, pentru ca el să nu mai poată veni aici să te sâcâie.

– Nu cred că o s-o facă, spuse ea. Şi apoi ştim amândoi că n-a făcut nimic prin care să se justifice ordinul. În plus, o să-mi iau un apartament. Căutarea a fost întârziată puţin din cauză că nimeni nu vrea să-şi închirieze casa unei hoaţe, aşa că...

– Rămâi aici!

– Poftim?

El se întoarse cu faţa spre ea, cu o privire de nepătruns.

– Păstrează casa. Poţi să aduci pe careva, ca să nu stai singură. Nu-mi pasă. Vreau doar să rămâi aici.

– Luke...

– Casa asta ţi se potriveşte. Bunicii i-ar plăcea să ştie că aici stă cineva care o iubeşte aşa cum o iubea ea.

Cum se făcea că Ali îşi dorea atât să-l consoleze, cât şi să sară din nou pe el, în acelaşi timp?

– Luke. Se mişcă înspre el, îşi strecură braţele în jurul taliei lui şi îşi odihni capul pe pieptul lui. Este în regulă că a fost doar sex. Ştiam asta. Nu trebuie să te simţi vinovat.

– Nu este vină. O cuprinse în braţe şi îşi apăsă obrazul pe creştetul ei. Eu doar... Doamne! O strânse mai tare. Nu a fost doar sex.

Inima ei se strânse în piept, dar apoi el mai aruncă o singură privire spre chipul ei şi scoase un oftat.

– Nu ştiu ce naiba să fac cu toată povestea asta, Ali. Plec.

– Ştiu.

– Asta nu se poate repeta.

– Ştiu şi asta.

Ea îl privi lung, copleşită de intensitatea cuvintelor lui şi de ferocitatea expresiei de pe chipul lui. Nu era chiar posesiv, dar cu siguranţă era protector. Ceva înăuntrul ei se deschise uşor şi îl lăsă să intre, iar asta o îngrozi, pentru că el era menit să o dezamăgească.

Ei o făceau întotdeauna.

capitolul 15

Ali se trezi în zori în dimineaţa următoare şi plecă valvârtej la muncă, fără să-şi mai lase mintea să rătăcească. Nu *putea* să-şi lase mintea să rătăcească, altfel se poticnea în faptul că banii încă nu fuseseră găsiţi. Că rămânea singura suspectă viabilă în momentul acela.

Că se culcase cu Luke.

Bine, somnul nu intrase în calculele lor. Ceea ce însemna că fiecare minut al nopții îi era imprimat în minte - cea mai bună colecție de minute din viața ei.

Ajunse la piața de flori din Seattle pentru aprovizionarea săptămânală. Cât stătu acolo, se opri câteva minute ca să le lase o pungă cu gogoși și cafea mamei și surorii ei, care, după reacțiile zgomotoase și fericite, fură tare bucuroase. Apoi se întoarse la Lucky Harbor ca să descarce rezervele săptămânale la florăria lui Russell.

Un vânticel ușor vuia prin camerele liniștite, ecou al senzației de neliniște care o încerca pe Ali. Era încă devreme când deschise florăria și se apucă să lucreze la aranjamentele precomandate care trebuiau livrate în ziua aceea. Russell nu apăru ca să o ajute. Știa că nu avea să vină până după-amiază. Și, când apărea, avea să fie prost dispus și nefericit, așa cum fusese din ziua în care Paul se mutase în Vegas fără el.

De la despărțirea lor, Russell continua să vorbească despre lipsa de profit a florăriei și despre cât își dorea să o închidă. Dar Ali considera că locul avea ceva de oferit orașului Lucky Harbor. Dacă Russell i-ar fi dat doar câteva dintre hățurile pe care le tot ceruse, i-ar fi arătat cam cât de multe.

Dar el preluase afacerea de la sora lui. Nu era pasiunea vieții lui și nu investise prea mult, dacă investise în vreun fel, în dezvoltarea afacerii. Avea o bază de clienți oarecum constanți, dar nu se arătase deosebit de interesat să se ocupe de ei. Nici nu depusese vreun efort ca să atragă clienți *noi* sau să încheie mai multe contracte.

Ali avea tot felul de idei, dar nici o putere. Își dorea să creeze o pagină web unde oamenii să poată comanda online, din confortul propriei case ori de la muncă. Dar Russell nu era interesat. Nu voia să fie deranjat

de lucrul pe calculator, chiar dacă Ali se oferise să se ocupe de tot.

Blocată astfel, se jucase cu unele schimbări, introdusese plante vii, ceramică şi alte lucrări ale artiştilor locali, dar Russell fusese frustrant de rezistent. Hotărâtă să-i arate ce şi cum, îşi petrecu ceva timp acum ca să amenajeze vitrina. Muncise din greu şi era mândră şi epuizată când Russell apăru într-un final.

Dar el se duse direct la biroul lui, fără nici un cuvânt, fără ca măcar să observe că Ali rearanja florăria.

- Bună, spuse ea, mergând pe urmele lui. Eşti bine?

- Am vorbit cu Paul noaptea trecută, spuse el, întorcându-se spre ea, în ochi scânteindu-i ceva ce Ali nu văzuse de ceva vreme: încântare. A spus că-i pare rău că a fost aşa un nemernic nebun şi posesiv, îţi vine crezi? Un bărbat care să admită că a greşit.

- Ce drăguţ, spuse ea.

- Ştiu. Şi crede că ar trebui să ne împăcăm. Îşi puse telefonul la încărcat. Mi-a murit bateria şi mi-am uitat încărcătorul aici. Vreau să văd dacă a sunat sau a scris.

- Sper că da, zise Ali. Hmm... despre florărie... Am rearanjat ceva prin faţă. Voiam să-ţi arăt...

- Fii o scumpă şi adu-mi şi mie nişte cafea, vrei? o întrerupse Russell, cu ochii în telefon.

- Sigur.

- Şi te uiţi şi dacă Leah are ceva prăjituri? Cere să-i fie trimise lui Paul câteva sortimente, dar asigură-te că sunt şi palmieri. Îi plac la nebunie palmierii.

- Bine, spuse Ali. Şi, legat de Leah, mă gândeam că ar fi grozav să oferim o livrare specială la comun. Flori şi produse de patiserie. Am putea face coşuri tematice, ca pentru zile de naştere şi...

- *D-O-A-M-N-E*! urlă Russell.

- Îţi place? întrebă Ali uşurată. Sunt atât de bucuroasă că...

- Nu, mi-a scris Paul! Mi-a cumpărat un bilet spre Vegas pentru weekendul viitor!

– Dar... Mintea lui Ali căută un motiv pentru care să nu închidă din nou florăria. O să pierzi ceremonia de inaugurare a noului centru de reciclare.

– Să vedem... Russell își ridică ambele mâini, mimând cum cântărea ceva între ele. Să mi-o trag... să mă uit cum o grămadă de membri pretenţioşi ai consiliului orăşenesc se bat pe spate şi se prefac că elimină gunoiul din jur... El zâmbi şi se ridică, o săltă pe Ali în braţe şi o sărută. Alertă de weekend prelungit, păpuşă! *Ura*!

Mda, ura.

Mai târziu în după-amiaza aceea, după o zi lungă de stat în picioare, Ali se afla pe masa înaltă din spate. Leah trecuse pe la ea cu nişte pateuri cu cremă de şarlotă rămase de peste zi şi împreună le mâncaseră cu poftă, de parcă le era teamă să nu expire. O tradiţie zilnică.

– Nu-mi vine să cred cât de ocupate am fost azi, spuse Ali.

Ca o schimbare, după-amiaza lor fusese minunat de reuşită.

– Este vorba despre tine, spuse Leah, tot de pe tejghea, cu gura plină.

– Da? întrebă ea. Crezi că este de la felul în care am rearanjat florăria şi am expus produsele din ceramică?

– Nu. Ei bine, da. Dar ştii că poliţia este tot mai aproape de o arestare, aşa că eu cred că oamenii vin aici şi pentru a-şi satisface curiozitatea. Vor să vadă dacă pari vinovată. Sau dacă te îmbraci cu bancnote de douăzeci de dolari.

Ali scoase un oftat şi se uită lung la ultimul pateu. După ce îi spusese Leah, reamintindu-i cât de aproape era să fie băgată la închisoare, avu brusc nevoie de ultimul pateu mai mult ca de aer.

– Haide, ia-l, spuse Leah. Probabil ai nevoie de putere ca să continui să ţi-o tragi cu Luke.

Ali, care tocmai luase o înghiţitură mult prea mare de ceai, se înecă. Leah fu nevoită să sară de pe tejghea şi să o bată pe spate.

– Nici nu clipeşti la ideea de a purta bancnote de douăzeci de dolari, spuse ea, dar aproape te asfixiezi la gândul de a ţi-o trage cu Luke?

– Încetează să mai spui asta!

– Ce anume? întrebă Leah inocent. Să te îmbraci în bancnote de douăzeci de dolari sau să ţi-o tragi cu Luke?

– *Ştii ce anume!*

Leah zâmbi.

– OK, trasul cu Luke. Poate trebuia să menţionez că pateurile mele cu şarlotă sunt afrodiziace. Aşa că, serios, nu este vina ta.

Ali făcu o grimasă.

– Nu asta am făcut. Nu ne-am tras-o. Făcu o pauză. Nu chiar.

Părul castaniu al lui Leah era strâns în creştet, şuviţele lăsate încadrându-i faţa şi ochii verzi uluitori. Ea se uită la Ali vreme îndelungată înainte ca zâmbetul ei să pălească încet.

– Ah, ah!

– Nu. Ali clătină din cap. Nu ah, ah!

– Oh, sigur ah, ah, spuse Leah. Dacă nu poţi să glumeşti despre a ţi-o trage, atunci este un *imens* ah, ah.

– Şi de ce anume?

– Pentru că asta înseamnă că nu este vorba doar despre a ţi-o trage.

– Bine, *trebuie* să încetezi să mai foloseşti cuvântul ăsta, spuse Ali.

– Cine ar putea să te condamne? mormăi Leah. Luke este al naibii de sexy. Dar...

Când Leah îşi lăsă cuvintele suspendate în aer, Ali se uită la ea.

– Dar ce?

– El este... Ali simţi un gol incomod în stomac. Mai mult ca sigur nu era panică, ci cele patru pateuri pe care tocmai le mâncase. Prea bun pentru mine?

– Poftim? Nu. Leah se aplecă şi o strânse tare de mână. *La naiba*, nu! În cel mai rău caz, tu eşti prea bună pentru orice bărbat de pe planetă. E doar faptul că Luke nu este chiar genul care să se gândească la „Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi", ştii? Iar tu eşti.

– Nu, nu sunt. „Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi" însemna să fii un păstrător, şi ea nu era sigură dacă era făcută pentru aşa ceva. Dar Leah o privi lung, şi Ali oftă. Bine, visez la asta *la un moment dat*, dar...

– Nici un dar, spuse Leah hotărâtă. Uite, poate o fi Luke dificil, dur şi şmecher – şi oricum altcumva cât să-ţi înflăcăreze ţie fanteziile, ştii? Dar tu ai nevoie de realitate, Ali. Tu meriţi realitatea.

Luni, Ali se afla în spatele tejghelei, aranjând un buchet de trandafiri pentru o zi de naştere a unui client, când Aubrey intră în florărie, îmbrăcată într-o rochie perfectă, cu sandale cu toc înalt perfecte şi părul blond, drept, întins şi perfect.

Ali nu o mai văzuse de când Teddy îşi aruncase mica bombă şi, sincer, ar fi putut să stea bine mersi multă vreme fără să o revadă. Adică pentru totdeauna. În schimb, îşi încordă mâna pe buchetul de trandafiri şi se înţepă din greşeală într-un spin.

– Au!

Îşi apăsă pe rană un şerveţel şi se uită încruntată la Aubrey.

– Nu te uita aşa la mine, spuse Aubrey. Îi întinse o geantă maro. Poftim!

– Ce este asta?

Aubrey oftă.

– Mi-a spus Teddy că ţi-a zis. Aşa că bănuiesc că este un cadou de „Iartă-mă".

Ali ocoli tejgheaua şi aruncă o privire în geantă. Era un tub cu soluţie de netezire a părului.

– Este marca pe care o folosesc eu. Aubrey îşi trecu o mână peste păr. Costă aproape un milion de dolari, dar mi-am dat seama că-ţi eram datoare.

– Din moment ce te-ai culcat cu Teddy, vrei să spui.

Aubrey făcu o grimasă.

– În regulă, da. Da, m-am culcat cu el. Dar, cu toată sinceritatea, el chiar mi-a spus că nu eraţi împreună. Altfel, nu m-aş fi culcat cu el niciodată. Îţi jur.

– Nu?

– Nu, la naiba! spuse Aubrey, părând enervată. Chiar am crezut că am o şansă la el. La inima lui, vreau să spun. Dezgustată, se sprijini de tejghea. Era întotdeauna aşa dulce, drăguţ, cald şi amuzant. Şi fermecător! Vreau să spun, chiar am crezut... Ea oftă şi clătină din cap. Uite, dacă mai contează, l-am întrebat de tine. A spus că se mută. Dar, după licitaţie, s-a aflat totul despre tine, despre Melissa, iar eu m-am simţit ca o proastă de zile mari. Chiar am crezut că fusesem unică şi nepreţuită pentru el. Dar n-am fost nici măcar a *doua*, spuse ea hotărâtă.

Ali lăsă şerveţelul jos şi o studie pe Aubrey mai atent.

– Deci nici tu n-ai ştiut despre Melissa?

– Nu. Când am aflat, i-am dat papucii. Chiar am aruncat cu telefonul lui în el. Şi i l-am şi spart. Ea se strâmbă. Se pare că sunt irascibilă.

– Atât cât să furi banii? întrebă Ali plină de speranţă, deşi ştia deja răspunsul.

Poate că Aubrey era prea frumoasă, dar nu era o hoaţă.

– Nu. N-am furat eu banii. Ochii lui Aubrey se făcură mici. *La naiba*, nu!

– Verificam doar.

– Şi, dacă mai contează, spuse Aubrey, nu cred că i-ai furat nici tu. Sau Melissa.

- Atunci, cine a mai rămas?

Aubrey ridică din umeri.

- Jumătate din oraş?

Da. Minunat!

- Deci mai suntem... prietene? întrebă Aubrey.

- N-am fost niciodată prietene cu adevărat, recunoscu Ali. Sunt prea geloasă pe părul tău.

Aubrey arătă spre tubul cu soluţie.

- Asta nu mai reprezintă o problemă.

După ce Aubrey plecă, Ali se duse la baie şi aprinse lumina. *Doamne!* Citi instrucţiunile, scoase o măsură mare cât o monedă şi, ca prin minune, bucla dispăru. Nu deveni chiar atât de neted şi de strălucitor ca al lui Aubrey, dar Ali se uită fermecată la propriul păr. „Drăguţ."

- Cea mai bună despărţire din toate timpurile, anunţă ea spre propria imagine din oglindă. Am pierdut un bărbat. Am câştigat o posibilă prietenă.

Şi cel mai bun produs pentru păr pe care îl avusese vreodată.

Închise florăria şi îl sună pe Zach, să-i povestească despre Aubrey.

- Tocmai am vorbit cu Luke, spuse el. A verificat conturile tuturor celor implicaţi.

- Poate să facă asta?

- Nu, spuse Zach. Dar spune-i tu asta, pentru că este un bărbat hotărât să-ţi salveze pielea drăguţă. Oricum, nimeni n-a făcut vreo depunere suspectă, nici măcar Aubrey.

- Stai! Ali clătină din cap. Tu şi Luke lucraţi împreună?

- Numai pentru tine, iubito.

Ali conduse pe pilot automat până la casa de pe plajă. Flămândă, se îndreptă spre bucătărie şi se duse direct la frigider.

- Opreşte-te, spuse Luke. Serios, trebuie să te opreşti.

La auzul vocii joase şi autoritare, Ali încremeni, înainte să-şi dea seama că el nu doar că nu era în bucătărie,

dar nici nu vorbea cu ea. Se apropie de fereastră şi îl văzu pe ponton împreună cu Edward.

– Nu poţi să mă mituieşti cu mâncare, îi spuse Luke bunicului lui.

– Toată lumea poate fi mituită cu mâncare.

Edward ridică folia de pe platoul pe care îl ţinea în mână.

– Prăjituri, spuse Luke reverenţios.

Ali îşi dădu seama că voia să zâmbească. Luke fusese ocupat – ori baricadat în faţa calculatorului, ori lucrând afară ca să înlocuiască partea din lemn care putrezise. În timpul micilor proiecte de renovare, Ali descoperise că putea să se uite la el purtându-şi centura cu scule tot atât de mult cât putea să se uite la el îmbrăcat în şortul de baie. Se întreba dacă el o evita ca să fie singur sau pentru că nu voia să fie din nou ispitit de ea.

Îi era deja dor de el. Nu că ar fi contat în vreun fel.

– Nu sunt nişte prăjituri *oarecare*, spuse Edward, fluturând platoul pe sub nasul lui Luke. Sunt pateurile cu cremă *ale lui Leah*.

Luke trase adânc aer în piept.

– Pateuri umplute cu frişcă şi pudrate cu zahăr.

– Ah, şi sunt pline de unt. O să-ţi înfunde arterele, dar o să mori fericit.

– Viaţa este supraevaluată, spuse Luke şi apucă un pateu. Ştii că nu mi-ai mai vorbit direct de ani întregi.

– *Tu* n-ai vorbit cu *mine* de ani întregi.

– O stradă cu două sensuri, spuse Luke, cu gura plină, dar reuşind să pară în continuare neimpresionat. O să vorbim despre asta?

Edward îşi îndesă un pateu în gură. Luke încuviinţă din cap.

– Atunci o să continuăm să ignorăm subiectul. Ceva la care suntem experţi.

Ali se gândi cum ar fi fost să nu vorbească ani în şir cu mama ei sau cu Harper şi simţi cum inima i se strânge

în piept. Ar fi durut tare. Își închipui că era ceea ce auzea mascat în vocea lui Luke.

Durere.

Dorind să ajute, se duse spre ușa din spate, măcar ca să-i prevină în legătură cu prezența ei dacă nu din alt motiv, dar Edward vorbi din nou:

- Sara spune că ești bine, zise Edward.

Ali șovăi, pentru că începuseră să vorbească și, dacă ea apărea acum, aveau să se oprească.

- N-ai adus pateurile astea ca să-mi spui că știi că sunt bine, comentă Luke.

- În regulă. Le-am adus ca să te gândești să o ajuți în continuare pe Ali.

Luke se uită lung la el.

- Permite-mi să-ți dau niște sfaturi, spuse el în cele din urmă. Continuă să faci ce știi tu cel mai bine - adică să-ți bagi nasul în chestiile care contează.

Lui Ali i se tăie răsuflarea.

„Pleacă, Ali. Lasă-i singuri!" Dar nu reuși. O durea situația lor și își dorea să o rezolve cumva. Se întinse din nou spre ușă, dar Luke oftă, cu o voce mai blândă atunci când vorbi din nou:

- Și, Doamne, o s-o ajut în continuare pe Ali. Crezi că n-aș face asta? Dar o să plec în curând, știi asta.

- Când?

- Dacă era după comandantul meu, eram plecat deja.

- Atunci, trebuie să te grăbești, spuse Edward. Rezolvă porcăria asta acum. Ai tras vreo concluzie?

- Da, dar lucrurile se mișcă prea încet, spuse Luke și păru frustrat. Orașului ăstuia, în ciuda tuturor zvonurilor, îi plac secretele.

- Gândirea pozitivă, băiete, spuse Edward. Totul are legătură cu gândirea pozitivă.

- Da? De când?

- Lucrurile se schimbă, spuse Edward, atât de încet, că Ali aproape că nu-l auzi. Oamenii se schimbă.

Nu este niciodată prea târziu să ajungi la capătul tuturor secretelor.

- Parcă ai fi un răvaş, spuse Luke.

- Ăsta nu-i un joc, Luke. Este la fel de important ca oricare dintre cazurile tale mari şi sofisticate de la oraş.

- La naiba, ştiu asta! Cum te-ai putea gândi că nu ştiu?

- Pentru că pierzi prea mult timp ca să-i dai de capăt. Tu eşti expertul. Fă să pară că Domnul Funcţionar Şic *i-a dat* banii ăia.

Urmă o clipă de tăcere uluită.

- Ali n-a furat banii, spuse Luke în cele din urmă.

Ali nu ştia ce o uluia mai mult: faptul că Edward credea că ea furase banii sau că acesta îi sugerase lui Luke să-i facă o înscenare lui Teddy.

- În regulă, spuse Edward, sigur că nu. Făcu o pauză. Dar, serios, dacă priveşti lucrurile în lumina faptului că Marshall *i-a dat* banii...

- Ce-ai zice să le priveşti în lumina faptului că este *nevinovată*? spuse Luke.

- Ei bine, sigur, dar asta o să fie o provocare, nu-i aşa? Vreau să spun că ea a fost prinsă cu elasticul ăla pentru bani.

- A fost victima unei înscenări.

Ali nu mai putea să respire. Pur şi simplu, nu mai putea să tragă aer în piept. Îşi ridică mâna şi o apăsă pe piept, dar nu-i fu de prea mare ajutor.

- Tu crezi că a fost victima unei înscenări, spuse Edward.

- Da, insistă Luke.

- Şi crezi că este nevinovată.

- Da.

În vocea lui Edward se simţi uşurarea.

- Bine. Atunci, o s-o ajuţi. Chiar şi după ce pleci, nu o să fii în stare să te opreşti. Asta este ceea ce faci tu.

– Presupun că n-ai citit ziarele în ultima vreme, nu? spuse Luke sec.

– Este ceea ce faci, repetă Edward hotărât. Încetează să-ţi mai citeşti propriile ziare. Şi încă ceva... Eddie Kitzsky are nevoie de ajutorul tău. Crede că angajaţii lui fură din sertarul în care-şi ţine banii de la popicărie.

– Şi de ce nu-i dă afară?

– Pentru că sunt nepoţii lui, şi nevastă-sa o să-i tăbăcească fundul. Vrea ca tu să-i prinzi în flagrant, ca apoi el să le tăbăcească fundurile şi să rămână căsătorit.

Luke muşcă din alt pateu şi scoase un geamăt din tot sufletul – un sunet care provocă o reacţie de neînchipuit în anumite părţi din corpul lui Ali.

– Cât este de bun, spuse Luke şi îşi linse zahărul de pe buza de jos. Pateurile ar trebui să fie trecute întotdeauna în meniul pentru cină.

– Poate vrei să o iei mai încet, spuse Edward. Este al cincilea sau al şaselea.

– Şi?

– Eram în stare să mănânc şi eu aşa, spuse Edward cu nostalgie. În noaptea licitaţiei, am mâncat o grămadă, apoi, din cauza asta, am stat pe toaletă toată ziua următoare.

Luke încremeni.

– Ai fost şi tu la licitaţie?

– Toată lumea a fost la licitaţie. Eu i-am adus pe seniori, care erau ca o grămadă de marinari beţi într-o permisie de patru zile. Îţi zic eu, îmbătrâneşti şi, dintr-odată, nu mai ţii la băutură. Sau vezica ta nu mai ţine.

– Ai fost la licitaţie, repetă Luke.

– Tocmai am spus asta, nu-i aşa?

– Au fost nişte probleme cu camerele de supraveghere din clădire, zise Luke. Se pare că sunt stricate de câteva săptămâni, dar repararea lor nu este prevăzută în buget până în trimestrul următor. Ai văzut pe cineva ieşind de acolo cu o geantă mare?

– Ca o poşetă? întrebă Edward. Doar pe fiecare femeie din clădire.

– Nu, asta ar fi trebuit să fie mai mare decât o poşetă obişnuită de seară, spuse Luke. Ceva de mărimea unei serviete sau a unui rucsac.

– Înţeleg unde vrei să ajungi cu asta, spuse Edward. Dar eu nu mă uitam. Mă jucam Angry Birds pe mobil, în timp ce mulţimea s-a împrăştiat care încotro. Dar benzinăria de peste stradă? Poate camerele de acolo au surprins ceva acţiune.

– O să verific cu Sawyer. Mulţumesc.

– Trebuie să mă duc să-mi iau pastilele. Edward dădu să plece, dar se opri. Cât despre tine, treci la treabă! Şi când spun treci la treabă nu vreau să spun *treci la treabă*. Nu cu Ali. Este prea dulce pentru tine.

Luke se încruntă.

– De ce oamenii continuă să-mi spună asta?

– Pentru că este adevărat.

Edward se îndepărtă, ocoli casa şi se făcu nevăzut.

Ali fu nevoită să se grăbească să pară ocupată. Urechile îi ardeau, dar se apucă să prepare cina.

„Nu trece la treabă..."

Prea târziu, ar fi putut să-i spună lui Edward. Şi, oricum, să se culce cu Luke... din nou... era *ultimul* lucru la care se gândea.

Doar că nu era aşa. Nici pe departe. Chiar în clipa aceea, era *singurul* lucru la care se gândea. Poate că el îşi perfecţionase instinctele fiind detectiv în locuri primejdioase, dar ştia cum să le aplice când făcea dragoste. Reuşea să-i citească limbajul trupului şi ştia exact de ce anume avea ea nevoie înainte ca *ea* însăşi să ştie. Îi plăcea să atingă. Îi plăcea să sărute, îi plăcea să guste.

El era magie pură.

Dar detaliul acesta era pe lângă subiect. Subiectul era că viaţa ei scăpase de sub control.

Şi viaţa lui Luke? Şi ea era scăpată de sub control.

În jurul ei, casa era cufundată în liniște. Prea multă liniște. Plecase și Luke? Ieșise cu placa lui? Începuse vreun alt proiect de renovare? O luase prin față ca să intre în casă și apoi să se ducă la culcare? Dacă ar fi mâncat și ea un platou întreg de pateuri la cină, ar fi avut sigur nevoie să se ducă la culcare. Se întoarse la aragaz. Când telefonul sună, o secundă după aceea, ea tresări, apoi răspunse cu sufletul la gură.

– Îl caut pe Luke Hanover, spuse o voce calmă de femeie.

Alt reporter?

„De unde faceți rost de numărul ăsta de telefon?"

– Sunt Angelina Montclair de la *Chronicle*. Spuneți-i că o să-i iau un interviu cinstit, doar fapte. Spuneți-i...

Ali închise. Telefonul sună din nou imediat, și ea răspunse supărată:

– Încetați să mai sunați aici, altfel o să...

– *Are nevoie* să dea acest interviu, spuse reportera pe un ton hotărât. Dacă nu, cariera lui o să se ducă pe apa sâmbetei. Dacă vrea să o salveze, trebuie să...

Ali închise din nou, apoi, după ce se gândi mai bine, smulse telefonul din perete. Și, chiar dacă se așteptase ca Luke să apară dintr-un minut în altul, se sperie teribil când el se ivi în spatele ei. Se împinse în ea ca să-i simtă înflăcărarea la spate. Ochii ei se închiseră încet ca să savureze acea senzație.

– Îmi protejezi onoarea? întrebă el, cu vocea destul de scăzută încât ea să nu-i poată ghici starea de spirit.

– Da, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Și devine o slujbă cu normă întreagă.

– Mai puțin când tragi cu urechea, spuse el.

„Ei bine, la naiba!"

Se întoarse cu fața la el și făcu o grimasă.

– Bine, da, am tras cu urechea. Unii oameni se orientează spre alcool și ciocolată. Eu trag cu urechea. Fața îi luă foc. Obișnuia să fie singurul mod prin care puteam

să aflu chestii despre mama, nu că *asta* ar fi o scuză. Îmi pare rău!

– Nu trebuie să-ţi pară, spuse el încet, şi ceva din vocea lui îi făcu să i se strângă inima în piept. Nu trebuie să tragi cu urechea ca să afli lucruri despre mine, Ali. O să-ţi spun tot ce vrei să ştii întotdeauna.

Ea îi cercetă privirea în căutarea vreunui indiciu despre gândurile lui, dar nu găsi nimic.

– Voiam să vă anunţ că eram acolo, dar vorbeaţi şi n-am vrut să vă întrerup. O să-l ajuţi pe domnul Kitzsky?

– Da. Nepoţii lui sunt nişte idioţi, dar nu sunt complet imbecili. Îşi cunosc interesele. O să-i dau cap în cap, şi asta o să fie. Privi peste umărul ei. Miroase grozav!

El era acela care mirosea grozav. Se chinui din răsputeri să nu-şi întoarcă iute capul, să nu-şi îngroape faţa în scobitura gâtului lui şi să nu inspire profund mirosul lui.

– Bănuiesc că omletele sunt specialitatea ta, spuse el, părând uşor amuzat.

Ea aşa spera.

– Da. Ea întoarse omleta, apoi fu nevoită să recunoască adevărul. De fapt, omletele sunt *singura* mâncare pe care ştiu să o gătesc.

El lăsă capul pe spate şi râse, iar imaginea fu atât de înnebunitor de sexy, încât lui Ali i se tăie răsuflarea.

– Chiar crezi că benzinăria ar putea să aibă vreo înregistrare cu hoţul ieşind din Primărie cu banii? întrebă ea.

El fură o bucăţică de brânză şi o îndesă în gură.

– Chiar ai auzit totul.

– Inclusiv partea în care bunicul tău credea că eu am furat banii? Da.

Ea încercă să pară nepăsătoare, dar era sigură că nu reuşise.

Luke scoase un oftat şi se întinse pe lângă ea ca să stingă focul.

– Dacă ai fost atentă, atunci ai auzit şi cât de mult ţine la tine.

Ea nu spuse nimic. Nu se simţi în stare. Existaseră o mulţime de oameni în viaţa ei care susţinuseră că le păsase de ea. Nu însemna mereu mare lucru.

– A încercat să te mituiască cu pateuri ca să mă ajuţi.

– Nu pot să fiu mituit. El îi întâlni privirea. Ştii că nu fac niciodată ceea ce nu vreau.

Inima ei i se zvârcoli trădătoare în piept. El era din nou îmbrăcat în şortul de înot, la fel de albastru ca ochii lui, cu şnurul nelegat. Dacă trăgea un pic, se gândi ea. Muşchii lui erau încordaţi, pielea umedă. Ieşise cu placa în larg.

Ea habar nu avea de ce imaginea lui, ud şi foarte fierbinte, o făcea să se simtă la fel – udă şi înfierbântată.

– Nici eu nu... fac lucruri pe care să nu mi le doresc.

– Mincinoaso!

Îi mângâie cu un deget obrazul, apoi îi dădu o şuviţă pe după ureche, zăbovind pe pielea sensibilă de acolo.

Ea se înfioră, şi ochii lui se aprinseră.

– Eşti un om care le face pe plac oamenilor, spuse el.

– Am fost, îl corectă ea. *Am fost* un om care le face pe plac oamenilor. Gata! Am întors o nouă pagină. Acum, îmi fac numai mie pe plac.

O urmă de zâmbet îi arcui gura, iar el coborî capul ca să-şi împartă cu ea următoarea răsuflare.

– Ce imagine, murmură el. Tu făcându-ţi pe plac.

Ea scoase un râset uşor şi nervos, iar el se aplecă şi îi muşcă buza de jos.

– Mi-ar plăcea să mă uit la asta, spuse el.

„Oh, Doamne!"

– Cred că ne îndepărtăm de subiect, reuşi ea să mai spună.

Cu ochii aţintiţi spre ea, el îşi plimbă mâinile pe braţele ei şi înapoi pe şolduri. „În regulă, la naiba cu îndepărtatul de subiect", se gândi ea când gura lui se apăsă peste a ei cu cea mai uşoară dintre atingeri. Auzi un geamăt,

pe *al ei*, şi, la sunetul acela, Luke începu să ia mai în serios sărutul, făcându-l mai adânc şi mai înflăcărat, până când ea se clătină spre el.

După câteva clipe lungi şi delicioase, el se retrase uşor şi coborî privirea spre ea. Ea îşi dădu seama că degetele îi erau afundate în braţele lui şi că, de fapt, încerca să-l tragă mai aproape. Dar el îi cuprinse încheieturile şi îi dădu mâinile la o parte, lăsându-le pe lângă ea.

- Am spus că nu o să mai facem asta, îi aminti el.

Excitată toată, ea încuviinţă din cap.

- Corect. Apoi scuturã din cap. De ce? Pentru că prima dată a fost atât de îngrozitor sau pentru că oamenii îţi tot spun să nu te culci cu mine?

- Dacă nu pot să fiu mituit, sunt sigur că nu dau nici doi bani pe ce cred oamenii.

Vocea lui era scăzută şi incredibil de sexy, iar el îşi încordă strânsoarea pe încheieturile ei, împiedicând-o să-l atingă.

Însă asta deveni brusc tot ceea ce îşi dorea să facă.

- Cât despre a fi îngrozitor, spuse el, ştim amândoi că a fost la polul opus.

- Deci...?

- Am spus că nu mai facem asta, repetă el, iar Ali nu fu sigură dacă simţi dezamăgire sau uşurare când el îi dădu drumul şi se îndepărtă.

- De fapt..., bâigui ea în spatele lui. Spatele lui gol. Bronzat. Catifelat. Puternic. *Tu* ai spus să nu mai facem asta. Pentru că, chiar dacă pleci şi a fost groaznic, eu mai vreau. Să facem asta, vreau să spun.

Cu ceva ce sună pe jumătate a râset, pe jumătate a oftat, el se întoarse din nou spre ea.

- Ali. Nu putem.

- Ştiu.

Şortul lui dezvăluia un abdomen minunat, linii perfecte şi cea mai impresionantă erecţie. Văzând direcţia privirii ei, el scoase un alt râset chinuit, apoi ieşi din bucătărie, dispărând în adâncurile casei.

Câteva secunde mai târziu, ea auzi zgomotul făcut de dușul pornit.

Trecură multe minute până când ea reuși să respire ca lumea. Încă înfiorată, împărți omleta în două și îi lăsă o jumătate pe farfurie.

Mâncă, ascultând cum curgea apa. Observă că el rămase la duș *multă* vreme, răstimp în care ea se chinui din răsputeri să nu-și închipuie ce făcea el.

Sau cât ar fi preferat să o facă în locul lui.

capitolul 16

A doua zi, în pauza de prânz de la florărie, Ali o sună pe mama ei ca să vadă ce făcea.

- Am organizat pentru sora ta o întâlnire cu un tip de la biroul de pază al cazinoului, spuse Mimi. Are pistol și tot ce trebuie.

Harper și un tip cu o armă - părea un coșmar gata să se întâmple.

- Mamă, poate vrea să iasă cu tipi care sunt genul ei.

- Scumpo, cu toții avem nevoie de puțin ajutor pe ici, pe colo. Tu te mai vezi cu tipul ăla arătos, Luke?

- Nu ne vedem, nu așa, spuse Ali.

- Păi, de ce nu?

„Da, Ali, de ce nu?"

- Pentru că n-am nevoie de un iubit, spuse Ali.

- Ba bineînțeles că ai nevoie, Ali-gator. Fiecare femeie are nevoie de un bărbat care să o facă să zâmbească, să o facă să se simtă frumoasă, să-i cumpere haine... Nu-ți place de el?

Ali oftă.

- Drept să-ți spun, este ușor confuz cât de mult îmi place.

- Ei, iubirea nu este chiar atât de confuză - nu când treci direct la subiect, spuse Mimi. Ori o simți, ori nu.

Zicea femeia care o simțea mai mult decât majoritatea.

Dar Ali se gândi la asta câtă vreme aranjă şi livră flori toată după-amiaza. Simţea iubire pentru Luke? *Putea* să simtă iubire pentru Luke? Şi, din moment ce iubirea nu făcuse niciodată nimic pentru ea, de ce să şi-o dorească?

Lucille veni să cumpere nişte flori pentru domnul Wykowski.

- Are probleme cu hemoroizii, spuse ea. Am vrut să-l înveselesc cu mişcările mele la bară, dar m-am accidentat la spate la cursul de săptămâna trecută, aşa că dansul iese din calcul.

Ali se strădui să nu şi-o închipuie pe Lucille la un curs de dans la bară.

- Caut soluţii noi, spuse Lucille. N-ai mărturisit, nu-i aşa?

- Nu.

- Bine. Lasă-i să-şi dea silinţa.

- N-am furat eu banii, spuse Ali, începând să se simtă ca o placă stricată şi fiind uşor enervată din cauza asta.

- Bineînţeles că nu, scumpo. Eşti mult prea dulce. Să nu dai atenţie nimănui care spune altceva. Ţine bărbia sus!

Lucille o bătu uşor pe mână, îşi plăti florile şi plecă.

Chiar înainte să închidă, o sună Zach.

- Ce faci? întrebă el.

- Stau şi aştept, spuse Ali. Cred că sunt pe cale să fiu arestată în orice clipă. Dungile nu mă dau pe spate, Zach.

- De fapt, spuse el, hainele sunt portocalii în districtul tău.

Ali râse, apoi îşi acoperi gura.

- Nu este amuzant. Doamne, Zach! Asta nu este atât de amuzant.

- Nu o să fii arestată, spuse el.

- Pentru că nu există dovezi suficiente?

– Nu, pentru că sora ta a spus că, dacă te scot din povestea asta fără să fii arestată, s-ar putea gândi să se culce cu mine.

Ali își mai înăbuși un râs, de astă dată sincer mai amuzat, și închise. Închidea florăria când Russell scoase capul din birou.

– Hei, scumpo, mă gândesc să o tai joi la Vegas.

Ali încercă din răsputeri să nu-și arate nemulțumirea. Nu avea în plan *mai multe* zile libere; ea avea nevoie de bani.

– Dar joia este o zi bună pentru florărie.

– Știu, dar Paul face bani frumoși din machiatul și coafatul vedetelor. A cumpărat bilete la Celine.

– Nu cred că Celine mai cântă.

– Este un travestit. Recenzii excelente.

Russell strălucea pur și simplu – deși putea să fie de la crema lui autobronzantă, dar era greu de spus. Ali nu avu curajul să-i spună cât de puțin își permitea un asemenea lucru.

– Ce-ai zice dacă m-aș ocupa eu de florărie cât ești tu plecat? întrebă ea.

Zâmbetul lui încremeni o clipă; era expresia unui bărbat care nu știa cum să-i spună dragii lui creatoare de aranjamente florale că, deși o plăcea, nu avea încredere să o lase să se ocupe de florăria lui.

– Pot să o fac, Russell, spuse ea. Îmi doresc atât de mult asta – să rămân aici în Lucky Harbor și să fac ceva din locul ăsta. Lasă-mă să-ți dovedesc!

Cu un strop de dramatism, el trase aer în piept, apoi expiră.

– Nu știu. Ai o mulțime de lucruri pe cap.

– Motiv pentru care am nevoie de asta. Ea se opri. Dacă nu cumva... nu ai încredere în mine în privința banilor...

– Nu este vorba despre asta, spuse el repede. *Prea* repede. Doar că sunt obsedat de control. Știi asta. Nu pot

lăsa pe nimeni să se ocupe de asta. Eu trebuie să fiu la cârmă mereu.

– Înţeleg. Dar nu înţelegea, nu chiar. Ca să-şi oblojească rănile invizibile pe care doar un anumit produs de patiserie le putea vindeca, se îndreptă spre brutăria de alături. Era afişat semnul de închis, dar uşa nu fusese încuiată încă. Brutăria era goală, cu excepţia tipului masiv care se apleca nonşalant peste vitrina din sticlă şi care era îmbrăcat din cap până în picioare în uniforma lui de pompieri.

Jack.

– Bună, spuse ea surprinsă să-l vadă, unde este Leah?

– Împachetează nişte bunătăţi pentru secţia de pompieri.

Leah ieşi din spate cu o cutie roz în mâini, părând năucită şi iritată.

– Data viitoare, îi spuse ea lui Jack, împingând cutia spre pieptul lui lat, să nu mai apari în ultimul moment. Nu este toată lumea impresionată de faţa ta drăguţă şi de felul în care uniforma reuşeşte să-ţi pună fundul în evidenţă.

Jack zâmbi.

– Şi nici măcar nu este cea mai bună parte a mea.

Leah îşi dădu ochii peste cap.

Jack se aplecă pe tejghea, tot numai graţie dură, bărbătească, în vreme ce încerca să o vrăjească pe Leah.

– O să mă asigur că le spun tuturor pompierilor să fie cuminţi, ca să nu-l supărăm pe cel mai bun maestru patisier de pe partea asta de coastă.

Leah îşi suflă o şuviţă de păr de pe faţă şi miji ochii.

– Numai de pe *această* parte de coastă?

– Din toată ţara, se corectă el.

– Hmm, spuse Leah.

Jack îi studie chipul.

– Tot mai eşti supărată de alaltăieri.

– Crezi?

El râse.

– Hei, tu ești cea care și-a lăsat calculatorul conectat la contul personal de Pinterest. Eu doar am publicat o poză cu tine, de la ultimul Halloween, purtând costum mulat și jambiere gen anii '80.

– Da, pe care scria „*Keep on Loving You* de REO Speedwagon este cântecul vieții mele!" spuse ea.

Ali pufni, dar își înăbuși iute reacția atunci când Leah îi aruncă o privire.

– Dacă stau să mă gândesc mai bine, ia să-mi dai înapoi produsele alea de patiserie, îi spuse Leah lui Jack. Nu le meriți.

El înălță cutia deasupra capului și își scoase portofelul, probabil ca să plătească, dar Leah oftă, clătină din cap și-l împinse spre ușă.

– Du-te de aici! Pleacă înainte să-ți fac cu pateurile alea ceva ce aș putea să regret.

– Promisiuni, promisiuni, spuse Jack și o trase jucăuș de o șuviță de păr când ieși din magazin.

Ali zâmbea. Leah arătă spre ea.

– Încetează! Nu vreau să vorbesc despre asta. Se crede amuzant.

Era. Foarte amuzant.

– A fost frumos din partea ta, spuse Ali, să nu-i iei banii.

Leah oftă.

– Toți pompierii s-au luptat cu focul ăla din Desolation Flats, iar el tocmai și-a încheiat tura de trei zile lungi, grele și complicate. Au nevoie de un energizant.

– Sau, cum ai spus tu, *de o față frumoasă într-o uniformă sexy*.

– Suntem doar prieteni, dintotdeauna. Am făcut liceul împreună.

Ușa se deschise, și clopoțelul sună din nou. Ambele femei se întoarseră și-l urmăriră pe Luke intrând. Purta pantaloni trei sferturi, un tricou de surf; imaginea perfectă a tipului în vacanță – cu excepția privirii scrutătoare

şi atente. El zâmbi spre Leah şi schiţă spre Ali gestul de „vino-ncoa'".

Ali se îndreptă spre el, atingându-l uşor cât îi ţinu uşa deschisă ca să iasă. Afară, ea clipi din cauza soarelui strălucitor.

- Ce faci aici?

- Te căutam.

Ea voia să întrebe dacă era o vizită de socializare sau una de afaceri, dar chipul lui îi oferi răspunsul chiar înainte să deschidă gura.

- Am vorbit cu Sawyer, spuse el. Încă încearcă să facă rost de înregistrarea video de la benzinărie. Se pare că proprietarul a fost plecat în vacanţă, iar fiul - care trebuia să se ocupe de benzinărie în absenţa lui - a închis totul şi a plecat la pescuit vreo câteva zile.

Ali nu era surprins. La urma urmei, erau în Lucky Harbor. Lucky Harbor avea propria sa noţiune de timp, şi rareori acesta se intersecta cu cel din lumea reală.

- Între timp, spuse Luke, am altceva. Îşi scoase mobilul şi îi arătă o poză. Recunoşti chestia asta?

Era o fotografie cu suportul pe care îl luase ea din biroul lui Ted. Fusese confiscat ca dovadă de către poliţie.

- Da, bineînţeles, spuse ea.

- Ai vreo semnătură pentru ceea ce faci, ceva care să ateste că este opera ta?

- Îmi scriu iniţialele pe fiecare piesă.

- Şi apoi adaugi o steluţă?

- O steluţă? Nu, spuse ea confuză. De ce? Ce se întâmplă?

- Sawyer m-a lăsat să arunc o privire la probe. Curtoazie profesională. El mări imaginea. Vezi asta? întrebă el. Este o crăpătură pe dinăuntru.

- Ei bine, am făcut suportul ăsta acum câteva luni. A fost folosit şi...

- Nu pun la îndoială calitatea suportului, Ali. Uită-te mai bine! Vezi?

– Da, este ceva în crăpătură.... Ea chiţăi. Era o bucată de ceva albastru, cu o steluţă albă deasupra. Poftim?

– Ciudat, nu-i aşa?

– Da, spuse ea. Foarte. Ce caută un vârf de unghie în crăpătura din suportul meu de ceramică?

Luke se uită lung la ea.

– Un vârf de unghie?

– Mie mi se pare un vârf de unghie dată cu gel. Dar eu n-am unghii false şi nu mă dau cu ojă, pentru că sare foarte uşor la munca pe care o fac.

Luke clătină din cap şi o luă prin surprindere când se aplecă şi îi apăsă un sărut iute şi hotărât pe gură.

– Sexy şi inteligentă.

Ea simţi că ia foc de la degetele de la picioare până în vârful capului şi în unele locuri foarte interesante.

– Crezi că persoana căreia îi aparţine vârful de unghie a fost cea care a pus elasticul de bancnote în suport?

– Cred că este posibil.

– Nu cunosc pe nimeni cu unghii albastre şi steluţe albe, spuse ea.

– Câţi oameni trăiesc în oraşul ăsta?

Ea ridică din umeri.

– Am ajuns la vreo cinci mii, cred.

– Şi jumătate sunt femei...

– În oraş, există un singur salon de înfrumuseţare, spuse Ali. Şi este la doar două clădiri de aici. Melissa îl administrează.

El încuviinţă din cap.

– Dar unghiile ei sunt verzi cu dungi albe acum.

Nu voia să ştie de unde cunoştea el acel detaliu. Bine, ba da. Îşi dorea din tot sufletul să ştie. De fapt, reacţia ei imediată fu să bâiguie un „De unde ştii asta?", dar mintea ei îi aminti că nu erau „implicaţi". Ceea ce însemna că ea nu avea de ce să-şi bage nasul în treburile lui, chiar dacă el tocmai o sărutase în public. Şi, din moment ce ea crezuse că avusese o relaţie cu Teddy când era mai

mult decât evident că nu fusese așa, cu siguranță nu prea era la curent cu ABC-ul unei relații.

- Poți să-mi trimiți poza asta? întrebă în cele din urmă. Vreau să i-o arăt lui Zach.

- O să i-o trimit eu.

- Bine, dar tot o vreau.

Voia să se ducă să vorbească direct cu Melissa.

Se lăsa seara. Înserarea la baza Munților Olimpici era capricioasă ca naiba. Chiar dacă ziua fusese cald, odată cu apusul soarelui, se resimți și o scădere a temperaturii, iar Ali își înfășură brațele în jurul corpului.

Luke își scoase cămașa și i-o întinse. Ea își strecură atent brațele în bumbacul moale și îl trase bine peste ea ca să-și mențină căldura în corp.

- O să-ți trimit poza, spuse Luke încet, dar nu vreau să o arăți la toată lumea. El îi întâlni privirea, foarte serios. Vreau să ai încredere și să mă lași pe mine să mă ocup de asta.

- Dar...

- Uite, știu că este vorba despre viața *ta* și că-ți place să te descurci singură. Înțeleg. Respect asta, spuse el. Dar să spunem că te culci cu o grămadă de femei care habar n-au una despre cealaltă. Și apoi una dintre aceste femei descoperă că ți-o mai tragi și cu jumătate din oraș. Ce faci?

Ali se uită lung la el.

- Intru pe furiș în biroul lui și-mi iau înapoi un cadou? glumi ea șovăitoare. Dar umorul îi dispăru numaidecât. Sau... fur banii care sunt în posesia lui ca să-l fac să cadă într-o lumină foarte proastă. Ea oftă tremurător. La naiba! Chiar am intrat cu capul înainte în povestea asta.

- Ai picat în planul cuiva, răspunse Luke. Și acel cineva are niște mii de dolari sub saltea și se simte foarte în siguranță acum - cel puțin până când începem să răscolim lucrurile și să îndreptăm acuzația de la tine la ea. El îi întâlni privirea, țintuindu-l cu seriozitate.

O să-i transmit lui Sawyer că steluța nu este semnătura ta, iar unghia ar trebui să treacă pe la laborator, alături de celelalte dovezi. Iar tu...

– Vrei să fiu atentă, spuse ea încet.

El se aplecă și o sărută din nou, chiar acolo, pe trotuar.

– Foarte atentă.

Ea încuviință din cap, apoi zâmbi, pentru că putea să vadă hotărârea aprigă din ochii lui. Hotărârea de a da de cap acelei adevărate nebunii. De a o proteja. Și, văzând reacția lui, și ea își simți propria hotărâre aprigă. Alături de ceva nou.

Speranță.

capitolul 17

De obicei, momentul preferat din zi al lui Luke era exact opusul a ceea ce preferase bunica lui – primele raze ale dimineții. Dar nu în zilele în care stătuse treaz până la două dimineața ca să-i prindă pe cei doi fraieri care furau din popicăria unchiului lor și ciupeau din câștigul zilnic.

Luke nu fu nevoit să-i dea cap în cap. După cum se dovedi, se dădură de gol unul pe celălalt, iar Luke era convins că îi speriase de moarte și că zilele de ciupeală se încheiaseră.

În cele din urmă, se băgă recunoscător în pat, dar fu trezit la doar câteva ore după aceea, în zorii zilei, de telefonul lui care vibră atunci când primi un e-mail de la comandantul lui.

Ți-a expirat timpul, Hanover. Să fii aici până în weekend ca să te pregătești pentru evaluarea de luni.

Ei bine, la naiba! În acea zi era miercuri, și simți un nod în gât la gândul de a pleca în acel moment. Nu terminase de vopsit casa. Sau de reparat scările dinspre

plajă. Bine, nici măcar nu se apucase de scări, dar avusese de gând să o facă. Şi voia să-l vadă pe Ben. Luke sperase ca acesta să se întoarcă la timp. Nu voia să plece fără să-l vadă. Şi nici nu voia să plece înainte să fie rezolvat cazul lui Ali.

La naiba, nu voia să plece. Punct.

Ridicându-se din pat, îşi îmbrăcă slipul şi ieşi în larg înainte ca soarele să răsară. Avea să se ocupe şi de vopsit, să repare şi instalaţiile şubrede ca să nu fie probleme după ce pleca, dar mai întâi asta. Vâsli pe apa liniştită şi privi cum cerul explodează în lumină. Vântul îi bătea din spate, iar sub el apa era atât de limpide şi de adâncă, încât putea să vadă bancuri de peşti înaintând prin curenţi.

Era cel mai apropiat lucru de religie pe care îl avusese vreodată. Biserica vântului şi a surfului.

Vâsli până când braţele îi tremurară de extenuare, apoi se întoarse. Ajuns la doc, îşi scoase placa din apă şi se opri brusc.

Bunicul lui stătea pe doc, cu picioarele legănându-se, în timp ce fuma un trabuc şi îl privea pe Luke printr-un inel de fum.

Luke sprijini placa de doc şi aruncă o privire spre scările care duceau la casa încă întunecată.

– Devreme pentru tine, nu-i aşa?

Edward ridică din umeri.

Bine. Nevrând să se dea cu capul în zidul încăpăţânării bunicului – la naiba, încă avea o contuzie de la ultima oară –, Luke dădu să-şi ridice placa şi să plece. Dar se opri, scoase un oftat şi se întoarse.

– Mulţumesc mult pentru ideea cu înregistrările de supraveghere.

– Bănuiesc că uneori ai şi tu nevoie de ajutor, nu-i aşa?

Luke se gândi la duşul fierbinte, plăcut, pe care avusese de gând să-l facă şi la omleta pe care sperase

să-şi convingă chiriaşa să i-o pregătească. În schimb, rosti ceea ce îl deranja de zece ani.

– Încă mă învinovăţeşti?

Edward trase lung din trabuc şi contemplă strălucirea portocalie a scrumului din vârf.

– Asta n-a fost niciodată problema.

– Nu? Luke se gândi la înmormântarea bunicii Fay şi la adunarea de familie de după, organizată chiar acolo, pe plajă. Fay fusese foarte iubită. Venise toată lumea, mişunând peste tot, plângând, povestind, râzând... dorindu-şi doar să fie împreună ca să-şi împărtăşească durerea legată de pierderea femeii de care le păsase tuturor.

Luke nu avea să uite niciodată cum stătuse Edward pe docul acela, cu spatele la mulţime, privind înspre apă.

Tăcut.

Luke putea să-şi amintească golul din stomac în vreme ce se uita la umerii mândri şi rigizi ai bunicului şi strângerea din inima lui în timp ce se apropiase de el, până ajunseseră umăr la umăr.

Toată viaţa lui Luke, Edward fusese o stâncă. Un tip dur ca o stâncă, cu puţină spre nici urmă de blândeţe. Chiar şi aşa, Luke nu-l văzuse niciodată pe bărbatul acela să-şi piardă cumpătul. Nici măcar o singură dată. Cu siguranţă, nu-l văzuse niciodată îngenuncheat de durere. Dar era ceea ce se întâmplase, iar, în acea zi, când Luke ridicase capul, văzuse lacrimile care se prelingeau pe chipul lui Edward.

Suferinţa aproape îl sufocase pe Luke – suferinţă, regret şi vină –, dar cumva reuşise să vorbească.

– A fost vina mea.

Îşi amintea că spusese acele patru cuvinte clar, repede, de parcă ar fi rupt un plasture. La fel cum îşi amintea şi de răspunsul lui Edward.

Sau de lipsa lui.

Pentru că Edward nu spusese nimic, nici un singur cuvânt. Pur şi simplu, scuturase scurt din cap şi plecase.

Departe de casă.

Departe de Luke.

Dispăruse pentru câteva zile, ceea ce nu era neobişnuit pentru Edward. El pleca în excursii tot timpul. Pe vremea aceea, încă era pescar şi inspector silvic, aşa că dispariţia lui fusese considerată normală. Toată lumea ştia că el şi Fay se despărţiseră de zeci de ani. La fel cum toată lumea ştia că nu contase. El continuase să fie îndrăgostit până peste urechi de ea şi fusese vizibil devastat de moartea ei.

La o săptămână după aceea, Edward reapăruse, dar Luke revenise deja la San Francisco. Sara era încă în închisoare, iar, când Luke se dusese la vizita săptămânală, îi spusese totul.

Sara, întotdeauna o mediatoare, încercase să-l aline pe Luke spunându-i să înceteze cu vinovăţia. Nimeni, *cu atât mai puţin* bunicul lor - un bărbat care o rănise el însuşi pe Fay - nu îl învinovăţea pe Luke pentru moartea acesteia. La fel cum nimeni nu îl acuza pe el pentru că Sara era în închisoare.

Dar Luke ştia că se înşela. Pentru că *el* se învinovăţea pentru ambele lucruri.

Apa continua să se izbească de stâlpii docului şi de ţărm. În aer se simţea parfum de pin, nisip umed şi trabuc, iar atmosfera era încărcată de vuietul valurilor mari care se loveau de ţărmul stâncos.

Edward mai trase o dată din trabuc.

- Ştii că astea o să te omoare, spuse Luke.

- Încă nu m-au omorât.

Luke aşteptă, dar Edward nu spuse nimic altceva, ci rămase pur şi simplu acolo, bucurându-se de privelişte. Şi totuşi, Luke ştia foarte bine că nu se afla aici pentru privelişte. Mai aşteptă o vreme, dar nu primi nimic, aşa că se întinse pe doc, se sprijini în coate şi lăsă razele dimineţii să-l usuce şi să-l încălzească.

– În sfârşit, iei şi tu casa în primire, spuse Edward în cele din urmă.

Ah! *Iată!* Luke îşi puse un braţ peste ochi ca să blocheze soarele strălucitor.

– Încă eşti supărat că ea mi-a lăsat mie locul ăsta, spuse el.

– N-am fost niciodată supărat că ea ţi-a lăsat ţie locul ăsta.

– Nu?

– Nu. Doamne, cum poate cineva atât de inteligent să fie atât de prost?

Luke bănui că era o întrebare retorică şi rămase tăcut.

– Am fost supărat pentru că ai permis ca memoria ei să se piardă, spuse Edward. Că ai plecat de aici fără să te uiţi înapoi. Că ai stat departe. Că nu dai doi bani pe nimic şi pe nimeni. El se opri. Că ai uitat de ea. De noi.

Luke se ridică brusc, furia şi durerea chinuindu-se să îşi facă loc înăuntrul lui.

– Nu. În nici un caz. Nu poţi să-mi spui tu mie asta.

– Tocmai am făcut-o, băiete.

– Am uitat fix *nimic*, spuse Luke. Locuiesc în San Francisco. Slujba mea este acolo.

– Şi, ce, slujba te-a ţinut ocupat non-stop timp de zece ani? Ar trebui să cred asta?

– Da, ar trebui. Meseria este foarte solicitantă, ceea ce ştii prea bine.

Edward încuviinţă din cap. Lucrase şi el în forţele de ordine. Chiar ştia.

– Şi atunci, eşti aici acum ca să ce? S-au stricat lucrurile?

Luke se uită la el.

– Crezi că asta fac eu? Plec pur şi simplu când lucrurile nu mai merg cum trebuie?

Edward ridică din umeri.

– Dacă te regăseşti în asta...

Luke își apăsă podul mâinilor peste ochi, dar, nu, nimic nu avea să îl scape de noua durere cruntă de cap care se anunța în spatele pleoapelor.

- La naiba! murmură el și se ridică. La naiba cu asta! Își smulse tricoul pe care îl lăsase pe balustradă, și-l trase peste cap și dădu să plece, când auzi cum bunicul lui mormăi:

- Iar pleci.

Luke se întoarse iute, emoțiile fiind prea aproape de suprafață acum. Dar el începuse discuția, așa că el avea să-i pună punct.

- N-am plecat eu de lângă ea. Ea *a murit*.

Edward se ridică, într-o mișcare lentă și dureroasă, care îl făcu pe Luke să mai simtă un junghi de vinovăție. Când îmbătrânise bunicul lui?

- Ai plecat de lângă *mine*, spuse Edward. Din orașul care te-a iubit. Te-ai închis în tine și nu te-ai uitat niciodată înapoi. *Asta* înseamnă să pleci. *Asta* este ceea ce faci.

- Sunt aici acum, nu?

- Pentru cât timp? Până când se întâmplă ceva rău?

- Nu, până când trebuie să revin la viața mea.

Edward doar ridică din umeri și se întoarse. Luke procedă la fel, apoi urcă valvârtej scările spre punte și deschise ușa din spate.

Ali, în picioare la aragaz, scoase o exclamație de uimire și se întoarse, fluturând o lingură de lemn asemenea unei arme. Când îl văzu, se relaxă și își duse o mână în dreptul inimii.

- Doamne, Luke!

El traversă la repezeală bucătăria, vrând să pună mai mult spațiu între ei ca să nu o sperie cu atitudinea lui urâtă.

- Ți-am făcut o omletă, spuse ea.

El scutură din cap.

- Sunt bine.

- Fără nimic verde.

„Ei bine, la naiba!" Mirosul mâncării ei făcea să-i lase gura apă şi, fix atunci, stomacul chiorăi. Se întoarse cu faţa spre ea şi o văzu mâncându-l din priviri.

Corpul lui, deja vibrând de adrenalină, reacţionă previzibil, dar nu se mişcă spre ea. Refuza să o atingă când se simţea atât de puţin stăpân pe el.

- Nu pot să fac asta acum, Ali.

- Să faci ce?

- Să fiu civilizat.

- Ce-ai zice să mănânci. Poţi să mănânci?

Ea făcu un semn spre un scaun de bucătărie, şi Luke se aşeză. Cu faţa încremenită într-o expresie de concentrare adorabilă, ea răsturnă omleta mare şi pufoasă pe o farfurie şi o împinse spre el. Îi turnă suc de portocale, apoi repetă operaţiunile şi pentru ea. De parcă îşi dăduse seama că el avea nevoie de spaţiu, se aşeză în colţul opus al mesei de bucătărie, cu picioarele îndoite sub ea, şi mâncă împreună cu el într-o tăcere tovărăşească.

- Mulţumesc, spuse el când termină.

Ea încuviinţă din cap, sări de la masa înaltă de bucătărie şi dădu să treacă pe lângă el. Fără să-şi dea seama de ceea ce făcea, el o prinse de încheietura mâinii.

Ea se întoarse spre el, cu o întrebare în ochi. Apoi, cu un zâmbet dulce, păşi între picioarele lui şi îi cuprinse maxilarul.

- Poate reuşesc să te ajut să te simţi puţin mai bine, spuse ea încet, apoi se aplecă şi îl sărută blând într-un colţ al gurii.

El îşi închise ochii sub asaltul emoţiilor care îl copleşeau.

- Ali...

Ea îi sărută pur şi simplu şi celălalt colţ al gurii.

„Atât de dulce", îşi spuse el. „Atât de caldă."

- Ali, nu pot...

- Să fii civilizat. Ştiu. Ea se urcă pe el. Aşa că nu fi. Fii tu, Luke. Şi lasă-mă să fiu orice ai nevoie.

El încremeni.

- N-am să te folosesc.

- Nu te-aș lăsa, spuse ea pur și simplu și își scoase maioul, rămânând într-un sutien roz și o fustă vaporoasă.

Își desfăcu sutienul și îl lasă să alunece. El închise ochii și trase adânc aer în piept, dar nu se împotrivi. Trupul lui nu avea nevoie să o vadă; era deja imprimată în mintea lui.

- Plec peste câteva zile, spuse el. Trebuie să mă întorc în San Francisco în weekendul ăsta.

- Bine.

Piele frumoasă, satinată și netedă, forme dulci... Mâinile lui se ridicară și îi cuprinseră sânii; își trecu degetele peste sfârcuri.

Ea oftă de plăcere, iar el se gândi că era bine că stătea jos, pentru că îl răscolea de fiecare dată când era cu ea.

- Să fii sigură, Ali.

Trăgându-se înapoi, ea zâmbi, privindu-l cu ochi calmi. Nici o urmă a nervilor care se trezeau brusc înăuntrul lui.

- Nu-ți face griji! Buzele îi erau destul de aproape încât să le atingă ușor pe ale lui cu fiecare cuvânt rostit. Știu ce este asta.

Oh, slavă Cerului că știa ea. Pentru că el sigur habar nu avea.

Foarte încet, ea îi scoase cămașa și își murmură încuviințarea când mâinile îi alunecară pe pieptul lui. Șoldurile ei se legănară, feminitatea apăsându-i-se pe tăria lui. El gemu și se aplecă spre ea, apăsându-și fața în dreptul inimii ei.

- Și mai știu și ce nu este, murmură ea, apoi mâinile se strecurară în părul lui, ca să-l țină la piept.

Când el începu să asimileze cuvintele, dădu să se retragă, dar ea își înteți strânsoarea.

- Am să-ți zgudui lumea, detectiv locotenent Luke Hanover, și tu ai să o zgudui pe a mea.

El nu înțelegea cum de îi reușea mereu. Îl scotea din ale lui și îl făcea să nu mai simtă nimic altceva decât momentul prezent, alături de ea. Își întoarse capul și își trecu limba peste unul dintre sfârcurile ei, iubind felul în care ea oftă de plăcere și se topi în brațele lui.

- Și apoi, spuse ea cu glas răgușit, răsuflând întretăiat, o să redevenim doar simpli prieteni.

Ei *erau* prieteni, își dădu el seama cu o oarecare uimire, deși habar nu avea cum sau când se întâmplase. Dar se întâmplase, iar cuvintele ei îl deranjară pentru că nu erau *doar* prieteni.

Nici pe departe.

Dacă o făceau din nou, acum, că deveniseră mult mai implicați emoțional, avea să fie mult mai devastator decât doar să-și zdruncine lumea unul altuia. El o știa deja.

Ea știa?

Se uită în ochii lui, cu ochi calzi și plini de emoție - atât de multă emoție, că lui i se puse un nod în gât. Da, știa.

Și totuși, îl punea încă o dată pe el pe primul loc, în fața propriilor ei probleme.

Avea să fie infernal să se îndepărteze de ea, în vreme ce-și dorea mai mult și știa că nu putea să obțină.

Că nu avea să obțină.

Dar încă nu avea puterea să plece. Își dorea ce avea să se întâmple. Pentru că, în clipa aceea, nu-și mai dorea nimic altceva. Puteau să aibă clipa aceea, își spuse el, și puteau să o păstreze exact așa cum era. Ușoară. Simplă.

Dar chiar și el recunoscu minciuna.

Ea îi sărută maxilarul.

- Pari foarte serios pentru un bărbat care are ceva sigur în poala lui - și pe jumătate dezbrăcată, murmură ea.

Ali avea dreptate. El își trecu mâinile pe spatele ei, îndemnând-o să se aplece spre el. Îi sărută umărul, apoi o mușcă ușor în același loc.

O tachină.

Ea avea deja răsuflarea ușor întretăiată, își legăna șoldurile, îi flata egoul... O mușcă din nou, puțin mai tare, apoi se îndreptă din nou spre sfârcul ei și îl prinse în gură. Îl excitară sunetele flămânde pe care ea le scotea, la fel cum îl excită și felul în care degetele ei se încordau în părul lui la fiecare mușcătură.

– Luke. *Te rog, Luke.*

Oh, da, avea să-i ofere plăcere. Îi ridică fusta până la talie.

– Ține asta.

Ea se întinse după fustă din reflex, eliberându-i mâinile. Trecându-și degetul peste chiloțeii de bumbac, el prinse materialul și îl dădu la o parte, oferindu-și o privelițe care îl făcu să-i rostească numele cu un oftat. Ea era udă și strălucea. Pentru el.

Se frecă din nou de el, iar el își trase șortul, oferindu-și un răgaz de care avea disperată nevoie.

– Oh, șopti ea, pe nerăsuflate, privindu-l cu o fascinație flatantă.

El se întinse spre ea, apoi încremeni și scoase un șir lung de blesteme.

– N-am prezervativ, reuși el să spună.

– Iau anticoncepționale.

Încrederea ei însemna mai mult pentru el decât ar fi putut să-și închipuie vreodată. Dar cum naiba reușea el să rămână degajat când se simțea mai degrabă ca și când i-ar fi dăruit... totul?

Ea încă își ținea fusta ridicată, așa cum îi ceruse el, și era cea mai sexy privelițe pe care o văzuse el vreodată. O trase mai aproape, o cuprinse în brațe, o sărută profund, întrebându-se de ce se mai chinuia să păstreze distanța. Nu exista nici o distanță cu ea. Nici una.

Ea îi întoarse săruturile cu o nebunească uitare de sine.

- Este o nebunie..., şopti ea pe gura lui, ce-mi faci tu mie.

- Spune-mi, spuse el. Spune-mi ce-ţi fac.

- Te uiţi la mine de parcă aş fi cel mai bun lucru pe care l-ai văzut toată ziua. Mă faci să mă simt... Nu ştiu... Frumoasă. Sexy. Şi importantă pentru tine. Mă faci să *simt*, Luke.

Pentru el, ea era în toate acele moduri. Şi ea îl făcea să simtă. Îl făcea să simtă atât de al naibii de mult, încât inima lui stătea să-i explodeze din piept.

- Ali, spuse el pe nerăsuflate, apoi îşi apăsă gura pe a ei. Îşi dorise o acuplare rapidă, dar ea se mişcă odată cu el, primind sărutul şi mai adânc, apăsându-şi trupul pe al lui.

Îl întorcea cu susul în jos şi pe toate părţile. Ea era singura la care se gândea, la care visa de când se întorsese acasă, cu corpul sexy şi voluptuos, cu pielea caldă şi fină, cu părul sălbatic care se revărsa peste umerii şi braţele lui. Ea îi murmură numele, de parcă el era cel mai bun lucru care i se întâmplase toată ziua, iar el i se predă - o supse de buza de jos, îşi plimbă limba peste a ei, răvăşind-o până când amândoi ajunseră să tremure.

- Ridică-te, spuse el cu glas răguşit.

Ea se ridică nerăbdătoare, oferindu-i spaţiul de care avea nevoie ca să alunece înăuntrul ei. Senzaţia penetrării zgudui lumea lui. Şi pe a ei, dacă răsuflarea ei înnebunită era un indiciu. Să rămână nemişcat pentru a-i oferi o clipă ca să se adapteze fu cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

- Îmi place şi asta, şopti ea.

El sărută bătaia frenetică a pulsului de la baza gâtului ei.

- Ce?

– Să te simt. Ea se arcui pe el fără cuvinte, cerând mai mult. Gura ta pe a mea.

El își croi drumul de-a lungul maxilarului ei, până sub ureche.

– Ce altceva?

Cu un fior, își intensifică strânsoarea din părul lui. Nu-i păsa dacă îl lăsa chel, atât timp cât nu-i dădea drumul.

– Că-mi cunoști punctele sensibile.

– Tu ești un punct mare și sensibil.

Ea îi mușcă buza de jos, iar când lui i se tăie răsuflarea, ea râse ușor.

Și el râse. Râse, în timp ce era atât de aproape de ea, încât putea să simtă cum îi bătea inima. Era cel mai uimitor lucru pe care îl experimentase vreodată. Cuprinzându-i fundul minunat între palme, o penetră din nou.

Ea se opri din râs și îi strigă din nou numele, în timp ce mișcările ei o duceau mai aproape de culmile plăcerii.

– Doamne, Ali, spuse el cu voce joasă și groasă. Nu reuși să se abțină. Să urmărească felul în care ea atingea punctul culminant îl excita atât de tare, încât abia dacă mai putea să respire. Ești atât de frumoasă. De fiecare dată când te văd, nu vreau decât să te întind și să fac ce vreau cu tine.

Șoldurile ei îl înnebuneau, iar el o strânse mai tare, încercând să o încetinească pentru a nu se pierde într-un mod absolut stânjenitor.

Dar era evident că ea îi vedea stăpânirea de sine ca pe ceva supraomenesc, pentru că îi cuprinse fața între mâini și se aplecă, lăsându-și sânii să-i mângâie din nou pieptul. Ea îi zâmbi, strengărița sexy.

El zâmbi înapoi.

Și apoi se sărutau, se devorau unul pe celălalt, pierduți în clipa aceea. El știa că era aproape de orgasm. Vrând să o privească, să o împingă dincolo de culmile

plăcerii, își trecu un deget peste cele mai sensibile dintre părțile ei sensibile.

Ea își eliberă gura ca să tragă aer în piept și îi strânse încheietura ca să-l țină acolo.

Dezmierdând-o și înăuntru, și în afară, el o privi cum începe să tremure.

- *Luke.*

- Știu.

- Nu te opri.

- Nu mă opresc.

Ea atinse orgasmul, zbură dincolo de culmile plăcerii cu numele lui pe buze. El încercă să reziste, încercă să se retragă, dar era prea târziu. Era pierdut. Pierdut și totuși cumva regăsit. Era atât de simplu și de înspăimântător!

capitolul 18

Luke se concentră să tragă aer în piept. Era încă așezat pe scaunul de bucătărie, cu capul lui Ali lipit de pieptul lui. Poate într-o bună zi chiar aveau să ajungă și în patul lui.

Numai că nu urma să existe o „bună zi".

Ali nu se mișcase deloc. Luke își trecu o mână pe spatele ei, ușurat să simtă că respiră.

- Deci nu te-am omorât.

- Moarte prin orgasm, murmură ea, fără să se miște. Nu este un deznodământ rău.

Dar, după un alt moment prelung, ea oftă, se ridică și începu să se adune, acoperind corpul acela uluitor.

Mare păcat!

Luke reuși să se țină pe picioare și duse farfuriile la chiuvetă. Când se întoarse, o surprinse uitându-se la fundul lui.

Ali se înroși.

- Ești puțin murdar, asta-i tot.

- Am stat pe doc.

– De vorbă cu bunicul tău.

– Trăgeai cu urechea? întrebă el.

– Nu, din moment ce n-am putut să aud cuvintele. Ea se opri. Dar limbajul corpului a spus multe. Eşti apropiat de el? Este greu de spus.

– Eram. El se opri. Credeam că mă învinuieşte pentru moartea bunicii.

– Oh, Luke, murmură ea. Nu.

El ridică din umeri. Adevărul era adevărul.

– Şi acum? întrebă ea.

– El spune că a fost supărat pe mine pentru că am plecat din Lucky Harbor.

Ea se apropie, invadându-i spaţiul, trecându-şi mâinile peste pieptul lui ca să-i cuprindă chipul între palme. El nu era îngropat adânc înăuntrul ei, dar gestul era la fel de tulburător.

– Moartea ei nu a fost din vina ta, spuse ea.

– Şi plecarea?

– Trebuia să rămâi aici doar ca să-l faci fericit? întrebă ea.

– Nu aveam cum să-l fac fericit.

Degetele lui Ali îi masară scalpul, îi topiră oasele. Tocmai o avusese şi o voia din nou.

– Pare că-ţi place foarte mult să te învinovăţeşti pentru toată lumea şi pentru orice, spuse ea. Mă întreb de ce. Tu nu vrei să fii fericit?

– Fericit? Neştiind exact cum de ajunseseră de la strălucirea postorgasmică la discuţia aceea, el scutură din cap. Nu sunt prea multe motive să fii fericit, şi m-aş fi gândit că tu ştii asta mai bine decât oricine.

Ali îşi întoarse capul şi îl studie atent cu ceea ce Luke luă drept ceva mai mult decât o urmă de milă.

– Crezi că ar trebui să fiu nefericită? întrebă ea.

Chiar dacă simţi o capcană, îşi deschise gura mare şi proastă.

– Nu eşti?

Ea încremeni pentru o fracțiune de secundă, apoi se retrase.

– De ce? Pentru că cineva în care credeam că pot să am încredere s-a despărțit de mine printr-un mesaj? Pentru că am impresia că șeful meu o să închidă florăria și o să-mi pierd locul de muncă? Pentru că am fost acuzată pe nedrept de o infracțiune pe care oamenii din oraș chiar cred că am săvârșit-o? Ea îi dădu un ghiont ușor – sau nu chiar ușor. Nu sunt definită de un om pe care îl consideram iubitul meu, Luke, sau de ceea ce fac pentru a supraviețui. Nu sunt definită de ceea ce cred oamenii despre mine. Fericirea mea vine din interior, și eu...

Oh, la naiba! Vocea ei se întrerupse.

Ea scuturâ din cap și arătă spre el.

– Și uite care este treaba.

Oh, bine. Slavă Cerului! Mai era ceva. El ascultă, dorindu-și cu disperare să treacă peste momentul acela fără ca ea să plângă.

– Știu că poate fac să pară totul ușor, spuse ea, dar nu e așa. Nici de departe. Și faptul că mă trezesc în fiecare dimineață și-mi lipesc un afurisit de zâmbet pe față cam ca atunci când... Batman își pune masca.

– Eu...

– N-am terminat. Este... protecție. Este scutul meu. Este felul meu de a-i arăta lumii degetul mijlociu, pentru că eu *aleg* să fiu fericită. Pe scurt, Luke, ideea este că știu ce contează și ce nu. Ea îi aruncă o privire care ar fi uscat planta de pe insula din bucătărie dacă Ali nu ar fi avut așa grijă de ea. Și mă așteptam ca *tu* să știi asta mai bine decât oricine.

Răspunzându-i cu propriile lui cuvinte, luându-l peste picior, ea se întoarse și se îndreptă spre ușă.

El oftă.

– Ali...

Dar ea plecă.

Luke fu trezit în dimineaţa următoare de un apel de la Sawyer.

– Am primit înregistrarea, spuse el. N-am găsit nimic, dar este toată a ta dacă vrei.

Luke *chiar* voia. Se rostogoli din pat şi, după vreo douăzeci de minute, era pe drum. Se opri în trecere la salonul de înfrumuseţare. O brunetă la vreo douăzeci de ani deschidea salonul.

– Prima programare a Melissei este după prânz, răspunse ea când el întrebă. O să vină peste câteva ore.

– Am să revin, spuse Luke. Dar, din curiozitate, aţi făcut vreo manichiură cu ojă albastră şi steluţe albe în ultima vreme?

– De fapt, spuse ea. Melissa...

– Este chiar aici...

Luke se întoarse şi o văzu pe Melissa.

– Vrei să-ţi faci manichiura, zise Melissa cu un zâmbet larg. Şi cu albastru. Uau! Nu mă aşteptam la asta. Adică am auzit că San Francisco poate să transforme un bărbat, dar tu, Locotenent Sexy? Ai atât de mult testosteron, că *emani* feromoni. Te rog să revii în rândul heterosexualilor. Avem nevoie de tine.

El clipi.

– Poftim? Nu. „Dumnezeule!" Manichiura nu este pentru mine.

– Ei bine, ce uşurare!

– Deci? Luke le întrebă pe ambele femei. O manichiură cu albastru?

– Tu n-aveai unghiile albastre luna trecută? întrebă bruneta. Încercam noua perie pulverizatoare, mai ţii minte?

– Nu le-am păstrat albastre mai mult de câteva minute, spuse Melissa nonşalant şi sorbi din cafeaua pe care o avea între mâini. Acum, dacă mă scuzi, am o întâlnire urgentă care a apărut în ultimul moment. Dădu să se ducă în birou, apoi se întoarse spre Luke. E singurul salon din oraş, dar nu suntem prea departe de alte saloane, spuse ea. De fapt, este unul în Ocean Shores, şi cei

de acolo sunt specializaţi în design original de unghii. Poţi să verifici cu ei. Dar, din curiozitate, de ce întrebi?

– Nimic important, spuse el.

– Aha.

Ea îi aruncă o privire lungă, scrutătoare, apoi dispăru înăuntru.

Gânditor, Luke se întoarse la camionetă şi îl găsi pe Jack pe scaunul din dreapta, sorbindu-şi cafeaua de parcă viaţa lui depindea de ea. Expresia de pe chipul lui Jack îl făcu pe Luke să simtă un gol în stomac.

– Ben?

Expresia lui Jack se relaxă imediat.

– Nu, omule. El este bine, din câte ştiu eu. N-am veşti de la el, dar, ultima dată când mi-a scris, era destul de sigur că urma să se întoarcă în curând acasă. El făcu un semn din bărbie spre salon. Ţi-ai tras o coafură şi o culoare frumoase?

– Da, foarte frumoase. Ce cauţi aici?

– Leah se vede cu alt tip. L-am verificat, spuse Jack, şi are dosar.

– L-ai verificat? De când fac pompierii verificări de-astea?

– Hei, am prieteni sus-puşi, bine? Şi a fost pentru un bine comun.

Luke scutură din cap.

– Ce are în dosar?

– O datorie la bibliotecă.

Luke se uită lung la el.

– Doamne, Jack, la naiba! Ar trebui să-l spânzurăm pentru asta.

– Hei, dacă nu poate să aibă grijă de o carte luată de la bibliotecă, cu siguranţă nu poate să aibă grijă de o micuţă maestră patiser.

– Şi atunci, aştepţi aici ca să-i spui asta?

– Nu, o să-i spun *lui* asta. Îl aştept să iasă de acolo. În clipa asta, se dă bine pe lângă Leah, încercând să obţină întâlnirea numărul doi.

Luke râse. Jack şi Leah erau prieteni de pe vremea şcolii. Genul de prieteni care îşi mutau unul altuia maşinile parcate pe alte străzi sau îşi organizau întâlniri proaste pe nevăzute doar pentru a se amuza. Dar curiozitatea aceea legată de persoana cu care se întâlnea Leah era nouă. Foarte nouă. Jack nu era un tip posesiv cu nimic. Îşi pierduse de mic tatăl, într-un incendiu tragic. De atunci, Jack nu luase mai nimic prea în serios - cu excepţia slujbei lui.

- Eşti nebun.

- Zice tipul care tocmai a ieşit dintr-un salon de înfrumuseţare, comentă Jack.

Luke se uită lung la Jack, încercând să-şi dea seama ce era tonul ciudat din vocea lui.

- Credeam că tu şi Leah sunteţi doar prieteni.

- Da, şi prietenii nu-şi lasă prietenii să se întâlnească cu posibili delincvenţi, spuse Jack. Şi tu nu trebuia să te întorci la San Francisco?

- Tu nu trebuia să stingi incendii?

- Tocmai ce-am ieşit dintr-o tură de douăzeci şi patru de ore şi mă duc direct în pat.

- Se vede treaba că încă nu.

Luke porni motorul şi ieşi în stradă.

- Hei, spuse Jack.

- Am nevoie de ajutorul tău, zise Luke.

La secţia de poliţie, fură îndrumaţi spre biroul lui Sawyer. Îi duse în singura cameră liberă - sala de interogatoriu. Acolo, aveau un computer şi înregistrările de la benzinărie din noaptea licitaţiei.

- Le-am verificat, spuse Sawyer, nu este nimic.

- Ei bine, dacă nu este nimic..., zise Jack cu un căscat.

- Deci, ce-ai de gând să faci? îl întrebă Luke pe Sawyer.

Sawyer clătină din cap.

- Am verificat finanţele lui Ted şi ale lui Ali. Nu reiese nimic. Am trimis criminaliştii înapoi la birou, pentru amprente. Absolut toată lumea a trecut prin biroul ăla.

Singurele dovezi concludente pe care le avem sunt elasticele de bancnote găsite asupra lui Ali.

– Şi inelul de picior şi vârful de unghie.

– Şi nimic care să facă legătura între ele şi faptă, spuse Sawyer.

– Melissa spune că există în Ocean Shores un salon specializat în design original de unghii. Orice ar însemna asta.

Sawyer îşi trecu o mână prin păr.

– Bine, asta sigur n-a reieşit din discuţia cu ea. O să verific.

– Şi cum rămâne cu finanţele Melissei? S-ar putea simţi părăsită şi...

– Încă suntem cu ochii pe ea, da. Dar...

– Dar ce?

– Ali a furat afurisitul ăla de suport din ceramică, spuse Sawyer. Povestea asta nu dă bine. Nici unul dintre ceilalţi nu a avut nimic, nici un motiv.

Luke simţi o strângere în piept.

– O arestare pe dovezi circumstanţiale? *Slăbuţ.*

Sawyer oftă.

– Mentalitate de oraş mic aici, omule. Mai scuteşte-mă!

– Este nevinovată. Dacă n-ai găsit nimic în înregistrări, asta ne spune că ori banii n-au fost scoşi în noaptea aia, ori că hoţul nu a plecat pe uşa din faţă pentru că avea acces la uşa din spate.

– Cum ar fi un angajat, spuse Sawyer. Ştiu. Lucrez la asta. De asemenea, am dat de veste că este o recompensă în joc. Cinci mii de dolari. Asta ar putea să ajute.

Luke apăsă o tastă şi o luă de la capăt. Jack scoase un oftat.

– Te rog, lasă-mă să ghicesc! O să ne uităm la toată înregistrarea.

Luke dădu volumul mai tare. Jack oftă şi se aşeză.

– Da. O să ne uităm la toată înregistrarea.

Două ore mai târziu, urmăriseră cum oamenii veniseră şi plecaseră din clădire şi nu oferiseră decât o durere

surdă de stomac de la toate sucurile și chipsurile pe care le consumaseră de la automatul de pe hol.

- Pot să mă duc să mă culc acum? întrebă Jack și căscă.

Telefonul lui Luke sună. Era comandantul lui. „La naiba!"

Jack se uită la el.

- Probleme?

Luke răspunse:

- Hanovra.

- Spune-mi că ești aici, în San Francisco, izbucni vocea comandantului, suficient de tare încât să-l facă pe Jack să tresară.

- Nu încă, spuse acesta.

Răspunsul comandantului fu un șir de înjurături.

- Ce dracului faci acolo?

- Sunt încă în vacanță, zise Luke. Mă odihnesc.

- De te-ai fi odihnit! mormăi Jack.

- Te odihnești, repetă comandantul lui.

- O să mă întorc în oraș pentru evaluarea internă de luni, spuse Luke.

- Vezi să fie așa, altfel să nu te deranjezi să te mai întorci.

Luke deschise gura, dar comandantul închisese. Se gândi la ce s-ar fi întâmplat dacă pleca acum din oraș. Avea să își poată păstra slujba - o slujbă care, până de curând, îl definea. *Încă* îl definea, chiar dacă simțea că dezamăgise pe toată lumea din San Francisco.

Dar, dacă pleca chiar acum, probabil Ali avea să fie arestată pentru o fărădelege pe care nu o comisese.

- Dacă te concediază, spuse Jack, ai putea să...

- Nu, îl întrerupse Luke.

- Nici măcar nu știi ce voiam să spun.

- Nu-mi pasă. Nu o să fiu concediat.

Jack își sorbi sucul și căută prin telefon vreme de vreun minut.

Din buzunarul lui Luke, vibră propriul telefon. Îl scoase, văzu mesajul primit de la Jack și îi aruncă o privire.

- Serios? Mi-ai trimis un mesaj?

Jack deschise o pungă de M&M's. Aruncă una în aer și o prinse direct în gură.

Luke scuturâ din cap și citi mesajul cu voce tare.

- Să-mi iau o slujbă aici în Lucky Harbor. Se uită la Jack. *Poftim?*

Jack ridică din umeri.

- Știi că vrei să fii prin preajma lui Ali.

- Nu pot.

- De ce?

Luke oftă și își trecu o mână peste față.

- Nu sunt bun pentru ea.

Jack tuși și spuse „pe naiba" în același timp.

- Uite, spuse Luke, chiar acum sunt pe cale să încurc lucrurile. O s-o dezamăgesc. De fapt, am dezamăgit-o deja. Ea merită ceva mai bun.

- Ea merită să i se permită să decidă singură, spuse Jack. Apoi ridică din nou din umeri. Sau poți pur și simplu să mențiii lucrurile încurcate, să te retragi și apoi să te dai cu placa pentru tot restul vieții tale. Știi tu, dacă viața reală este prea grea pentru tine.

După cursul de ceramică de la liceu, Ali traversă orașul spre casa de pe plajă. Era o noapte întunecată, cu un cer negru tăciune plin de stele care străluceau ca niște diamante. Se îndreptă spre deal, devenind tot mai încordată, până când se apropie de aleea casei lui Luke. Când văzu camioneta lui acolo, scoase un oftat pe care nu-și dăduse seama că îl reținuse.

El încă era aici.

„Nu pentru mult timp", își aminti ea în gând și coborî din mașină. Îl salută pe Edward, care ieșea din camioneta lui.

- Rezișți acolo? întrebă Edward.

- Mereu.

El zâmbi la răspunsul ei standard, dar ochii lui surprinzător de isteți spuneau că nu se lăsase păcălit.

- Ești o fată dulce, spuse el, de ai rămas aici ca să ai grijă de el.

Ea scoase un râset scăzut, sec.

- E cam pe dos, nu? Știți că Luke are singur grijă de el.

Edward încuviință din cap.

- Are. Și mai are și de toată lumea, întotdeauna.

Ea știa că era adevărat. Reușise să adune ceva resentimente la adresa lui Luke din cauza ultimei lor discuții, dar acum se trezi că se îmblânzește.

- Dar eu chiar vorbesc despre inima lui, spuse Edward. Tu ai grijă de inima lui. Nimeni nu face asta. De obicei, nici nu permite așa ceva. Dar ție ți-a permis. Ori tu l-ai împins să facă asta, așa cum a făcut dintotdeauna bunica lui cu curiozitatea ei exagerată, ori îi pasă de tine. Mult.

Ali scutură încet din cap.

- Cred că ați înțeles greșit...

- Și ție îți pasă de el.

- Bineînțeles, spuse ea. „Mult prea mult." Dar...

- Nu mai are nici un rost să dai înapoi acum. Ți se citește pe față.

Ea oftă.

- V-a spus vreodată cineva că și dumneavoastră sunteți cam băgăcios?

El zâmbi.

- O să reușești, Ali. O să reușești. Iată câteva sfaturi... crede că este mare și rău, crede că nimic nu poate să-l atingă. Dar amândoi știm că lucrurile stau altfel. A fost rănit și dezamăgit de oameni care au susținut că le păsa de el. Tu nu o să faci asta. Îl iubești. Tu ești bună pentru el.

Ea se uită lung la el.

– Eu nu... Își închise gura, și inima începu să-i bată tot mai tare în piept. Nu își găsea cuvintele. Noi nu suntem... Ea scutură din cap și rosti singurul adevăr pe care-l știa sigur. El pleacă.

– Tu ești bună pentru el, repetă Edward cu o voce peste măsură de hotărâtă. Cu toții ne dăm seama de asta.

Ali întrebă cu jumătate de gură:

– Care toți?

– Văd că nu intri prea mult pe Facebook, spuse el și zâmbi din nou. Poate că e cu atât mai bine.

Tulburată, Ali intră. Casa era goală, dar Luke vopsise sufrageria. Trecu prin bucătărie, unde atenția îi fu atrasă de o mișcare în afara ferestrei. Luă o lanternă și se îndreptă spre doc, unde îl găsi pe Luke stând în întuneric, cu picioarele legănându-se în apă, cu capul ridicat, privind la stele, de parcă ele dețineau secretele universului.

Într-o parte, avea o sticlă de coniac.

– Ce faci? îl întrebă ea.

– Beau.

Hmm. Se așeză lângă el și se uită atent la sticlă. O treime dispăruse. Se uită atent la Luke. Probabil tot pe o treime dus. Fusese pe apă, bănuia ea, din moment ce era în șortul de surf, care era atât de mult lăsat pe șolduri în seara aceea, încât era aproape indecent. Bluza cu mâneci lungi era subțire și se potrivea perfect cu pieptul lui musculos și mlădios, cu gura arcuită într-un zâmbet împovărat, în timp ce și el o studia atent.

Era reprezentarea fidelă a ideii de sex, și, la gândul acela, corpul ei se cutremură.

– Sunt supărată pe tine.

– S-ar putea să fie nevoie să stai la rând, îi spuse el. Șovăi. Îmi pare rău că am fost un măgar.

Ea oftă.

– N-ai fost. Îmi pasă de tine, Luke.

Ridicând capul, îi întâlni privirea cu propriii lui ochi bântuiți.

- Ali...

- Îmi pasă, repetă ea. Dar nu o să permit ca lucrurile pe care le simt pentru tine - oricare o să fie deznodământul - să-mi definească fericirea. Nimeni, în afară de mine, nu poate să facă asta.

El o privi pentru o clipă, apoi colțurile gurii i se arcuiră în sus.

- Tu ești cel mai puternic om pe care îl cunosc, știi asta?

Ea se uită uluită la el.

- Nu.

- Ba da.

El apucă din nou sticla și luă o înghițitură zdravănă. Când termină, ea întinse mâna spre sticlă.

Cu o licărire de amuzament în ochi, el i-o dădu. Fu nevoie de mai puțin de o secundă pentru ca băutura să îi ardă stomacul, și Ali tuși.

El o bătu pe spate, apoi luă sticla înapoi și mai bău o gură. Ea îi privi profilul, abia subliniat de cerul nopții, și simți că inima i se strânge în piept. Ori făcea infarct, ori toți ceilalți aveau dreptate - chiar se îndrăgostea de el tare și rapid.

- Crezi în dragoste? întrebă ea.

Fu rândul lui să se înece, și coborî sticla, ștergându-se la gură cu brațul, în timp ce o privi lung.

- Întreb doar, spuse ea la repezeală. Nu declar nimic sau ceva de genul ăsta.

- Bine, dar *de ce* întrebi?

O întrebare corectă, dar ea sperase mai degrabă ca el să o lase baltă.

- Lumea continuă să sugereze că mă îndrăgostesc de tine.

Luke se uită lung la ea.

- Nu cred că sunt în măsură să port discuția asta.

- Hei, nu spun că este adevărat sau ceva de genul, zise ea prudentă. „Doamne!" Dar bănuiesc că acum știu ce părere ai despre asta.

El o prinse chiar când ea dădu să scape, mișcându-se mai iute decât ar fi trebuit un bărbat cu o treime de sticlă de coniac la bord. El o ținu lipită de el, pe doc, în întuneric, în cântecul greierilor și în susurul apei care se izbea de stâlpii de sub ei.

Ce liniște! Devastator de multă liniște.

- Îmi place să fiu în compania ta, spuse el în cele din urmă.

Ea întoarse capul spre el și-i aruncă o privire încruntată - irosită, pentru că el se uita fix la apă, parcă încremenit.

- Chiar tânjesc după ea, spuse el, părând insultător de surprins. Mai mult decât credeam că se poate.

- Ei bine, mulțumesc.

Atunci, el întoarse privirea spre ea.

- Dar, oricât mi-ar plăcea de mult, știi că povestea asta nu duce la o plimbare spre altar, o tricicletă în curte sau noi îmbătrânind și împărțind protezele.

- Oare oamenii fac asta? Împart protezele? Alcoolul îi intra deja în organism, pentru că se simțea bine și... amețită. Pentru că este cam scârbos...

- Ali...

- Da. Ea scoase un oftat și încuviință din cap. Cred că știam deja toate astea, de vreme ce se presupune că nu o să mai facem sex, chiar dacă am încălcat deja regula asta. Ea se opri. Dar mai spune-mi o dată de ce se presupune că n-o să mai facem sex?

El se opri, de parcă și lui îi era greu să-și amintească.

- Pentru că cineva o să sufere.

- Ah! Ea încuviință din cap și fu ușurată să constate că o gură zdravănă de coniac nu era bună doar pentru amețeală. Funcționa și pentru amorțeală. Deci iată ceva cu care putem să fim de acord, pentru că asta

mi se întâmplă mie. Sex, apoi suferință. De fapt, de fiecare dată până acum.

El își întoarse capul, iar ochii lui reflectau regret și durere.

– Ali...

Nedorindu-și milă, ea apucă sticla de coniac și ținu un toast.

– Să... Se opri și se gândi. Gata cu sexul năucitor!

Mai luă o gură de coniac. De astă dată, înghițitura nu arse la fel de rău ca prima dată. De fapt, alunecă fără probleme, și o căldură delicioasă începu să se răspândească înăuntrul ei.

Luke scoase un râs scăzut și luă sticla de la ea.

– Crezi că sunt amuzantă? întrebă ea.

– Nu. Cred că ești al naibii de periculoasă. Și al naibii de sexy. Și al naibii de deșteaptă, mai deșteaptă decât mine. În cinstea ta, Ali!

– Pentru ce? Că te înnebunesc?

– Ei bine, la asta ești foarte bună, spuse el.

Acum, râse ea și încercă să ajungă din nou la sticlă, dar nu reuși. „Ah!" Și atunci observă că privirea îi era încețoșată. Clipi, dar nu fu de nici un ajutor, așa că își folosi ambele mâini ca să încerce să apuce sticla, dar tot nu putu.

El zâmbi larg.

– Te-ai făcut praf.

– Ba nu. Puțin... Deci pentru ce este petrecerea asta a milei?

– Nu este o petrecere a milei. Alcoolul nu părea să-l fi afectat și pe el la fel de mult, deși modul în care stătea ușor întins pe doc lăsa de înțeles că se simțea foarte relaxat. Singur pe doc, cu o sticlă de tărie pare cam ca o petrecere a milei, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

El o privi preț de un minut, apoi scutură din cap.

– Ce naiba, oricum nu o să-ți amintești de asta.

– Nu sunt *atât* de beată.

– Ba da, ești. Faci parte din categoria ușoară.

Ali ar fi încercat să conteste spusele lui, dar limba ei refuza să coopereze.

- Povesteşte-mi!

- Este joi.

- Toată ziua, încuviinţă ea cu un semn. De fapt, nu era în stare să-şi aducă aminte ce zi era.

- Trebuie să plec la San Francisco până în weekend, spuse Luke.

- Ca să faci vreo vizită?

- Nu. Aici, sunt în vizită. Mă întorc acolo de tot.

Zâmbetul ei dispăru.

- Oh, spuse ea încet, aşa este.

Aproape că uitase preţ de un minut. El mai luă o gură. Ea apucă sticla şi făcu la fel, apoi dădu să o pună jos - sau cel puţin aşa avusese de gând, dar rată docul, şi sticla se prăbuşi în apă.

Se uită lung la apa neagră şi agitată care se învolbura sub ei.

- Hopa!

Şi el se uită lung la apă.

- Nu terminasem cu sticla aia.

- Îmi pare atât de rău! Ea se întoarse cu faţa spre el, surprinsă să-şi dea seama că lumea se învârtea cu ea. Aparent, *era* praf. Vrei să intru după ea?

- În nici un caz! Apa este groaznic de rece în seara asta.

Ea îşi ridică ochii spre chipul lui, sorbind din priviri maxilarul nebărbierit, gura aceea care putea să fie deopotrivă hotărâtă şi delicată, ochii cărora nu le scăpa nimic, şi simţi că i se taie răsuflarea.

El pleca.

Iar mama ei şi Edward aveau dreptate. *Chiar* era îndrăgostită de el.

- Luke?

- Da?

- Eşti atât de chipeş!

El zâmbi. Era un zâmbet dezinhibat. Un zâmbet de prădător. Care îi făcu sfârcurile să devină foarte obraznice.

– Cred că sunt indicată.

– Îmbătată?

– Da, asta.

Zâmbetul lui se lărgi.

„Oh, Doamne", se gândi ea, și inima îi zvâcni în piept. Încercând să-și revină, se lăsă pe spate și avu aceeași soartă ca a coniacului – cu fundul înainte în valuri.

„Luke avea dreptate", își spuse ea, cu un icnet care îi umplu gura cu apă. Oceanul era groaznic de rece în noaptea aceea.

capitolul 19

– La naiba, spuse Luke, ridicându-se, în timp ce Ali apăru la suprafață, scuipă și se duse din nou la fund. La naiba, repetă și se aruncă în apă după ea.

Șocul apei reci îi tăie răsuflarea câtă vreme o trase pe Ali în brațe, călcând apa pentru amândoi.

Ea tremura, dar nu era rănită sau speriată – sau așa își închipui el după felul în care râse din toată inima și își înfășură brațele în jurul gâtului lui.

– Nu trebuia să intri, spuse ea. Știu să înot.

Doar că nu înota. Încă râzând, se ținu de el, fără să încerce să rămână la suprafață. Rochia subțire i se lipi de piele, iar părul îi cobora în valuri întunecate peste umeri.

Și peste ai lui.

– N-ai glumit apropo de apă, spuse ea. Fără să aibă habar de faptul că el era cel care o ținea la suprafață, ea se înfășură în jurul lui. Ești bine? întrebă ea.

– Te anunț când mi se dezgheață boașele.

Replica o făcu din nou să râdă, și ea își coborî capul la pieptul lui.

Scuturând din cap şi zâmbind fără voie, Luke o strânse mai bine şi îi îndreptă pe amândoi la mal. Când o scoase din apă, ea se prăbuşi în genunchi.

- A fost foarte distractiv, spuse ea. Hai să o facem din nou!

El îi studie atent chipul zâmbitor. Ochii îi străluceau ca stelele, şi numai uitându-se la ea simţi un gol în stomac.

El avea să plece.

Cum avea să o poată lăsa?

Şi de ce conta atât de mult? Se cunoşteau de... o clipă. Dar era deja o legătură, şi-l ţinea legat de locul acela pe care-l iubea atât de mult. Îşi simţi gura arcuită de amuzament când ea se uită la el.

- Doamne, spuse ea, îmi faci lumea să se învârtă.

- Sunt foarte sigur că gurile de coniac băute fac asta, spuse el, dar îngenunche lângă ea.

Ea se aplecă spre el, apoi scoase un suspin uşor şi visător.

- Sunt destul de sigură că tu faci asta, spuse ea încet.

Apoi îi cuprinse faţa în palme, o trase spre ea şi îl sărută lung, înflăcărat şi umed. El se lăsă să se piardă în ea pentru un moment savuros de lung, apoi se retrase.

- Eşti afumată bine.

- Mmm... pâine prăjită, spuse ea. Chiar îmi place pâinea prăjită cu unt de arahide. Când m-am mutat prima dată singură, obişnuiam să mănânc unt de arahide la cină, pentru că era ieftin. Băgam o lingură în borcan şi o lingeam încet, ca pe o acadea, ca să dureze mai mult.

El îşi simţi din nou inima strângându-se, dureros de tare. Şi, incapabil să se abţină, o trase înapoi şi o sărută din nou. Avea gust de coniac şi de cel cald şi dulce al lui Ali. Şi mai era ceva.

Avea şi gustul lui.

- Ştii, eşti foarte ud, spuse ea foarte serioasă.

El râse.

Ea zâmbi spre el, evident încântată de sunetul pe care îl scosese. Își întinse brațele și se lăsă pe spate, cu ochii ațintiți spre cer.

– Nu vezi atât de multe stele în White Center[1], să știi. Prea multe lumini. Plus că să merg afară noaptea era ceva nepermis. Verișoara mea, Lacey, a ieșit într-o noapte ca să-și ia manualele din mașina mamei ei și nu s-a mai întors niciodată.

– Dumnezeule, spuse el, și tot amuzamentul dispăru. Ce s-a întâmplat?

Cu un oftat, ea închise ochii.

– I-au găsit cadavrul în râu la două zile după aceea.

El se aplecă peste ea, îndepărtându-i părul ud de pe față. Își dorea să șteargă tot răul din lumea ei și să lase numai binele, dar, cum el făcea parte din rău, habar nu avea cum să o facă.

– Zi-mi că l-au prins pe individ, spuse el.

– Era iubitul ei. S-a dovedit că el câștigase o sumă mare de bani la jocurile de noroc în ziua aceea, iar ea îi furase de la el. Ea oftă din nou, poate gândindu-se la banii pe care ea însăși era acuzată că îi furase. Pot să mai beau o gură?

– S-a dus. Îi îndepărtă părul ud de pe față. Și, în plus, nu de asta ai nevoie.

– Nu?

– Nu, spuse el și o ridică în brațe.

– Oh, murmură ea și se prinse de el. Mă duci tu înăuntru, domnule ofițer?

– Da.

– O să mă supui la un interogatoriu?

– Nu, tu o să-ți exerciți dreptul de a păstra tăcerea.

El o duse până în casă, o lăsă jos lângă patul ei și îi privi rochia subțire, care era acum lipită de ea ca o a doua piele.

---

[1] Un loc desemnat pentru recensământ în King County, Washington, Statele Unite (n.tr.)

O piele *transparentă* – şi nu avea nasturi sau fermoar pe faţă.

– Nu mă descurc atât de bine la păstrat tăcerea, spuse ea.

Nu, zău!

– Poate ar trebui să-ţi scoţi cătuşele, spuse ea cu un strop de speranţă.

Temperatura trupului lui urcă pe dată când şi-o închipui pe Ali încătuşată în patul lui, implorându-l să o ia oricum îşi dorea.

Şi îşi dorea. O dorea în toate felurile posibile. Cu o mână pe şoldul ei, Luke o întoarse cu spatele şi, în cele din urmă, zări un fermoar. Îl trase în jos şi înghiţi în sec.

Nici sutien.

Chiloţii.

„Închide ochii, nătărăule", îşi spuse el, în timp ce trase rochia udă şi mulată de pe trupul ei voluptuos.

Dar nu îi închise.

Înăbuşindu-şi geamătul la vederea perfecţiunii din faţa lui, el se întinse pe lângă ea, dădu la o parte aşternuturile şi o bagă în pat.

– Nu pot să mă culc cu părul ud, spuse ea, întorcându-se pe spate, expunându-şi sânii. O să stea ca naiba.

Luke nu înţelegea cum de putea ea să facă diferenţa, dar îi iubea la nebunie părul vâlvoi.

– Este bine, spuse el şi i-l îndepărtă de pe faţă.

– Serios?

– Serios.

Avea sfârcuri tari, două bomboane perfecte, şi îi lăsă gura apă. Îi trase aşternuturile până la bărbie. „Aşa!" Transpira şi se simţea de parcă merita să primească o medalie de sfânt.

Ali scoase un sunet uşor, neplăcut şi dădu aşternuturile la o parte, dezvăluindu-şi din nou corpul splendid. Apoi, înainte ca el să apuce să o oprească, îl luă de mână şi îl trase până când căzu peste ea.

Bine, *ar fi putut* să o oprească, dar nu o făcuse, şi nu prea îşi dorea să se gândească la asta, pentru că ea îşi înfăşură braţele şi picioarele în jurul lui şi îl ţinu acolo.

– Mmm, spuse ea visătoare.

El scoase un râset scăzut şi încercă să se elibereze, dar, de fiecare dată când îşi elibera un membru, ea îi strângea un altul. Rămase tăcută în tot acel timp, cu ochii închişi. Apoi, brusc, îi deschise şi se uită fix la el.

– N-ai plecat încă.

Dezamăgirea îl lovi direct în plex, pentru că ştia că ea nu se referea chiar la momentul acela. Ea se referea la faptul că bărbaţii din viaţa ei o părăsiseră. Toţi.

– Este casa mea, o tachină el, nefiind în stare să poarte acea conversaţie.

Dar ea nu râse, iar reacţia ei îl dezarmă complet. El încetă să încerce să se elibereze.

– Ali, spuse el cu glas jos. Disperat. Încerc să fac ce trebuie aici.

– Ei bine, nu o face.

Ea se arcui spre el şi gemu. Sunetul îl înflăcără.

– Tu o să dormi, spuse el hotărât.

– Cine o să-mi ţină picioarele calde?

– O să-ţi mai dau o pătură.

– Praf în ochi, murmură ea. Cine ar fi crezut că Luke Hanover cel fierbinte şi sexy nu este altceva decât praf în ochi?

– O să-mi mulţumeşti mâine-dimineaţă.

Îi trase din nou pătura până la bărbie, învelind-o hotărât, ca să nu fie tentat să facă ceva prostesc.

– Chiloţii mei sunt uzi.

El îşi coborî fruntea peste a ei.

– Şi am rămas cu încălţările în picioare.

El se lăsă pe spate. Din nou, ea dădu la o parte aşternuturile şi ridică piciorul, pentru ca el să-i scoată sandaua.

El îi sprijini piciorul de pieptul lui şi se apucă să-i descheie catarama de deasupra gleznei, încercând din

răsputeri să nu observe că lenjeria ei era la fel de transparentă ca rochia.

O panglică din dantelă albă abia dacă îi acoperea sexul.

Ea zâmbi spre el, cu ochii blânzi, visători şi înceţoşaţi. Drept răspuns, el simţi cum un zâmbet îi arcuieşte gura.

– Aduci numai belele, zise el. Ştii asta?

– Aşa mi s-a spus.

Un răspuns nevinovat, dar îi aminti exact cât de des fusese ea dezamăgită şi rănită. El *nu* avea să fie unul dintre acei bărbaţi.

Niciodată.

– De asemenea, am tendinţa de a-i înnebuni pe oameni, adăugă ea. Mai ales pe bărbaţi. I-am alungat numaidecât pe toţi bărbaţii mamei. Ea spunea: „Oh, Ali-gator, a mai plecat unul". Mă pricep destul de bine să-i alung şi pe bărbaţii mei.

Ea se ridică şi încercă să-şi strângă părul în creştet cu elasticul de păr pe care îl avea în jurul încheieturii, dar avea probleme cu coordonarea. Apoi elasticul i se prinse în păr, aşa că ea rămase acolo, numai în lenjeria minusculă, cu braţele deasupra capului, cu mâinile încurcate în păr, arătând ca un vis umed şi vorbitor pe două picioare.

– Luke?

Hotărând că era mai sigur să-i ţină mâinile imobilizate, el o ignoră, la fel cum încerca să ignore poveştile neintenţionat chinuitoare despre viaţa ei, în timp ce se chinuia cu sandaua ei.

– Bună, spuse ea, trăgându-se de păr.

– Bună şi ţie.

Când, în sfârşit, îi scoase sandalele, el se aplecă atent ca să se ocupe de fiascoul din păr. Îi ieşi un fel de coc, chiar dacă era cam strâmb.

Ea îi zâmbi recunoscătoare, uşor îmbujorată, uşor udă şi arătând mai sexy decât orice altceva ar fi putut el să-şi închipuie.

– Sărută-mă, Luke!

„O beţivă exigentă", se gândi el amuzat şi îi dădu un sărut dulce şi scurt.

Dar îi subestimase foarte mult hotărârea.

– Mmm, spuse ea, strângându-l tare în braţe, adâncind sărutul, atrăgându-l în planurile ei nefaste de parcă era o molie atrasă de o flacără. O lăsă să facă ce dorea... la naiba, pe cine încerca el să ducă de nas? Probabil că el şi-o dorea chiar mai mult decât ea, dar, când ea îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui şi apoi se opri, i se tăie răsuflarea. Cu câteva clipe în urmă, încercase să se elibereze, dar singurul lucru la care mai putea să se gândească era: „Sus sau jos, Ali?"

Ea alese prima sus, îi atinse în treacăt sfârcurile şi îl făcu să scoată un geamăt scăzut. Apoi, în jos, peste abdomenul lui şi mai departe, degetele ei jucându-se cu şiretul de la pantalonii lui.

Când ea trase, el o prinse de mâini şi i le ţintui deasupra capului. Nu ştia de unde naiba găsise puterea, dar nu putea să o lase să facă aşa ceva. Continuă să încerce să nu se lase absorbit de ea.

Şi continuă să nu reuşească. Dar ea avea talentul unic de a-i frânge inima şi de a-l face să tânjească şi să ardă.

Îi spusese Sarei că ea ţinea de munca lui, dar Ali nu avea nimic de-a face cu munca. Şi nu era nici vreo distracţie de vacanţă. Era ceva... real. Primul lucru real din viaţa lui după prea mult timp.

Ali îşi eliberă o mână şi îi atinse faţa.

– Eşti un om bun, Luke, ştii asta?

Cu un geamăt, el încercă să se concentreze la orice altceva numai la femeia sexy şi caldă de sub el nu. Formele ei se apăsau în el, piept în piept, şolduri în şolduri, coapse în coapse.

Dar nu acela era lucrul care îi punea un nod în gât şi îl fascina. Ca întotdeauna, erau ochii ei. Şi toate lucrurile pe care putea să le vadă acolo, adică totul, fiecare detaliu, inclusiv faptul că ei îi păsa de el.

Mult mai mult decât o merita.

El îşi coborî capul pe perna de lângă perna ei, gândindu-se că ea era acolo, dulce şi somnoroasă, ghemuindu-se în el. Şi că el era acolo, dorindu-şi să i-o tragă până când ea ajungea să-i urle numele.

„Un om bun."

- Ali.

Ea nu răspunse. El îşi înălţă capul ca să o sărute de noapte bună, pentru că el *chiar* pleca.

Chiar acum.

Dar, dându-i uşor părul de pe faţă, nu putu să nu râdă încet. Ochii îi erau închişi, gura uşor întredeschisă, membrele libere şi relaxate.

Adormea foarte repede.

Iar el suferea numai uitându-se la ea. Îşi apăsă buzele pe tâmpla ei şi îi inspiră parfumul.

- Eşti perfectă fix aşa cum eşti, şopti el.

capitolul 20

Lucky Harbor era un oraş cu oameni sufletişti, care se trezeau devreme, indiferent că era vorba despre muncă sau distracţie. Şi Ali fusese dintotdeauna o persoană matinală, dar, în dimineaţa aceea, încercă să se trezească şi reuşi doar să geamă.

- Da. M-am gândit eu că o să ai probleme.

Tonul sec al lui Luke fu însoţit de aroma de cafea. Ali scânci recunoscătoare şi întredeschise un ochi.

- De ce se învârte pământul cu mine?

- Pentru că alcoolul este o târfă sclifosită. Luke îşi aşează ceaşca de cafea pe noptieră. O să supravieţuieşti?

Nu era deloc sigură, dar se ridică, apucând strâns aşternuturile care începuseră să alunece de pe ea. Noaptea

trecută. Coniacul. Căderea în apă... Se uită sub aşternuturi. Doar chiloţii.

- Oh, Doamne, sunt goală.

- Nu chiar, spuse Luke. Şi nu pentru că n-ai fi încercat.

Se uită lung la el, amintindu-şi totul, dar absolut incapabilă să-i ghicească starea de spirit. Era echipat pentru a ieşi cu placa, arătând ca un zeu grec.

- Nu m-ai vrut.

- Greşit. Doar că-mi prefer femeile conştiente.

Pantalonii lui scurţi erau roşii, până la genunchi şi zdrenţuiţi.

- Ai fost salvamar? întrebă ea.

- Da, cu Jack şi Ben. Dar numai pentru că puteam să stăm pe plajă şi să ne uităm toată ziua la fete în bikini. N-aveai nevoie de prea mult creier.

Încă încăpea în ceva ce purtase cu zece ani în urmă, ceea ce era un motiv numai bun să-l urască. Plus faptul că nu părea să fie nici măcar un pic mahmur. Unde era dreptatea în toată povestea aceea?

- Cine avea succes la cele mai multe fete?

- Ben. Avea camioneta tatălui lui şi un pui negru de labrador pe care îl chema Ketchup. Atât Ketchup, cât şi camioneta erau magneţi pentru puicuţe.

- Trebuia să-ţi iei un câine.

El zâmbi sexy, de parcă amintirile erau atât de frumoase.

- M-am descurcat.

Ali era absolut sigură.

- Am veşti, spuse el.

Oh!

- Bune sau rele?

- Am vrut să-ţi spun azi-noapte, dar ai adormit pe mine, zise el fără să răspundă la întrebare. Nu apare nimic pe înregistrare.

Ea asimilă vestea şi clătină din cap.

– Nu o să am noroc azi nici în pat, nici în afara lui, asta vrei să spui?

La expresia de regret de pe chipul lui, ea scoase un oftat.

– Las-o baltă! Știu, pleci și nu vrei să fie careva rănit, bla, bla, bla. Și, oricum, s-ar putea să fiu arestată azi, așa că nu contează. Sper că Zach nu este în L.A.

Nevrând să se întoarcă spre el sau din cauză că inima i se strânse cu durere în piept, ea se trânti pe spate și își acoperi capul.

– Ali, o să ne descurcăm noi.

Inima ei se strânse când auzi cuvântul „noi". Știa că el chiar o credea, dar ea nu mai era atât de sigură.

– Ali.

Ea închise ochii.

– Aș vrea să fiu singură, spuse ea încet.

Trebuia să se obișnuiască cu ideea.

– Ali...

– Te rog, Luke!

Și, indiferent dacă de vină fusese amenințarea lacrimilor din vocea ei sau altceva, ea îl auzi plecând. Se întoarse pe o parte și se adânci într-un somn capricios, iar, când se trezi a doua oară, soarele era puțin mai sus pe cer, iar ea se simțea puțin mai umană.

Era și singură. Se ridică împleticit din pat și, în timp ce se pregăti de lucru, primi un telefon de la un singur reporter. Un progres.

Se duse la florărie. Era închisă, și înăuntru era întuneric, ceea ce era ciudat din moment ce Russell trebuia să deschidă o dimineață pe săptămână.

Dar Russell se afla încă în mașină, sorbind dintr-o cafea la pachet, uitându-se gânditor la florărie. Ali se strecură pe scaunul din dreapta, făcându-l să tresară surprins și să-și verse cafeaua.

– *La naiba*, spuse el, privind pata care se răspândea pe pantalonii lui.

– Dă-i drumul imediat! Ea îi întinse un şervețel. Doar spune-mi.

– Ce să-ți spun?

– Că închizi florăria.

Russell scoase un oftat prelung.

– Îmi pare rău, scumpo. Știu că ar fi trebuit să-ți spun. Dar, Doamne, gândul de a te dezamăgi...

Exact ce făcuse câtă vreme păstrase tăcerea, dar Ali nu mai adăugă paie pe foc.

– Ești sigur? întrebă ea încet. Sigur, sigur?

El încuviință solemn din cap, dar ochii îi erau aprinși de emoție.

– Plec peste câteva zile. Paul este încântat, a spus că abia așteaptă. Are nevoie de mine.

Iar Russell avea nevoie să plece din Lucky Harbor. Ea îl înțelegea. Cu adevărat. Dar se uită lung și cu jind la clădire, care emana un farmec ciudat, în ciuda ferestrelor întunecate care îi frângeau inima. Ar fi dat aproape orice ca să poată prelua florăria.

– Am auzit că probabil o să se facă o arestare în curând, spuse Russell încet.

– Da.

– Vrei să vorbim despre asta?

Se auzi ceva în glasul lui, iar ea întoarse capul spre el, cu o senzație stranie în stomac.

– N-am făcut-o eu.

– Bineînțeles că nu, iubito.

Ea își înghiți durerea, pentru că asta obișnuia să facă. Când cădea, se ridica fără să aștepte o mână de ajutor. Și, chiar dacă acum noua panică de a rămâne fără loc de muncă îi ardea un gol în stomac, se uită atent la caietul de pe bord.

Caietul.

Russell era un tehnofob convins. Își avea toată baza de clienți în acel caiet, ca să nu mai vorbim despre înregistrările contabile scrise de mână cu cerneală purpurie în stilul lui mâzgălit.

Şi totul era acolo...

- Russell, am o întrebare.

El se încordă uşor.

- Bine.

Părea îngrijorat, de parcă ea avea să-i ceară să o ajute să ascundă afurisiţii de bani. Îşi înăbuşi frustrarea şi dorinţa de a-i vărsa din nou cafeaua.

- Şi dacă aş vrea să cumpăr florăria?

- Nu deţin magazinul în sine, ştii asta. Închiriez locul ăsta. Şi am renunţat la chirie aseară. Am vorbit cu proprietarul; domnul Lyons s-a lăsat cam greu în privinţa asta, dar...

Ali se uită lung la el.

- Domnul Lyons deţine clădirea? Domnul Lyons al *meu*, de la clubul pensionarilor?

- Dragă, el deţine jumătate din stradă. Este şi unchiul lui Aubrey. Nu ştiai?

- Nu... Mintea lui Ali începu să zboare. Şi nu voiam să spun că-mi doresc să cumpăr spaţiul... Deşi, dacă ar fi putut, ar fi fost încântată să-l închirieze. Mă refeream la caietul tău.

El trase aer în piept şi-şi duse o mână la piept, de parcă ea l-ar fi împuşcat.

- Caietul meu?

- Ei bine, caietul şi restul arhivelor tale. Afacerea. Dacă o preiau eu...

- Scumpo, florăria este terminată. Nu mai este nici un ban în afacerea asta.

Ea nu voia să-i rănească sentimentele, aşa că îşi alese cu grijă cuvintele.

- Cred că aş putea să o scot la capăt.

Russell o studie pentru o clipă, apoi zâmbi.

- Ştii ceva? Cred că ai dreptate.

- Deci cât?

- Trebuie să mă gândesc la asta. Am nevoie de bani cu care eu şi Paul să deschidem un salon în Vegas.

Ali încercă să nu gândească prea mult în drumul spre casă. Dar chiar începea să conştientizeze ce se întâmpla. Era şomeră.

– Dar n-ai fost arestată, îşi spuse ea în oglinda retrovizoare. Reflexia ei nu zâmbi înapoi. Nu era amuzant. De fapt, neliniştea o rodea pe dinăuntru, dar fu distrasă de vederea unui bărbat pe drumul care ducea spre casa lui Luke. El îşi îndrepta telefonul spre ea, în timp ce parca, încercând să facă o fotografie.

– Hei! strigă ea la el. Încetează!

El nu se opri. Făcu o serie de poze.

– Îl caut pe Luke Hanover, spuse el continuând să facă poze. Aş vrea să-i fac şi lui.

– Încalci o proprietate privată, spuse ea, ajunsă prea la capătul puterii ca să mai fie răbdătoare, calmă sau drăguţă. Pleacă de aici!

El nu plecă, aşa că Ali scoase camioneta din viteză şi tură motorul, vrând să-l intimideze. Dar motorul tuşi ca un papă-lapte, iar indicatorul de combustibil arătă spre gol. La naiba! Înţelegând expresia „a o lua razna", băgă camioneta în viteză, iar, de astă-dată, tipul încetă să mai facă poze cu telefonul şi o luă la fugă.

Mulţumită, Ali duse camioneta în parcare, dar, înainte să apuce să deschidă uşa, Luke apăru de nicăieri şi îi întinse o mână, cu gura arcuită într-o urmă de zâmbet.

– Bună treabă!

– Pe tine te căuta, spuse ea. Voia o poză. Nu o să se întâmple sub ochii mei.

El îşi înălţă capul şi îşi trecu privirea peste trăsăturile ei, pe care Ali le modelase cu grijă într-o expresie neutră.

– Da, înţeleg asta, spuse el încet. Eşti bine?

– Sută la sută.

– Chiar aveai de gând să dai peste el?

– Voiam să-l strivesc fără rezerve, ca pe o clătită.

El încuviinţă din cap.

– Eşti teribil de înfricoşătoare, ştii asta? Să-mi aduci aminte să nu te mai supăr niciodată.

– Nu că ăsta ar fi cu adevărat un motiv de îngrijorare, din moment ce pleci. Corect?

El se mai uită o dată lung la ea.

– Ali...

– Nu. Ea scutură din cap şi dădu să intre în casă. Scuze, trebuie să...

El o prinse de mână şi o întoarse.

– Uite, spuse ea, tu eşti un lup singuratic. Înţeleg asta. Şi îmi pare rău dacă m-am dat la tine aseară. Ea făcu o grimasă. Şi tot timpul. Ştiu cât de ciudat trebuie să fie să fii nevoit să te lupţi neîncetat cu mine.

Ochii lui albaştri tăioşi nu se abătură nici măcar o secundă de la chipul ei.

– Nu asta aveam de gând să spun.

– Nu?

– Nu. Şi nu mă lupt cu tine. Lucrul cu care mă lupt este dorinţa mea de a te arunca în iarbă chiar aici, ca să-ţi arăt cine pe cine vrea.

Părţile ei feminine se treziră numaidecât la viaţă. *Părţi stupide feminine.*

Sporind strânsoarea pe mâna ei, el o trase mai aproape.

– Acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea scoase un oftat.

– Russell a închis florăria. Sunt şomeră.

– Ah, la naiba!

O luă în braţe. Ea opuse rezistenţă preţ de două secunde, apoi cedă ca o valiză ieftină, pentru că nu exista nimic mai bun decât o îmbrăţişare dată de Luke Hanover.

– Îmi pare rău, spuse el şi o sărută pe frunte.

Cu ochii închişi, ea doar inspiră parfumul lui, incapabilă să răspundă. Oricât de dureroasă era lovitura dată de închiderea florăriei, ca să nu mai vorbim despre

faptul că Russell pleca, să-l vadă pe Luke ieşind din viaţa ei avea să fie cea mai mare pierdere dintre toate.

Luke intră în casă cu Ali, dorindu-şi să ştie cum să o îmbuneze. Întotdeauna avusese grijă să nu se bage într-o situaţie fără să cunoască regulile; în slujba lui, în viaţa personală, în tot.

Dar, din momentul în care Ali intrase în viaţa lui, nu mai înţelesese absolut nimic. Simţindu-se neajutorat, rămase în centrul bucătăriei.

– Ţi-e foame?

Ea schiţă spre el un surâs.

– Tu nu găteşti.

– Nu, dar eu sunt specialist când vine vorba despre mâncarea comandată...

Un claxon se auzi din faţa casei, chiar când sună şi telefonul lui Luke. El îl scoase din buzunar. Jack.

– Mişcă-ţi fundul aici, spuse Jack. Bunicul tău este în drum spre Urgenţe. Dureri în piept. O să conduc eu.

Luke se uită în jur după chei, dar renunţă. O apucă pe Ali de mână şi o trase cu el spre uşa din faţă.

– Hai!

– Ce s-a întâmplat?

El se mişca repede, obligând-o să alerge ca să ţină pasul.

– Edward...

Amândoi se opriră brusc la vederea camionetei albe cu „Sună pentru o plimbare". Jack coborî geamul şi le făcu semn să se grăbească. Portiera era deschisă.

– Ce...

Luke se uită lung la ceilalţi pasageri: domnul Lyons, domnul Elroy şi domnul Wykowski.

– Toată lumea a vrut să meargă, spuse Jack. Tu vii azi sau mâine?

Luke clătină din cap şi îi făcu semn lui Ali să urce. Abia dacă-şi puse centura de siguranţă, că Jack apăsă acceleraţia.

– Cât de rău este? întrebă el.

– Era conştient şi răspundea când a fost luat de la clubul pensionarilor, spuse Jack.

– Tocmai ne adusese de la bingo, spuse domnul Lyons. Vorbeam despre noul centru de reciclare, despre ceremonia de inaugurare de mâine şi despre cât de frumos este să construieşti lucruri noi. Vorbea despre Fay şi fiul lui – tatăl tău, bineînţeles – şi despre copii. Tu şi Sara. A spus ceva despre cum şi lucrurile vechi trebuie să fie respectate. Lucruri vechi precum legăturile de familie. Şi apoi şi-a dus o mână în dreptul inimii...

Vocea domnului Lyons se opri. Strângând din buze, îşi întoarse capul şi se uită hotărât pe geam. Luke aruncă o privire spre Ali, care îl privi înapoi, cu ochi în care licăreau lacrimi neliniştite, în timp ce se întinse şi îl strânse de mână. El coborî privirea spre degetele lor şi se gândi: „Dacă pacostea bătrână moare înainte să ajung acolo, îl omor..."

– Trebuie să o sun pe Sara, spuse el.

– Am sunat eu, zise Jack.

– Pe ea ai sunat-o prima?

– Pe ea o plac mai mult. Jack întâlni privirea lui Luke în oglinda retrovizoare. Şi după tine am venit personal. Asta trebuie să conteze cumva.

– Pe ea ai sunat-o prima, repetă Luke neîncrezător.

Jack scoase un oftat.

– Bine, da. Pe ea am sunat-o prima. Acum câţiva ani, m-a făcut să promit că, dacă i se întâmplă bunicului vostru ceva, o sun imediat.

– Înaintea mea.

– *Tu* nu m-ai făcut să promit, spuse Jack. Şi, oricum, toată lumea ştie că tipele sunt mai bune la asta, omule. O să vină cu avionul. Avem nevoie de ea aici. *Tu* ai nevoie de ea.

Ajunseră la Urgențe și se așezară în sala de așteptare, pentru noutăți. După vreo câteva ore, Sara intră grăbită.

Înaltă, atletică și slabă, cu ochii albaștri plini de neliniște, se repezi direct în brațele lui Luke.

- Nimic încă, îi spuse el. Așteptăm analizele. Nu ne-au lăsat să-l vedem.

Sara încuviință din cap și își trase nasul, ștergându-se pe cămașa lui. O lăsă să se liniștească și i-o prezentă lui Ali.

- Îmi pare rău, spuse Sara, ștergându-se la ochi. Îl văd pe Luke și plâng mereu. Este o reacție prostească, dar știu întotdeauna că, atunci când se ocupă el, totul o să fie bine, știi?

- *Chiar* o să fie bine, spuse Luke.

Sara schiță spre Ali un zâmbet plâns.

- Vezi?

Câteva minute mai târziu, apăru și medicul.

- Tulburări intestinale, spuse doctorul Josh Scott.

Cu toții se uitară lung la el.

- Îmi pare rău, zise Luke. Poftim?

- N-a avut atac de cord, spuse el. A mâncat două sendvișuri cu pastramă și pâine de secară, trei murături mari și o pungă întreagă de Cheetos picanți. Are indigestie.

Sara afișă un zâmbet larg.

- Sună tipic pentru bunicul.

Doctorul Scott clătină din cap.

- Are o valoare periculos de mare a colesterolului, așa că îi stabilim o întâlnire cu un dietetician. Dar, altfel, este sănătos ca un taur.

Luke fu primul care se duse să-l vadă. Edward era ridicat în patul lui de spital și mânca Jell-O.

- Cred că glumești, spuse Luke.

Edward se încruntă.

- Nu-mi vorbi pe tonul ăsta. Puteam să mor azi.

- Aveai gaze.

Edward îndreptă lingura spre el.

– Dar nu știai asta. Ți-ai făcut griji?

– Nu.

Edward schiță un zâmbet slab, de cunoscător.

– Mincinosule!

Din moment ce picioarele lui Luke începură să se clatine brusc, se lăsă pe patul bunicului și își frecă fața cu mâinile.

– M-ai speriat ca naiba.

– De ce? Pentru că aproape m-ai lăsat să mor fără să-ți îndeplinești promisiunea făcută față de Sara?

Luke își îndepărtă mâinile de pe față.

– Ce promisiune?

– Să mă îmbrățișezi.

– Vrei să te *îmbrățișez*, spuse Luke neîncrezător.

– Ești surd, băiete?

Luke se uită lung la el.

– Dacă te îmbrățișez, promiți că nu mori în brațele mele?

Zâmbetul strengăresc al lui Edward dispăru, și bătrânul puse deoparte jeleurile.

– Promit să nu mor azi. Cum sună asta?

– Destul de bine, spuse Luke și îl îmbrățișă strâns.

capitolul 21

În noaptea aceea, Sara rămase în Lucky Harbor, acasă la Luke. Ali făcu omlete în vreme ce îi privi pe frate și soră, fascinată de relația lor.

Sara era la masă, răsfoind unul dintre albumele cu poze vechi ale lui Fay.

– Doamne, îi spuse ea lui Luke, uite una cu tine în vârful unui pin, pe stânci. Câți ani aveai aici, Luke? Zece? Bunica tocmai îți spusese să nu te urci în vreunul, mai ții minte? Așa că, bineînțeles, Ben te-a provocat și ai urcat într-un afurisit de copac. Te-ai ridicat la vreo doisprezece metri și apoi ai încremenit. A trebuit să chemăm pompierii, iar tatăl lui Jack a fost nevoit

să vină cu camioneta cu scară, să te salveze. Erai aşa un idiot.

– Mulţam, spuse Luke.

Fusese tăcut, foarte tăcut, iar Ali ştia că îngrijorarea pentru bunicul lui îl epuizase.

– Uite încă una, zise Sara, arătând următoarea pagină. Ai încercat să plutești în vânt de pe acoperiş direct în apă, ciudatule! Uite, mai ţii minte asta? Ţi-ai rupt o mână şi un picior. Eşti norocos că nu ţi-ai spart ţeasta. Se opri. Probabil pentru că ai capul prea tare ca să se spargă.

Luke scutură uşor din capul lui „tare", dar nu spuse nimic.

Sara îi mai aruncă o privire îngrijorată, înainte să răsfoiască paginile, iar Ali îşi dădu seama că sora lui Luke nu încerca să-l momească de dragul distracţiei, ci ca să-l convingă să iasă din acea stare. Cu inima topindu-se de dragul amândurora, Ali le aduse două farfurii cu omletă. Îşi trecu uşor o mână peste umerii lui Luke şi simţi un nod de muşchi încordaţi, aşa că se opri să-i maseze gâtul.

Cu un suspin recunoscător, el îşi plecă uşor capul în faţă ca să o lase să-l maseze, cu ochii închişi, tăcut.

Sara se ridică.

– Mă întorc imediat. Două minute mai târziu, se întoarse cu două teancuri de dosare – unul mare şi unul mic – şi le puse pe masă.

– Ce este? întrebă Luke.

– N-am vrut să-ţi spun, dar m-am oprit să-l văd pe Craig.

Luke miji ochii.

– Ai trecut pe la comandantul meu?

– Nu, am trecut pe la fostul meu iubit, spuse Sara. Eu l-am cunoscut prima, dacă mai ţii tu minte, şi nu era comandantul tău pe atunci. Pe astea le-am împrumutat de la el. Ea arătă spre primul teanc de dosare, care era

cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât celălalt. Știi ce sunt?

– Dosarele tale penale?

– Amuzant, ha... ha, spuse Sara. Sunt cazurile închise de tine. Cazurile pe care le-ai rezolvat. Cazurile cu zeci și zeci de oameni cărora tu le-ai schimbat viața în bine.

Ea arătă spre teancul *mult* mai mic.

– Din cauza ăstora poți să te bosumfli. Astea sunt așa-zisele tale eșecuri. Fără teancul ăsta, fără să fii bun la ceea ce faci, teancul acesta – lovi ușor în teancul cel mare –, viețile acestor oameni ar fi distruse. Deci uită-te bine, Luke, și spune-mi că nu-ți dai mereu silința. Că nu ai acordat câte o bucățică din inima ta fiecărui caz în parte.

Ea se opri și, când continuă, vocea îi era mai calmă și foarte, foarte blândă.

– N-ai dezamăgit-o pe bunica. Pe mine, cu siguranță nu m-ai dezamăgit niciodată. Și nu tu ai ucis-o pe Isabel Reyes. Spune-o! Spune că știi că ești un om bun, cel mai bun om pe care-l cunosc eu. Că ți-a mai rămas destulă inimă cât să mergi mai departe. Pentru că, dacă ai renunțat, Luke, nu știu ce o să fac. O să...

Vocea ei se întrerupse.

Părând îndurerat, Luke se întinse spre ea. Ea se ghemui în brațele lui.

– *Spune-mi*, Luke!

– Sunt bine, spuse el răgușit.

Sara își înălță capul și-i căuta privirea.

– Serios?

– Serios.

– Bine. Ea încuviință din cap și își trase nasul. Apoi se ridică și strânse iute dosarele, dar Luke o prinse înainte să fugă.

– Dosarele, zise el. Nu sunt de la Craig. Nu ți le-ar fi dat niciodată.

– Bineînțeles că nu, spuse ea.

El scutură din cap.

- Cu ce le-ai umplut?
Ea își mușcă buza de jos.
- Cu coli de la imprimanta ta.
- Ești dusă, spuse el.
Și apoi își mâncară omletele.

A doua zi, la ceremonia de inaugurare, Luke privi mulțimea, întrebându-se dacă și hoțul o privea. Aproape toată lumea din Lucky Harbor se afla pe șantierul de construcții, unde soarele după-amiezii timpurii se răsfrângea asupra terenului gol și asupra mulțimii, care era ținută la distanță de o panglică mare și galbenă.

Ali stătea lângă el și erau retrași mai într-o parte, încercând să fie cât mai discreți. De cealaltă parte a panglicii, pe o platformă improvizată, se aflau Tony și Bree Medina. Primarul și soția lui țineau amândoi lopeți și zâmbeau spre camere. Lângă ei stăteau Ted Marshall și alți câțiva membri ai consiliului local. Bree îi povestea unuia dintre membrii consiliului despre un spectacol văzut recent, iar Ali se încordă brusc.

- Ce este? întrebă Luke.

Ea strănută.

- Spectacolul ăla, șopti ea. Cel despre care vorbește Bree? Am găsit două resturi de bilete în borcanul de chei în noaptea în care Teddy s-a mutat. Ea strănută din nou. Îmi pare rău, este de la parfumul ei. Mă termină... Strănut... de fiecare dată.

El o strânse mai aproape, apăsându-i fața la pieptul lui. Ea trase adânc aer în piept și scoase un ușor, delicat „mmm", care nu ar fi trebuit să aibă nici un efect asupra lui, dar cu siguranță avu. Ea încerca mereu să-l adulmece, de parcă mirosul lui era cel mai bun lucru pe care îl mirosise vreodată. El simțea la fel în privința ei.

- Ești bine?

Ea își puse capul pe umărul lui.

- Voiam să te întreb același lucru.

- Sunt bine.

Fusese incredibil de blândă cu el începând din ziua anterioară, când plecaseră valvârtej la spital ca să-l vadă pe bunicul lui. Liniştită, caldă... o prezenţă puternică în viaţa lui.

Dar acum ceasul ticăia.

El ştia că fusese liniştit şi retras. Ştia şi că Ali credea că era din cauza bunicului lui. Şi era.

În parte.

Restul era pentru că încerca să accepte faptul că pleca – şi nu voia să plece.

Scrută mulţimea din priviri, apoi se uită din nou atent la platformă, urmărind cum Marshall saluta mulţimea, fermecând pe toată lumea întâlnită în cale. Tony şi Bree se mişcară dintr-o parte în alta a scenei, atrăgând atenţia mulţimii. Şi, dintr-odată, ochii lui se fixară asupra unui lucru foarte interesant.

Nevenindu-i să creadă, se întoarse spre Ali, care îşi întoarse privirea de la Bree şi întâlni privirea lui.

Şi ea văzuse.

Bree era frumoasă şi era întotdeauna atent aranjată, îmbrăcată cu haine făcute de designeri şi cu nişte dispozitive de tortură în picioare – de data asta, un fel de sandale cu toc înalt. Degetele de la picioare îi erau vizibile, la fel cum era şi dunga foarte clară de pe al doilea deget de la piciorul drept. De curând, purtase un inel acolo şi destul de mult încât să lase o urmă evidentă.

– Dumnezeule! şopti Ali. Ea a fost!

– Este la fel de conjunctural ca elasticul găsit în posesia ta, o avertiză el.

Ea zâmbea.

– Da, dar...

El zâmbi înapoi.

– Da. *Dar*. Era bine. Foarte bine. Bree era blondă. Bree ar fi avut acces la uşa din spate în noaptea licitaţiei. Ar fi parcat în spate, în parcarea angajaţilor, şi nu ar fi ieşit pe uşa din faţă. Iar lovitura de graţie – cu siguranţă purtase un inel de picior şi acum nu mai purta.

Se strecurară prin mulțime și se întoarseră acasă. Luke se duse direct la computerele lui și la programele lui magice de căutare.

Ali se aplecă peste umărul lui și își odihni o mână pe brațul lui. El făcu față impulsului de a se întoarce, de a o arunca peste umăr și a o duce în dormitorul lui. În schimb, scrise „Bree Medina" și se uită lung la ecran.

- Ca să vezi!

- Ce este?

- A depus cerere de divorț acum două luni.

- Divorț?

- Da, și apoi... El coborî cursorul. A retras-o. A retras cererea pe...

Scoase o fluierătură ușoară.

Ali se aplecă mai aproape. O șuviță din părul ei aterizează pe maxilarul lui. Ea mirosea minunat.

- Uau! spuse ea. Și-a retras cererea de divorț la două zile după ce au dispărut banii. Întorcându-și capul, se uită lung la el. Ce înseamnă asta?

- Ceva a făcut-o să vrea să-l părăsească pe primar, spuse el, apoi ceva a făcut-o să se răzgândească. Poate credea că a găsit pe cineva mai bun.

- Mai bun ca primarul?

- Tony Medina este un tip OK, spuse Luke, dar uită-te la Bree. Se menține. Are patruzeci și cinci și arată de douăzeci și cinci. Tony este un tip de cincizeci de ani plictisitor și care chelește - în plus lucrează non-stop. El întâlni privirea lui Ali. Poate că Bree a început să se simtă singură sau plictisită. Și apoi poate a fost și ea distrasă de vreun bărbat mai tânăr, cineva care să-i dea ceva ce banii lui Tony nu puteau - sentimentul că este tânără și vie.

„Așa cum faci tu cu mine..."

- Crezi că și ea a fost păcălită de Teddy.

- Ai spus că Aubrey credea că ea era singura iubită a lui Marshall, spuse el. Dar dacă și Bree și-a imaginat același lucru? Dacă Bree credea că era ceva serios? Așa

că depune cererea de divorţ, apoi descoperă că Marshall umblă şi cu alte femei şi se enervează.

– Şi apoi încearcă să facă să pară că el a luat banii.

– Sunt o mulţime de variabile, o avertiză Luke. Iar eu doar gândesc cu voce tare acum, dar pun pariu că sunt pe calea cea bună.

Ali părea înviorată şi gata să sară la atac. Iubind spiritul acela luptător din ea, Luke o trase în poală şi îşi frecă uşor nasul de locul delicat de pe gâtul ei, fapt ce o făcu să toarcă exact ca o pisicuţă.

– Mmm, spuse ea cu un geamăt dulce şi sexy, înclinându-şi capul ca să îi ofere un acces mai bun. Iar el nu ezită, ci supse pielea fină de sub ureche, înainte să-şi croiască drum spre gura ei. Îi plăcea *la nebunie* gura ei...

Cu răsuflare greoaie, ea îşi strecură degetele în părul lui şi se arcui spre el.

– Se presupune că nu trebuie să mai facem asta...

– Ştiu. La naiba, chiar ştia. Fusese ideea lui. Cea mai proastă idee pe care o avusese vreodată. Ali...

Ea se ridică brusc din poala lui, iar Luke simţi valul de dezamăgire în fiecare părticică din corp. În unele mai mult decât în altele.

Dar apoi Ali îngenunche între picioarele lui întinse şi îi adresă un zâmbet galeş, care îi făcu inima să i se oprească pentru o clipă.

– Uneori, murmură ea, deschizându-i blugii, regulile sunt făcute ca să fie încălcate.

Mult mai târziu, Ali era întinsă pe masa din bucătărie, uşor transpirată şi cu mult mai înnebunită de plăcere. Avu nevoie de cinci minute ca să-şi recapete suflul şi să se întoarcă pe o parte ca să se uite la Luke.

Era încă întins pe spate pe masă şi avea şi ochii închişi. Avea pe el doar blugii, încă descheiaţi, indecent de coborâţi pe şolduri. Era tolănit ca un desert decadent, de genul celor care îngraşă groaznic, dar care sunt atât de bune, încât nu aveai cum să regreţi caloriile.

Ea trecu un deget din mijlocul pieptului până pe abdomenul lui, care se încordă la atingerea ei.

Cu ochii încă închiși, el gemu.

– Bine, dar trebuie să mă hrănești mai întâi. Sunt un băiat în creștere.

Ea se uită lung la erecția lui.

– Observ...

Pufnind, el se mișcă brusc și, iute ca un fulger, se rostogoli peste ea și o țintui de masă. Ea se împinse în pieptul lui.

– Stai o secundă!

Ridicându-se într-un cot, își îndepărtă greutatea de pe ea și îi aruncă o privire întrebătoare, cu ochi somnoroși.

– Mă gândeam, spuse ea. Pun pariu că Bree a ascuns banii acasă la Teddy.

– Te gândeai? Când? Când te-ai fi putut gândi?

– Mai devreme. Dar are sens, nu crezi? insistă ea. Dacă scopul ei a fost să-l încolțească, ar vrea să...

– Mai devreme? Vrei să spui când eram îngropat atât de adânc înăuntrul tău, încât am putut să-ți simt amigdalele când mi-ai strigat numele și...

Ea îi acoperi gura și râse.

– N-am strigat. Întocmai. Și ce? Se presupune că mintea mea trebuie să se oprească?

Făcând pe bosumflatul, el se rostogoli de pe ea și o făcu să râdă din nou.

– Îmi pare rău, spuse ea, creierul femeilor este diferit.

– Ei, nu mă-nnebuni!

Se ridicară, iar ea începu să se îmbrace.

– În clipa asta, tot ce avem este conjunctural. Am auzit că mâine Teddy și unii dintre membrii consiliului pleacă la pescuit. Aștept până mă întorc de la petrecerea mamei mele, apoi mă duc să caut banii la el acasă.

– Nu, spuse Luke. În nici un caz. Este prea periculos. Dacă găsești banii acolo, toată lumea o să creadă că tu i-ai pus.

Fu înduioşată de îngrijorarea lui, dar îşi aminti să nu se obişnuiască cu senzaţia aceea. El nu spusese nimic despre vreo revedere după ce pleca şi s-o ia naiba dacă avea de gând să cerşească firimituri.

- N-am nimic de pierdut. Toată lumea crede că eu am furat banii. Şi o să am grijă, crede-mă! Ea îşi puse sandalele în picioare.

- Unde te duci? întrebă el.

- Vreau să vorbesc cu Aubrey.

- Aşteaptă-mă!

El îşi trase blugii şi privi în jur, probabil căutând cheile, pe care părea să le rătăcească zilnic, chiar dacă erau chiar acolo pe tejghea, în noul castron pentru chei pe care îl făcuse ea.

- Nu pot să aştept, spuse ea. Sunt presată de timp, ca să nu intru la închisoare.

El îşi înăbuşi un râset.

- Nu erai presată de timp acum câteva minute.

- Ei bine, aia a fost diferit. Mi-a fost distrasă atenţia de un orgasm.

El schiţă un zâmbet masculin de satisfacţie.

- *Trei* orgasme. Destul de bine pentru cineva care „se gândea" în timpul ăla. Aplecându-se spre ea, o sărută. Vrei să faci asta singură.

Trebuia să se înveţe cu ideea de singurătate. Ea îi întâlni privirea, întrebându-se dacă el avea măcar de gând să discute despre acel subiect. Despre plecarea lui. Despre ce putea să se întâmple între ei după ce pleca.

Dar el nu spuse nimic.

- Da, zise ea, trebuie să fac asta. Singură.

- Nu trebuie.

- Tu pleci, ai uitat?

Maxilarul lui se încordă.

- Slabe şanse să uit.

Ea scoase un oftat. „Ţine-te tare!"

- Sunt şanse mai mari ca Aubrey să vorbească dacă sunt singură.

Părând că înţelegea, dar că nu-i plăcea neapărat, el încuviinţă din cap.

– Sună-l pe Zach! Povesteşte-i despre Bree! Eu o să-l sun pe Sawyer.

– O să sun, zise ea, din moment ce închisoarea nu se încadrează prea bine în planurile mele. Este greu să fii un membru independent şi echilibrat al societăţii din spatele gratiilor. În plus, nu cred că acolo aş putea învăţa să mă dau cu placa de surf.

Ea încerca din răsputeri să pară pozitivă şi optimistă. Acela era un truc: să pari pozitiv şi optimist până când ajungeai să o şi crezi.

– Placa de surf? întrebă el.

– Da. Te-am tot urmărit şi am decis că intră pe lista cu lucruri pe care vreau să le bifez.

– Lista cu lucruri de bifat este pentru cineva care nu mai are mult de trăit.

– Ei bine, spuse ea cât putu de încet, apoi se întoarse dinspre el prefăcându-se că-şi verifică reflexia în oglinjoara de deasupra mesei din holul de la intrare, o condamnare la închisoare m-ar omorî, spuse ea în glumă.

Două mâini o prinseră de umeri şi o întoarseră din nou. Luke se uită lung în ochii ei, iar Ali îşi dădu seama din încordarea sumbră a maxilarului lui că îi citea fricile.

– Nu o să intri în închisoare.

Ea încuviinţă din cap, dar probabil nu păruse convinsă, pentru că el se aplecă puţin ca să se uite în ochii ei, ţintuind-o cu o privire aprigă.

– *Nu* o să intri.

Cineva bătu la uşa bucătăriei, şi Ali tresări. Ea se întoarse şi se uită pe fereastra de deasupra chiuvetei şi îl văzu acolo pe Jack, cu umerii lui laţi.

– Oh, Doamne! şopti ea. Dacă apărea acum cinci minute, ne auzea!

– *Ne* auzea? întrebă Luke amuzat, aruncându-i o privire care o făcu să se înroşească până în vârfurile urechilor.

Corect. *Ea* era cea zgomotoasă. Nu putea să se abţină, nu cu el.

Văzându-i stânjeneala, ochii lui se îmblânziră, plini de afecţiune.

– Îmi plac sunetele pe care le scoţi, spuse el răguşit. Sunt al naibii de sexy.

El deschise uşa.

– Bună, spuse Jack. Nu întrerup, nu-i aşa? Şi, înainte ca ei să apuce să răspundă, el intră. Trebuie să împrumut placa.

– Este în magazie, nu în casă, spuse Luke.

– Am nevoie şi de combinezon.

– Este iunie, spuse Luke. Numai păpălăii au nevoie de combinezon în iunie.

– Am o întâlnire mai târziu. Nu pot să risc o contracţie.

Luke începu să-l împingă afară, dar Jack îşi înfipse bine picioarele în pământ.

– Nu plec nicăieri până nu-mi dai combinezonul tău. Pot să stau aici toată ziua. Ştii că pot.

Luke mormăi o înjurătură şi se întoarse spre uşă.

– Este unul în garaj pe undeva. Stai aşa!

După ce plecă, Jack se întoarse spre Ali şi schiţă un zâmbet spre ea.

– Poţi să simţi dragostea dintre mine şi el, nu?

Ali râse. El era absurd de chipeş şi chiar mai absurd de fermecător.

– Absolut.

– Luke este fiul a doi medici, zise Jack, deci probabil nu este vina lui că este aşa un neghiob. Sau pentru că are impresia că are mereu dreptate.

– Are? Mereu dreptate?

– Da, dar să nu-i spui asta. O să i se urce la cap. Suferă de complexul eroului clasic. De aceea îl lovesc aşa din plin toate aiurelile. Îi place să se învinuiască.

– Mulţumesc, Dr. Phil[1], răspunse Luke sec, întorcându-se în cameră şi aruncându-i combinezonul. Poţi să te cari acum.

– Desigur. Oh, spuse Jack şi se întoarse, trebuia să-ţi spun că Joe Wykowski vrea să descoperi cine fură cheresteaua veche pe care a stivuit-o pe o parte a casei. Merită o avere. Bănuieşte că este fiul prietenului fostei lui soţii, care este dulgher, dacă asta ajută la ceva.

– Dacă ştie cine este..., începu Luke.

– Tipul îşi poartă arma la şold de parcă ar fi Dirty Harry, spuse Jack. Ei au nevoie de tine şi de atitudinea ta dură. Şi de o *armă* adevărată.

Luke se uită la el.

– Deci eu ce sunt, noul detectiv particular al bătrânilor din Lucky Harbor?

– Hei, nu eu sunt cel care a găsit GTO-ul domnului Schmidt, spuse Jack. Pe tura de aseară, a trebuit să salvez pisica doamnei Myers dintr-un copac, iar ea le-a povestit tuturor celor de la clubul de bridge despre tine. Se pare că toţi au diverse probleme pe care trebuie să le rezolve *bucăţica de anchetator local* – cuvintele *lor*, apropo. Nu că n-ai fi o bucăţică desăvârşită; doar că nu eşti genul meu.

Ali râse.

Luke îl conduse pe Jack la uşa din faţă, apoi se întoarse spre Ali. La expresia de pe chipul lui, inima i se strânse în piept. Îl privise cum pretindea că nu-i păsa de nimic, chiar când exact contrariul era adevărat. Îşi ajutase sora să se pună pe picioare şi să rămână aşa.

[1] Phillip Calvin McGraw, cunoscut ca Dr. Phil, este un om de televiziune american, autor, psiholog şi gazda show-ului TV *Dr. Phil*. (n.red.)

În slujba lui, făcea tot ce era nevoie. Reparase casa pe care o neglijase.

Şi mai era şi ea. Îi oferise un loc în care să stea, o prietenie... şi mai mult.

Crescuseră în medii atât de diferite. Părinţii lui aşteptaseră foarte multe de la el, lăsându-l să crească singur şi să o crească şi pe sora lui. Prin urmare, Luke se apăra pe sine şi îi apăra şi pe alţii mult prea slabi ca să o facă singuri.

Ali admira atât de mult asta la el.

- Legat de *discuţia* de mai devreme..., începu Luke.

Ea îi studie atent expresia.

- Este în regulă, Luke, spuse ea încet. Nu trebuie să-mi ţii o prelegere.

- O prelegere?

- Ca să explici cum de am ajuns din nou dezbrăcaţi şi că este *ultima* dată etc.

O urmă de zâmbet îi arcui buzele.

- Am crezut că este bla, bla, bla.

- Uite, ai dreptate să te ţii departe de mine, spuse ea. La viaţa mea, am luat ceva decizii proaste şi...

El o prinse şi o trase mai aproape.

- Nu este *nimic* în neregulă cu tine, spuse el pe un ton tăios. Nici măcar un singur lucru. Eşti perfectă.

- Bine...

- Spune-o, zise el.

Ea se îmbună şi îi cuprinse faţa în mâini.

- Luke, eu...

- Spune-o, Ali! Spune că eşti al naibii de perfectă!

Ea privi lung expresia lui protectoare şi simţi că i se strânge inima în piept. Avea nevoie să-i îmbuneze starea de spirit şi să o facă repede, altfel nu îşi asuma nici o răspundere dacă sărea pe el.

- Sunt al naibii de perfectă, repetă ea.

Funcţionă. El îi adresă un zâmbet.

- Îmi place foarte mult să te aud aşa hotărâtă!

capitolul 22

Ali o găsi pe Aubrey la biroul ei de la Primărie, tastând la computer, cu fruntea încruntată.

– Toată lumea de aici lucrează în weekenduri? întrebă Ali.

– Doar cei norocoşi. Aubrey ridică privirea şi privi părul lui Ali cu ochii scrutători. Trebuie să foloseşti zilnic soluţia de îndreptare a părului.

Ali îşi trecu o mână prin păr şi făcu o grimasă.

– Azi am uitat. Ascultă, am o întrebare.

– Nu, nu mi-o mai trag cu şeful meu.

– De fapt, nu voiam să te întreb asta. Chiar dacă încă mă mai întreb de ce mai lucrezi pentru el.

Veni rândul lui Aubrey să facă o grimasă.

– Este o slujbă bună, spuse ea. Iar eu pot să-i fac faţă. Deşi nu părea sigură sută la sută. Ascultă, sunt destul de ocupată, aşa că...

– Mai este cineva?

– Poftim?

Ali se apropie şi se aplecă.

– Mă întreb dacă mai este cineva cu care se vede Teddy. Altele decât tine şi Melissa.

Aubrey se uită la ea vreme îndelungată.

– Ai pe cineva în minte?

– Poate.

Aubrey îşi arcui o sprânceană perfectă şi arătă de parcă ar avea ceva de spus, dar Gus intră în încăpere cu un mop.

Aubrey şi Ali rămaseră tăcute până când holul se goli din nou.

– Nu putem să vorbim aici, spuse Aubrey.

– Ştiu. Doar spune-mi că ştii ceva.

– Nu concret.

– Ai vrea să mă suni dacă se schimbă situaţia?

– Vrei să spui dacă se foloseşte din nou canapeaua, ceva de genul ăsta? întrebă Aubrey.

– Da.

Aubrey se gândi, apoi oftă.

– La naiba, chiar îmi plăcea slujba asta!

Luke veni în oraş şi îl găsi pe Sawyer la birou, cu capul sprijinit pe braţe.

– Ai o zi proastă?

– Nişte puşti de liceu s-au dus până la Mt. Hood – trei ore dus-întors –, au încărcat un camion de cincisprezece tone cu zăpadă, s-au întors în oraş şi au depus aseară toată zăpada la uşile şcolii. Nu ieri după-amiază. Nu după cină. La trei dimineaţa. Detenţia şcolară de vară a trebuit să fie anulată azi.

– Putea să fie mai rău, spuse Luke.

Sawyer înălţă capul, şi Luke clipi nedumerit.

– Mi-e teamă să întreb.

– Cred că Bree Medina a furat cei cincizeci de mii de dolari.

Sawyer se uită la el, apoi îi întinse în tăcere lui Luke cana goală de cafea. Luke o luă, traversă holul până la masa de serviciu, umplu cana cu o cafea neagră de ţi se ridica părul şi o readuse în biroul lui Sawyer.

Sawyer bău o gură, tresări, apoi mai bău. Cu ochi mult mai tăioşi acum, se uită lung la Luke.

– Ce naiba?

Luke dădu să deschidă gura, dar Sawyer se ridică.

– Nu, aşteaptă! Nu aici.

Se îndreptară spre camioneta lui Sawyer, în timp ce Luke îl puse în temă.

– Dumnezeule, spuse Sawyer şi îl sună pe primar. Bună, Tony. Da, am avut o prezenţă masivă la ceremonia de inaugurare. Ascultă, ce face Bree? Este ocupată? El se opri şi ascultă. Voiam doar să discut cu ea despre redecorarea biroului meu... Înţeleg. Spune-i că sper ca mama ei să se facă bine cât mai repede. Închise. Bree s-a dus la mama ei, în Ocean Shores, pentru câteva zile.

- În Ocean Shores, repetă Luke. Mama ei locuieşte în Ocean Shores. Unde este cel mai apropiat salon de manichiură. Ar trebui să...

Sawyer trase pe dreapta şi îşi folosi telefonul ca să găsească numărul şi să sune. Când închise, se uită la Luke.

- Bree este clienta lor, şi mi-au spus că şi-a făcut unghiile albastre cu steluţe. Reveni pe stradă, coti de câteva ori şi se opri cam pe la jumătatea unei străzi, arătând spre un duplex de pe colţ. Noua casă a lui Marshall.

Nu se vedea nici o mişcare. Sawyer opri maşina.

- Marshall a anulat o întâlnire cu mine. Spunea că nu se simte bine. Crezi că este o coincidenţă?

- Nu cred în coincidenţe, spuse Luke.

- Nici eu.

- Deci ce să facem? întrebă Luke.

- Ai uitat cum este să faci filaj?

- Nu. Luca se aşează mai bine pe scaun. Dar ar fi fost frumos să mă fi avertizat înainte. Nu avem nimic de mâncare.

Sawyer se aplecă şi deschise torpedoul. Înăuntru era o comoară de bomboane şi alte prostii.

- Frumos, spuse Luke şi se servi.

La o jumătate de oră după aceea, poştăriţa îşi croi drum pe stradă. La două minute după, uşa de la intrare a casei lui Marshall se deschise. Teddy apăru în boxeri şi cu un halat de baie descheiat.

- Este îmbrăcat de parcă ar fi bolnav, spuse Sawyer. „Sau de parcă tocmai şi-a tras-o cu cineva."

- Doar păpălăii poartă halate.

- Eu am halat de baie. Soţia mea mi l-a cumpărat.

Luke se uită la el.

- Chloe ţi-a cumpărat halat de baie?

- De la salonul ei.

- L-ai purtat vreodată?

- În nici un caz.

- Tocmai.

Teddy ieşi. Înainte să ajungă prea departe, o cravată de bărbat i se înfăşură de la spate în jurul gâtului.

În maşina lui Sawyer, atât el, cât şi Luke se pregătiră de acţiune, dar silueta întunecată din spatele lui Ted se materializă în forma unei femei. Purta o bustieră de piele neagră, bikini asortaţi şi cizme cu toc cui până pe coapse.

Bree Medina, soţia primarului, cea despre care se presupunea că îşi vizita mama bolnavă. Ea îl plesni pe Teddy peste fund, apoi îl trase înăuntru cu cravata.

Uşa se închise.

- Doamne! spuse Sawyer şi se frecă la ochi. Nu cred că voi putea uita asta vreodată...

În seara aceea, Ali stătea la masa de lucru din garaj, pe deplin absorbită de lutul rece şi umed. În lumea ei, lucra şi modela, folosindu-şi abilităţile senzoriale în loc de minte, astfel încât să fie cu totul implicată în ceea ce făcea.

Auzi camioneta care se opri pe drum, aşa că, atunci când cineva apăru în spatele ei, ştiu că era Luke. Nu o atinse, dar se îndoia că între ei putea să mai intre o bucată de hârtie.

- Vrei să ne jucăm *Ghost*? murmură ea.

El se lipi mai strâns, frecându-se uşor de ea pentru ca Ali să îi simtă erecţia.

- Mă simţi ca pe o fantomă? întrebă el încet.

Ea se întoarse spre el şi simţi că îi stă inima în loc când îl văzu cum o sorbea din priviri.

- Trebuie să fac duş, spuse ea.

- Ce chestie! Şi eu.

„Nu te lăsa distrasă de sex-appealul lui", îşi spuse ea. El o ascundea destul de bine, dar ceva îl supăra. Ali simţi un gol în stomac, şi inima i se strânse uşor în piept. El îi permise să vadă bărbatul adevărat, ceva ce Ali ştia că el împărtăşea cu foarte puţini.

- Eşti bine?

- Am fost cu Sawyer. Am văzut-o pe Bree în noua casă a lui Marshall.

Ea își dădu seama că erau mult mai multe de povestit.

- Și?

- Și... era o situație compromițătoare.

- Compromițătoare în ce sens? întrebă ea.

- *Compromițătoare.*

Ea ridică privirea spre chipul lui.

- Doar spune-mi, Luke. Erau dezbrăcați și se tăvăleau pe cincizeci de mii de dolari în numerar?

- Nu erau chiar dezbrăcați și nu se vedeau bani. Dar Bree... ținea frâiele. Sunt foarte sigur că Marshall este legat acum chiar cu cravata lui.

Ea rămase cu gura căscată.

- Serios?

El ridică o mână, ca într-un jurământ de cercetaș. Numai că era imposibil ca Luke Hanover să fi fost vreodată cercetaș.

Ea răsuflă apăsat.

- Deci am descoperit că soția primarului și funcționarul orașului sunt implicați într-o aventură ilicită - care ar putea să fie sau nu BDSM. Ea ridică din umeri. Presupune un grad ridicat de scârbă, dar nu este neapărat ilegală.

- Adevărat, încuviință el. Trebuie să dăm de urma banilor.

- Cum?

- Dacă sunt la ea, spuse Luke, îi ascunde pe undeva. Nu într-un cont bancar, ci într-un loc accesibil. Îi ține deasupra capului lui Marshall. El veni mai aproape de ea. Tot ce trebuie să facem este să o prindem cu ei.

- Ei bine, dacă asta este tot.

El se împinse ușor în ea.

- Ai grijă, îl avertiză ea, sunt mânjită de lut.

- Ali, poliția o să anunțe că o să se facă o arestare iminentă.

Ea încremeni, iar inima începu să îi bată nebunește.

– A făcut deja asta, spuse ea.

– Da, doar că, de data asta, o să dea de înţeles că *nu* eşti tu.

Ea scoase un oftat.

– Bun. Îmi place cum sună. Continuă!

– Bree este pusă sub supraveghere, spuse el.

– Crezi că o să schimbe locul banilor.

– Ştiu că o să facă asta, spuse el. Asta aş face eu dacă de la curat ca lacrima aş trece la vinovat ca naiba. Aş scăpa de dovezi.

El îi dădu părul din ochi, lăsând ca degetele să zăbovească pe ea.

Cu o zi în urmă, ar fi fost înduioşată de gestul drăguţ. Dar acum, tristă şi tânjind după el, gestul lui durea – durea şi o călca pe nervi. El o susţinuse, crezuse în ea când ceilalţi nu o făcuseră, o lăsase să rămână la el când tot ce-şi dorea era să fie singur – şi totuşi, pleca a doua zi. Şi, indiferent de cât fusese de atent şi de minunat, nu spusese nimic despre posibilitatea de a o revedea. Mâhnită brusc, îşi înfipse un deget murdar de argilă în pieptul lui.

– Hei, spuse el.

Ea o făcu din nou, pătându-i cu lut tricoul alb.

– Încetează!

Ea nu încetă.

– Ali. El o prinse de încheietură când ea îl lovi a treia oară. Încetează!

– Bine. O să încetez. Nu o să-mi mai pese de tine...

„Nu o să te mai vreau, nu o să te mai iubesc." Numai că părea să nu-i reuşească. Încă o dată, se ducea la fund odată cu nava scufundată care era inima ei.

Dar nu se ducea la fund în linişte. Nu, nu de data asta. Cu mâna rămasă liberă, luă cu degetul lut moale de pe masă şi îl întinse pe pieptul lui.

El o privi lung, apucându-i cu uşurinţă şi cealaltă mână.

– Ce naiba ţi-a venit?

- Ai spus că-ţi place ca lucrurile să fie simple, dar nu faci asta, spuse ea. Îţi porţi cinismul mai bine decât îţi porţi insigna. Înţeleg să faci asta ca să-ţi protejezi inima de tot ce se întâmplă, dar ce se întâmplă este că ne îndrăgostim unul de altul.

Nu putea să-l învinuiască pentru faptul că se uita la ea de parcă tocmai îl anunţase că avea două capete. Nu avusese de gând să lase să-i scape asta, dar iată că o spusese şi nu putea - nu voia - să retragă ce afirmase.

- Ali, spuse el încet. Ţi-am zis...

- Da, da, mi-ai spus.

Era obosită de hotărârea lui calmă. Şi-o pierdea vreodată? De ce nu o pierdea, aşa cum i se întâmpla ei? El o ţinea încă, şi, în loc să încerce să se retragă, ea făcu un pas spre el. Singura ei intenţie era să-l acopere cu şi mai mult lut, până reuşea să se simtă mai bine - un plan care dădu greş din moment ce nu făcuse decât să o aducă şi mai aproape de el.

Ceea ce îi plăcea *mult* prea mult şi ceea ce era, desigur, problema.

- Da, spuse ea, mi-ai spus. Mi-ai spus multe. Cred că nu ascult foarte bine. Este o trăsătură a celor din familia Winters, să ştii. Să nege. Iar eu sunt foarte bună la asta.

- Nu vreau să te rănesc vreodată, Ali.

- Mă răneşti acum.

El scoase un oftat prelung, îi eliberă mâinile, apoi făcu greşeala de a închide ochii.

Ali îi mai trânti nişte lut pe piept, cu ambele mâini de data aceasta, şi se întoarse să ia şi mai mult.

- Ce naiba faci?

- Joc murdar... spre deosebire de tine. Tu nu lupţi deloc. Tu joci curat şi sigur.

- Joc curat şi sigur? repetă el, cu o voce chinuitor de calmă.

Totuşi, ochii nu-i erau calmi. Ochii îi erau în flăcări când el luă două mâini de lut. Ea înghiţi în sec.

– Știi ce? întrebă ea repede, ridicând mâinile. *Piua.*

– Prea târziu.

El i-o luă încet pe urmă, sigur, cu pași mult mai hotărâți decât ai ei, apoi o prinse de un picior dintr-o mișcare atât de rapidă, încât o luă prin surprindere. Aterizâ direct în fotoliul bunicii lui.

Înainte să apuce să se elibereze, el se năpusti asupra ei, o țintui acolo, trecându-și mâinile de la gât până la glezne, împrăștiind lut pe tot corpul ei.

– Nu pot să cred că ai făcut asta!

Luke se ridică iute, cu o mișcare abilă, cu o mulțumire inconfundabilă pe chip. El făcu un pas înapoi, alunecă într-o baltă pe care o făcuse ea când vărsase apă mai devreme, în timp ce-și înmuia lutul, și căzu în fund. Ea îngenunche și se târî până la el.

– Doamne, Dumnezeule, Luke! Ești bine?

– Nu. Cred că mi s-a frânt egoul.

Buimăcită de ușurare, ea își lăsă capul în piept și râse. Mâinile lui se ridicară și o prinseră lacome de fund.

– Nu joc curat sau sigur, Ali. Nu cu tine. Și asta este problema. Simt lucruri pe care n-ar trebui să le simt.

Apoi Luke se rostogoli și o prinse sub el.

– Mai este ceva ce simți, spuse ea.

– Nu mai spune!

Se împinse în ea, cu ochii intenși scânteind cu înflăcărare, cu câte un braț sprijinit de o parte și de alta a capului ei. Lumina de deasupra lor mângâie liniile dure și viguroase ale corpului lui, accentuând mușchii încordați ai umerilor și ai brațelor.

În jurul lor, aerul părea electrizat. Ea simțea o vibrație sub piele, zumzăitul nerăbdării, care răspândi un val de căldură înăuntrul ei, așezându-se în locurile potrivite. Își lăsă ochii să treacă pe chipul lui, permițând ca dorința pe care o simțea pentru el să devină vizibilă. Și nevoia ei... Șoptindu-i numele, el își coborî capul, trecându-și gura de-a lungul maxilarului ei, până la ureche.

– Mă ucizi. Știi asta, nu?

Înfăşurându-şi picioarele în jurul lui, el se aşeză între coapsele ei, iar ea se arcui în sus. Iată, îşi dăduse ea seama. Ultima lor noapte...

- Este un mod bun de a pleca, murmură ea.

Cu un râs scăzut, el îi cuprinse capul în mâini, cu degetele afundate în părul ei.

- Nu pe podea.

Se ridică şi o trase şi pe ea în picioare.

- Bine, spuse ea, cu privirea aţintită spre masa de lucru. Ea îi studie atent robusteţea când el scoase un râset scăzut şi se lipi de ea.

- Continui să mă ucizi, spuse el şi o întoarse cu faţa spre el, iar acum oţelul neted al mesei se înfipse în partea de jos a fundului ei. Aşa. Vreau să te privesc când ajungi la orgasm.

El o ridică, astfel că Ali se trezi aşezată pe masă. Mâinile lui urcară pe picioarele ei şi se opriră pe partea interioară a coapselor ei, înainte să le depărteze încet ca să păşească între ele.

Coborî capul, apoi se concentră să-i scoată şorţul şi înjură când avu ceva probleme cu nodul.

- Nu asta era intenţia mea în seara asta, spuse el şi renunţă la şnur, apoi îl rupse, trimiţând un fior până în străfundurile ei.

- Nu este vina ta, murmură ea. Lutul este sexy.

El râse uşor şi apăsat.

- Sunt foarte sigur că *tu* eşti sexy, Ali.

Ea trase, adânc şi încet, aer în piept, inspirând mirosul de lut ud şi de bărbat curat şi înflăcărat, fiind încercată de un val de dorinţă care o făcu să tremure.

Când, în cele din urmă, Luke o eliberă de şorţ, îl aruncă peste umăr. Îl urmă numaidecât rochia, apoi sutienul.

- Doamne, eşti frumoasă!

Îi prinse chiloţii şi i-i coborî peste picioare, lăsând-o numai în cizmele de cauciuc.

Şi o grămadă de lut.

Un geamăt răguşit răsună din pieptul lui.

– Unghiul meu preferat când te privesc, spuse el, studiind-o atent din poziţia privilegiată dintre picioarele ei desfăcute şi ţinute depărtate de şoldurile lui subţiri. Este ca un ospăţ. Se aplecă spre ea, cu câte o mână sprijinită de-o parte şi de alta a şoldurilor ei. Iar eu mor de foame.

Îi sărută un sân, apoi pe celălalt, zăbovind.

Blugii lui se frecau de şi între coapsele ei, iar Ali se cutremură. Era ceva incredibil de erotic şi desăvârşit de păcătos în a fi dezbrăcată şi expusă pentru el, câtă vreme el continua să rămână îmbrăcat. Chiar mai mult când el îngenunche pe podeaua garajului şi îşi folosi limba. Ar fi putut să ajungă la orgasm chiar acolo pe masă, dar Luke îi prinse şoldurile cu mâinile lui mari şi o ţinu pe loc pentru a o devasta cu o atenţie lentă, hotărâtă. Avu nevoie de stânjenitor de puţin timp pentru ca ea să treacă dincolo de culmile plăcerii. Chiar de mai puţin a doua oară.

Şi apoi el se regăsi înăuntrul ei. Înfăşurându-şi braţele în jurul ei, o ridică, şi piepturile li se lipiră, iar el se avântă într-un dans uşor, înnebunitor înăuntrul şi în afara trupului ei.

– Cum? reuşi ea să spună pe nerăsuflate. Cum de este mai bine de fiecare dată? Este pentru că nu vrem să fie?

Lipindu-şi buzele pe gâtul ei, Luke clătină din cap. Sărutările lui blânde trimiseră valuri de şoc înăuntrul ei, iar ea ţipă şi se agăţă de el, strângându-se în jurul lui.

– Oh, la naiba, Ali..., murmură el şi îşi înteţi strânsoarea. Nu o să mai rezist mult dacă o să continui să faci asta.

Ea o făcu din nou. În replică, el o muşcă încet de umăr, de claviculă, pe linia plină a sânului, scoţând de la ea un geamăt, în vreme ce ea fu cuprinsă de un iureş de căldură şi plăcere. Cumva, Ali reuşi să deschidă ochii şi să privească intensitatea de pe chipul lui,

în vreme ce se mişca înăuntrul ei, ceea ce o făcu să se piardă complet cu firea.

De data aceasta, atinseră orgasmul în acelaşi timp, tare, cutremurător, în vreme ce el îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei. Ali tremură, mici replici de plăcere pură, iar Luke îşi accentuă strânsoarea într-o îmbrăţişare liniştitoare, protectoare. Căldura lui se strecură înăuntrul ei, consumând-o, până când se simţi de parcă ar fi putut să izbucnească din nou, în vreme ce el îi inspiră parfumul, o dezmierdă uşor, o sărută, o muşcă uşor de gât, de maxilar şi de ureche.

O iubi.

Nu că ar fi recunoscut-o. Incapabilă să se abţină, ea rămase agăţată acolo câteva minute, încercând să-şi amintească fiecare secundă din acel moment. Totul.

El o lăsă să se agaţe multă vreme, de parcă simţea acelaşi lucru. În cele din urmă, el îşi înălţă capul şi îi întâlni privirea. Ea ştia că încerca să-şi dea seama dacă era bine, aşa că se întinse spre el, îl trase spre ea şi îl sărută.

Pentru că ea nu era bine.

El pleca.

capitolul 23

În dimineaţa următoare, Ali se trezi lângă un trup mare, cald şi tare.

Luke.

După aventura din garaj, mâncaseră, apoi el o dusese în pat.

În patul lui.

El dormea încă adânc, întins pe spate, cu un braţ sub cap şi cu celălalt pe fundul ei, de parcă era al lui. Ea îl privi lung, ignoră durerea din inimă şi se strecură încet din pat. El mormăi ceva şi se întoarse pe o parte, îngropându-şi capul sub pernă. Restul corpului lui era pe deplin dezbrăcat, cu spatele puternic, picioarele lungi

şi cel mai minunat fund pe care Ali avusese vreodată plăcerea să-l vadă. Cu un suspin, ieşi din dormitor.

El pleca în ziua aceea, iar tristeţea ei nu avea nimic de-a face cu distanţa dintre San Francisco şi Lucky Harbor. Ţinea de faptul că nu discutaseră nimic despre continuarea poveştii aceleia. Oricare ar fi fost acea continuare. Aşadar, distanţa era irelevantă.

Dar refuza să se uite la el cum pleca.

Se duse la Eat Me şi îşi comandă deja celebrele clătite cu fulgi de ciocolată ale lui Grace. Lucille era acolo, cu părul ei albastru. Veni la Ali şi îi dădu o îmbrăţişare.

– Am auzit că Detectivul Locotenent Armăsar Bunăciune pleacă, spuse ea. Mă gândeam că ţi-ar fi de folos un umăr pe care să plângi.

– Sunt bine.

– Bine. Pentru că nu bărbaţii fac pământul să se învârtă. Chiar dacă, spuse ea, uitându-se atent spre domnul Wykowski, care intră în cafenea, da, îl fac mai interesant.

Cel puţin interesant.

– Voiam să te întreb despre ceramica ta, spuse Lucille. O păsărică mi-a spus că Russell nu este interesat să-ţi vândă produsele în magazinul lui.

– O păsărică?

Lucille zâmbi larg.

– Bine, Leah. Şi adevărul este că râvnesc la ceramica ta. Mă gândeam că te-ar interesa să îţi expui creaţiile în galeria mea. Dacă punem preţurile corecte, ai putea chiar să-ţi plăteşti avocatul ăla pretenţios al tău.

– Ai face asta? întrebă Ali.

– Desigur. Eşti bună.

Ali zâmbi.

– Şi dacă nu eram?

– Ei bine, atunci discuţia s-ar fi oprit la Detectivul Locotenent Armăsar Bunăciune.

Telefonul lui Ali sună. Russell voia să o vadă, aşa că se duse la florărie. Nu era deschisă. Nu avea să se mai

deschidă niciodată, cel puţin nu sub acea formă. Russell împachetase totul în cutii şi stătea în faţa tejghelei. Nu arăta atât de trist pe cât se simţea ea. El nu părea trist deloc. Era fericit.

Iar ea era foarte fericită pentru el. Şi distrusă pentru ea.

Russell zâmbi şi o cuprinse într-o îmbrăţişare. Apoi îi întinse... caietul.

Ea îl privi lung. Caietul era vechi şi franjurat pe margini, cu notiţe şi bucăţi de hârtie care ieşeau de peste tot.

- Afacerea ta?

- Da. Lucky Harbor Flowers îţi aparţine - ce a mai rămas din ea. Nu-ţi mai trebuie decât un loc.

- Dar n-am bani să te plătesc, spuse ea.

- Consideră că este un salariu compensator.

Ea îmbrăţişă caietul, apoi îl împinse înapoi spre el.

- Nu pot să-l iau, Russell. N-ar fi corect.

El nu luă caietul înapoi.

- Atunci, plăteşte-mă când o să deschizi florăria şi o să ai profit.

Ea ridică privirea spre el.

- De unde ştii că o să deschid o florărie?

- Ştiu, spuse el încrezător. Desigur, ar trebui să rămâi în Lucky Harbor pentru ca acest caiet să aibă vreo valoare...

Ali privi pe stradă. Era foarte devreme. Şirurile de lumini albe erau încă aprinse, licărind în iunie ca de Crăciun, prin pinii care se înşirau de-a lungul zonei de promenadă. Până la furtul banilor, îi plăcuse la nebunie acolo. Îi plăcuseră oamenii, faptul că se simţea ca acasă. Şi cei trei de S erau acolo: stabilitate, securitate şi siguranţă.

Aşa că, la naiba, chiar nu avea să plece cu coada între picioare când nu făcuse nimic rău.

- Da, spuse ea liniştită. Rămân.

Russell zâmbi şi o îmbrăţişă din nou.

– Păstrăm legătura.

Ea avea să rămână. Şi, într-o bună zi, chiar dacă nu ştia cum, avea să deschidă o florărie. Florăria *ei*. Era ceea ce-şi dorea din toată inima.

Mai erau şi alte lucruri pe care şi le dorea. Îşi dorea ca misterul banilor să fie elucidat. Îşi dorea ca oamenii să ştie că nu era vreo hoaţă. Îşi dorea ca mama şi sora ei să fie fericite şi în siguranţă.

Şi-l dorea...

Pe Luke.

Se duse acasă.

Acasă.

Parcă şi se uită lung la casa mare, veche şi frumoasă. Desigur, era înnebunită după acel loc plin de personalitate, dar... acasă?

Aceea nu era casa ei. Era casa lui Luke.

Totuşi, nu putea să nege că se îndrăgostise de acel loc şi de acel bărbat, în ciuda faptului că ştia că nu ar fi trebuit. Luke nu voia ca ea să se simtă aşa, numai că mesajul acela nu prea îi intra în cap. Ideea era că acţiunile erau mult mai evidente decât cuvintele, iar acţiunile lui Luke îi spuneau o poveste mult diferită de cuvintele lui.

Camioneta lui era încă acolo.

Traversă casa spre bucătărie, având nevoie de ceva pentru gâtul care i se uscase brusc. Coniacul fu prima alegere, dar se dovedi incapabilă să bea. Îşi turnă un pahar de ceai cu gheaţă şi, cum intuiţia îi spunea că Luke era pe apă, ieşi pe puntea din spate. Auzind voci, se mişcă astfel încât să vadă docul de dedesubt. Edward stătea acolo, cu trabucul lui obişnuit, deşi Ali spera că nu era aprins, pentru că ştia că medicul îi interzisese.

Luke tocmai ieşise cu placa din apă. Şiroaie se prelingeau pe corpul acela pe care Ali ştia că nu s-ar sătura niciodată să-l privească.

Trecuseră doar câteva săptămâni, dar el pusese stăpânire pe inima ei. Poate că pentru unele lucruri nu aveai

deloc nevoie de timp, iar el se dovedise rapid a fi un bărbat în care ea putea să aibă încredere. Un bărbat care nu semăna cu nimeni altul din toată viaţa ei.

Continua să se gândească la asta când cuvintele bărbaţilor plutiră pe scări şi ajunseră la ea.

– Nu fi tăntălău, spuse Edward. Nu cu ea. Trăieşti cu ea, te îndrăgosteşti de ea şi o laşi să creadă că este în regulă dacă se îndrăgosteşte de tine. El îşi împinse trabucul spre Luke. Tu vrei să-mi spui că, după ce pleci azi de aici, nu o să te mai uiţi niciodată înapoi?

Luke îşi aşeză placa pe doc şi îşi ignoră bunicul.

– Vrei să-mi spui că poţi să pleci *din nou*? Pentru că, lasă-mă să-ţi spun, băiete, vrei să fii singur? *Nu* este totul cum se spune. Acum, că am privit moartea în ochi...

Luke scoase un pufnet.

– Ai avut gaze...

Edward trase din nou din trabuc.

– Mai spune o dată asta, şi-ţi jur că fac infarct chiar aici, chiar acum, numai ca să-ţi fac în ciudă.

Era ceva distanţă până la ei, dar Ali era sigură că Luke îşi dădu ochii peste cap, în timp ce se sprijini de balustradă, cu braţele încrucişate la piept.

– Tot ce vreau, spuse Edward, este să înveţi din greşelile altora. Din greşelile *mele*.

– Eu nu sunt tu, spuse Luke încet. Eu şi Ali ştim ce se întâmplă aici şi ce nu.

Edward se uită lung la el.

– Vrei ca eu să cred că doar o ajuţi, că este doar o misiune pentru tine?

Ali îşi ţinu răsuflarea în aşteptarea răspunsului, iar, atunci când se auzi încet un „da", sângele îi vui în urechi. Prima dată când se referise la ea ca la o misiune i-o spusese surorii lui şi avusese o scuză la îndemână atunci. De data aceasta, convingerea liniştită din vocea lui trecea dincolo de orice scuză.

Părând dezgustat, Edward clătină din cap.

Ali încercă să asimileze cruntul adevăr, chinuitor de dureros, spunându-şi că nu era o informaţie nouă. Şi totuşi, o împinse să facă un pas în spate. Apoi, un altul.

După aceea, se răsuci pe călcâie şi intră valvârtej în casă. Îşi luă poşeta şi îndesă câteva lucruri înăuntru.

Trebuia să plece.

Totuşi, zăbovi cât să lase câteva rânduri mâzgălite pe un şerveţel, pentru că era nepoliticos să plece fără să spună vreun cuvânt. Mimi o învăţase să se poarte mai frumos de atât. Îl lipi de frigider, aruncă o ultimă privire în jur, prin bucătărie, pe fereastră spre cei doi bărbaţi de pe doc – unul care fusese ca un bunic pentru ea, celălalt care fusese...

Totul.

Ochii îi erau prea înceţoşaţi ca să vadă limpede, dar luă cheile din castronul de ceramică, aflat lângă uşă, apoi se opri şi se uită lung la castron.

Se gândi la ce se întâmplase cu suportul de creioane pe care i-l lăsase lui Teddy, cum fusese aruncat într-un sertar. Nu putea să-l lase şi pe acela să aibă aceeaşi soartă, aşa că luă şi castronelul. Desigur, trebuia să se întoarcă să ia alte lucruri, dar mai târziu. Mult mai târziu.

După ce pleca Luke.

Deschise uşa din faţă, apoi ezită pentru o fracţiune de secundă, dar nu se opri. Pentru că, pentru prima dată în viaţa ei, ea avea să plece prima.

Luke plecă de lângă bunicul lui şi intră în casă. Se trezise singur. Spera ca Ali să se fi întors cât se dăduse el cu placa şi discutase cu bunicul. Trebuia să o ia din loc, dar voia să...

La naiba! Nu voia să-şi ia rămas-bun.

Dar era duminică. Îşi forţase norocul cât putuse de mult cu slujba lui. Evaluarea urma să aibă loc a doua zi dimineaţă. Trebuia să plece sau, dacă nu, să suporte consecinţele.

Edward intrase în casă în urma lui.

- Ce liniște este aici!

Da, așa era. Iar privirea lui Luke fu atrasă de șervețelul lipit pe frigider.

Dragă Luke,

Mulțumesc că m-ai lăsat să rămân, deși îți doreai să fii singur. Că m-ai ajutat, deși îți luaseși o pauză de la ajutat.

Că m-ai salvat.

Ali.

Luke se uită lung la cuvintele lui Ali, și groaza îl năpădi ca un foc mistuitor. El nu o salvase.

Ea îl salvase pe el.

De ce să fi lăsat un asemenea bilețel? Ce o făcuse să-l scrie? Mintea lui zbură la ce se întâmplase cu câteva minute în urmă, la ce discutaseră el și bunicul pe doc. La naiba! Nu era vorba despre ce o făcuse să plece, ci despre cine. Din cauza *lui* plecase.

Și bunicul lui avea dreptate... fără ea, în casă *chiar* era liniște. În sfârșit, obținuse ce-și dorise: să fie singur. Numai că nu-și mai dorea deloc asta. Întorcându-se pe loc, se duse să-și caute cheile. Desigur, nu le lăsase pe masă. Sau în vreun alt loc în care să le și vadă.

- Ce naiba cauți? întrebă Edward.

- Cheile, mormăi Luke, apoi se duse în sufragerie ca să se uite și acolo.

- Știi că ea are castronul ăla de chei. Ar trebui să încerci să-l folosești din când în când. Mi-a făcut și mie unul. Funcționează de minune.

Castronul pentru chei. Își pusese cheile în castronul pentru chei. Se întoarse valvârtej în bucătărie, dar bolul nu mai era pe masă. Unde naiba era?

- Acum, ce s-a mai întâmplat? întrebă Edward.

Luke clătină din cap.

- Habar n-am unde este bolul ăla stupid, dar trebuie să mă duc după ea. Am... dat-o în bară.

– Ei bine, şi atunci, ce mai cauţi aici?

– Păi, nu-mi găsesc cheile.

Edward clătină din cap.

– Bunica ta obişnuia să-mi dea un bobârnac de fiecare dată când îmi pierdeam cheile. Şi asta funcţiona de minune. Mereu îmi găseam cheile după ce-mi primeam bobârnacul. Vino mai aproape, ca să încercăm.

– Aţi fost căsătoriţi vreo douăzeci de minute, spuse Luke. Când ai avut timp să-ţi pierzi cheile?

Edward se aplecă şi îi dădu una peste ceafă.

– Au! Doamne!

– *Doi* ani, zise Edward. Am fost căsătoriţi timp de doi ani. Şi ar fi fost mult mai mulţi dacă mi-ar fi venit mai devreme mintea la cap. El scotoci în buzunar şi scoase un set de chei. Fă legătura, idiotule! Fii mai deştept ca mine.

Luke se uită lung la chei.

– Spune-mi că nu sunt cheile camionetei.

– De ce, ai o problemă cu asta? Pentru că poţi oricând să mergi pe jos. Poate chiar o prinzi din urmă pe Ali. Cândva la anul.

Luke oftă şi luă cheile.

Ali nu îşi permise să plângă pe drumul spre casa mamei ei. Nu, ar fi fost periculos şi stupid, iar ea încerca din răsputeri să nu facă nimic periculos şi stupid. Aşa că făcu ce era rezonabil: trase pe marginea drumului ca să-şi verse năduful. Chiar atunci, sună Zach.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el numaidecât, auzindu-i vocea tremurată.

– Nimic... Oh, Doamne! Mă suni pentru că am plecat din localitate fără ca măcar să mă gândesc la asta, nu-i aşa? Te-au sunat.

– Cine? întrebă el.

Atunci, ea avu o revelaţie.

– Cei de la poliţie?

Zach râse.

– Relaxează-te, nu o să te aresteze nimeni că te duci să-ţi vezi mama. Am primit mesajul tău despre Bree. Eşti sigură?

– Da, dar n-au găsit banii.

– O să dea Luke de ei. Nu este genul care să renunţe la ceva la care ţine.

Şi totuşi, renunţase la *ea*...

Încheind discuţia cu Zach, Ali reveni la ceea ce ştia foarte bine să facă: să se ridice şi să spună că lucrurile au să fie bine. Îşi suflă nasul, îşi puse ochelarii Oakley fumurii la ochi şi o luă din loc.

Ajunse exact la timp ca să se aşeze la masa mamei şi să taie legume.

– Nimeni nu mănâncă niciodată legumele, spuse Mimi, aşezată pe blat, cu o oglindă într-o mână şi cu dermatograful în cealaltă. Dar este stilat să le scoţi la înaintare, nu? *Ai luat berea?* strigă ea spre Harper, care se afla în partea din spate a casei vechi, mici şi înguste.

– *Mamă, este o petrecere-surpriză*, spuse Harper. *Încetează să mai pui întrebări şi lucrează la a părea surprinsă!*

Mimi zâmbi larg şi exersă în oglindă.

– Ce zici de asta, scumpo? întrebă ea. Par surprinsă?

– Da, spuse Ali, fără să se uite. Molfăi o bucată de ţelină şi se întrebă dacă Luke ar mânca şi el. Era cu frunze verzi, ceea ce probabil o punea pe lista lui chestii de care nu s-ar atinge.

– Ţi-am spus că învăţ să calculez taxele? întrebă Mimi. Asta o să schimbe totul, draga mea. O să vezi.

Era o veşnică optimistă, în ciuda faptului că viaţa nu-i oferise niciodată lui Mimi Winters absolut nimic, nici măcar o pauză.

Dar Mimi credea cu toată inima că totul putea să se schimbe, şi, până de curând, aşa crezuse şi Ali. De-a lungul vremii, crezuse că tot ce trebuia să facă era să plece din White Center şi, astfel, *totul avea să se schimbe*. Tot ce trebuia să facă era să devină cea mai bună florăreasă din Lucky Harbor, şi *totul avea să se schimbe*. Tot

ce trebuia să facă era să-l iubească pe Luke, şi *totul avea să se schimbe.*

Dar dacă dorinţele şi visurile ar fi fost lucruri sigure, lumea ar fi fost un loc cu totul diferit. Şi, în adâncul inimii, o ştiuse dintotdeauna. Şi avea impresia că şi Mimi o ştia. Dar asta nu o împiedicase niciodată pe mama ei să încerce să le inspire speranţă celor două fiice ale sale. Inima lui Ali se strânse uşor în piept.

– Te iubesc, mamă!

Mimi ridică privirea surprinsă, apoi zâmbi încet.

– Ah, iubito! Şi eu te iubesc. La ce oră vine Luke?

– Nu vine.

Mama ei lăsă deoparte oglinda, cu o expresie realmente surprinsă de astă dată.

– De ce nu vine?

– Pentru că noi nu suntem împreună. Ţi-am mai spus asta. În plus, la ora asta, este deja în drum spre San Francisco. Ali închise ochii şi îşi lăsă capul pe masă. Iar eu am făcut-o de oaie.

– Oh, Ali-gator! Mimi se dădu jos de pe blat şi se aşează lângă Ali, luând-o în braţe. Se mai întâmplă! Ascultă, mergem la outlet la Victoria's Secret. Îţi cumpărăm ceva drăguţ, şi poţi să-ţi iei revanşa faţă de el...

– Nu. Dar propunerea mamei o făcu să râdă. Nu în sensul ăsta. Am făcut-o de oaie pentru că m-am îndrăgostit de el.

– Şi care e problema?

– Problema e că el nu s-a îndrăgostit de mine.

– Oh, scumpo! Ce bărbat nu s-ar îndrăgosti de tine? Eşti puternică, inteligentă şi atât de frumoasă! Deşi ar trebui să zâmbeşti mai mult. Ai dinţii ăştia albi şi frumoşi...

Ali se ridică.

– Mă duc să văd dacă Harper are nevoie de ceva ajutor cu decoratul pe afară. Tu continuă să lucrezi la modul cum să te arăţi surprinsă, bine?

Două ore mai târziu, petrecerea era în plină desfășurare. Ali fusese trimisă la magazin - de două ori - și acum se afla în bucătăria mică, înghesuită, unde era cald, cu tortul mamei într-o mână și cuțitul în cealaltă. Intrase în casă pentru a pune bine tortul, dar acum se gândea că avea nevoie de o a treia bucată.

Problema era că a treia bucată ar fi dus-o la aproximativ un milion de calorii pe ziua aceea, așa că își tăie doar o bucățică. Mâncă direct de pe cuțit, pentru că toată lumea știe că toate caloriile mâncate de pe cuțit nu se pun la socoteală. Se aplecă peste tort, umplându-și gura, chiar când auzi pași în spatele ei. Se întoarse, apoi aproape căzu din picioare când îl văzu pe bărbatul care stătea în pragul ușii.

- Luke?

Umerii lui aproape atingeau tocul ușii, de-o parte și de alta, făcându-l să pară prea mare pentru locul acela. Purta un tricou, blugi Levi's decoloraţi și pantofi sport. Hainele lejere ar fi trebuit să-l facă să se încadreze perfect, dar nu prea se încadra. Poate că avea atitudinea aspră și ochii tăioși de care aveai nevoie ca să supraviețuiești în cartierul acela, dar duritatea lui venea din faptul că era polițist, nu pentru că ar fi fost îngrijorat că nu găsea un loc de muncă, că nu avea ce pune de mâncare pe masă sau că poate nu era în siguranță când se ducea până la mașina lui.

- Ce cauți aici? întrebă ea, ștergându-se pe față, în speranța că nu avea ciocolată peste tot. De ce n-ai plecat?

- Am vrut să te văd înainte să plec.

White Center nu se afla chiar pe drumul spre San Francisco. Se abătuse destul de mult, dar ea trebuia să se protejeze. Și să uite de el. Să uite de el avea să-i fie extrem de util.

- Sunt cam ocupată aici, Luke.

El aruncă o privire spre tortul din mâna ei.

- Da, observ. Să vă las un moment singuri?

- Nu. *Da.*

Îşi dădu seama că tonul îi trăda iritarea, ceea ce era bine. Ascundea durerea. Căci *chiar* o durea. O durea atât de tare, şi, în afară de ea, nu avea pe cine altcineva să dea vina.

El veni mai aproape şi îi luă cuţitul din mână, punându-l la ceva distanţă de ea. Apoi luă cu mare delicateţe şi tortul.

– Cum m-ai găsit? întrebă ea. Şi, oricum, de ce eşti aici?

Mimi intră în bucătărie şi spuse cu voce îngrozită:

– *Ali Anne Louise Winters*, ce mod de a vorbi cu bărbatul tău mai este şi ăsta? Ea puse o mână pe braţul lui Luke şi îi zâmbi. Ai ajuns tocmai la timp din Lucky Harbor, dragule.

– Da, spuse el şi se aplecă să o sărute pe obraz. La mulţi ani!

Mimi se gudură la auzul cuvintelor lui.

– Oh, Doamne, ce te mai pricepi la vrăjit femeile. Ea zâmbi spre Ali. Nu-i aşa, Ali?

– Da, încuviinţă încordată Ali. Se cam pricepe. Dar nu este bărbatul meu, mamă. Am mai discutat despre asta.

Mimi oftă, şi Ali se pregăti de prelegere. „Un bărbat este totul, Ali. Nu-l dezamăgi niciodată. Fii ce are el nevoie să fii..."

Dar Mimi nu spuse nimic. Îl ocoli pur şi simplu pe Luke, cuprinse faţa fiicei ei în mâini şi zâmbi uşor.

– Doar vorbeşte cu el, scumpo!

– Mamă...

– Ştiu că ai suferit dezamăgiri. Şi mai ştiu că este vina mea mai mult decât a oricărui alt bărbat.

Ali oftă şi îşi puse mâinile pe încheieturile mamei.

– Oh, mamă! Nu este adevărat.

Mimi zâmbi trist.

– Tu ai fost mereu cea dulce. Minunea mea, spuse ea spre Luke. Mereu dispusă să vadă numai ce este mai

bun în mine. Se întoarse spre Ali. Dar, dragă, poate că ai putea încerca să vezi şi ce este mai bun în el.

Apoi o sărută pe ambii obraji, o mângâie uşor şi îi lăsă singuri.

capitolul 24

Luke nu o atinse pe Ali. Doamne, cât îşi dorea să o facă! Ea rămase acolo, cu braţele înfăşurate în jurul ei, trimiţând vibraţii electrizante de „nu mă atinge".

El provocase acea reacţie. În loc să-şi ţină gura şi să-şi ia rămas-bun de la ea, distrusese ceea ce împărtăşiseră în timpul scurt petrecut împreună. Ba, mai rău, o rănise.

- Te-am sunat, spuse el încet.

Ea nu răspunsese. El sunase din nou, iar Mimi îi răspunsese, spunând că Ali se dusese la magazin şi lăsase telefonul acasă. Mimi îl invitase la petrecere.

Oricum, Luke era pe drum spre ele, dar fusese drăguţ că îl invitase.

- Mama mea e moartă de curiozitate în privinţa ta, spuse Ali.

- Te protejează.

Cuvintele o făcură să-şi întoarcă privirea spre ea. În tot acel răstimp, fusese ca o carte deschisă. Dar acum se închisese, împiedicându-l să mai vadă ceva.

Opera lui.

- A vrut să ştiu că eşti supărată, spuse el.

Ali scoase un sunet şi închise ochii, apoi el se apropie.

- I-am spus că a fost vina mea, continuă Luke, şi că vreau să vin să te văd.

- Ei bine, mă vezi acum.

- Ah..., spuse el neputincios, trebuie să vorbim.

- Nu aici.

Şi, zicând asta, ieşi. El trase adânc aer în piept şi porni după ea. Nu se duseră în spate, unde petrecerea era

în toi, dacă râsetele nebunești și muzica dată tare erau vreun indiciu. În schimb, ea o luă pe stradă.

Luke o urmă.

– Ali...

– Nici aici.

El decise să tacă și să o lase să îl conducă.

Dar se opri atât de brusc la vederea camionetei albe, încât el aproape intră în ea.

Ea își întoarse capul și se uită la el neîncrezătoare.

El ridică din umeri.

– Ai venit aici cu camioneta?

– Cineva a luat castronul pentru chei, spuse el. Cu cheile mele în el.

Ea îl privi lung.

– Oh, Doamne! Eu am fost. Eu am luat castronul. Se plesni peste frunte. *Trebuie* să încetez să mai fac asta.

El zâmbi, și mai merseră în tăcere pe lângă câteva case.

Buruieni se strecurau prin crăpăturile din asfaltul bătătorit din fața caselor care cunoscuseră și zile mai bune – cu decenii în urmă. Unele aveau bare la ferestre, altele flori în ghivece pe verandă.

– Am locuit aici pe vremuri, spuse Ali, arătând spre un loc în dreapta, unde se afla caroseria unei mașini Chevrolet. Am locuit și peste stradă.

– Unde trăiește nemernicul ăla? întrebă el. Cel care a amenințat că te vinde?

Ea se uită lung la chipul lui.

– Vrei să-l bați de să-i sune apa în cap pe un tip care m-a speriat acum cincisprezece ani?

– Rău de tot, spuse el.

Ea scuturâ din nou din cap, dar pe chipul ei se zări cea mai discretă urmă de zâmbet.

– Ali.

– Încă nu vreau să vorbesc.

Bine. Avea să îi mai dea câteva minute, dar numai pentru că atunci *el* avea să fie cel care să vorbească.

Şi ea avea să asculte.

Spera. Pentru că, de fapt, nu prea avusese sorţi de izbândă în încercarea de a o determina pe Ali să facă ceva ce nu voia.

Mai merseră vreo câteva străzi, apoi ea arătă spre o casă ce semăna cu toate celelalte, de un galben pal şi gata-gata să cadă.

– Acolo, spuse ea. Acolo am locuit cu Pincher.

Inima lui se strânse tare în piept, de parcă stătea să-i explodeze şi să i se zdrobească de stern.

– Aş vrea să am o clipă şi cu el, spuse el sumbru.

Un minut mai târziu, ajunseră în dreptul unei şcoli generale părăsite. Ali se strecură înăuntru printr-o crăpătură din gardul de plasă, de parcă o făcuse de sute de ori. Luke privi lung crăpătura. Nu era destul de largă pentru umerii lui, chiar dacă încerca să se strecoare stând pe o parte. Cu un oftat, sări gardul.

Ali se urcase pe un leagăn şi îl privea. Chipul ei nu mai reflecta nici o expresie nouă în acel moment. Era mai mult decât închisă faţă de el. Era închisă – *punct*. El văzuse atitudinea aceea de prea multe ori la muncă, aşa că ştia ce anume însemna. Însemna că faptul că se afla acolo îi stârnea amintiri neplăcute – dacă nu chiar dureroase –, cu care trebuia să se confrunte.

– Vorbeşte cu mine, Ali!

– Ei bine... Privirea ei se îndreptă spre colţul structurii care sprijinea leagănul. Este o pânză acolo, şi mă întreb unde este proprietarul ei.

– S-a dus de mult, o asigură Luke.

– Şi mai este şi excrementul ăla fosilizat de câine din spatele tău. Să nu calci în el.

– Ali.

– Îmi place că o văd pe mama, spuse ea încet. Şi pe sora mea. Ea scutură din cap şi se dădu uşor în leagăn. Dar urăsc să fiu aici.

El se duse în spatele ei şi îi făcu vânt.

Ea oftă când zbură prin aer, lăsându-se pe spate în mişcarea leagănului, parcă pentru a se bucura de legănare şi de soarele de pe chipul ei.

– Ai fost aici la şcoală, spuse el, rămânând în spatele ei şi continuând să îi facă vânt.

– Am fost la şcoală aici, da. Obişnuiam să mă şi refugiez aici. Şi să mă ascund, când era nevoie.

El rămase în spatele ei, pentru ca ea să nu se uite la el când vorbea, simţind că avea nevoie de asta. Dar acum se bucura că nu putea să-i vadă faţa, pentru că, deşi se pricepea să-şi ascundă sentimentele, nu părea să fie în stare să o facă atunci când era cu ea.

– Am plecat de aici, spuse ea. Am vrut să mă duc într-un loc nou, să fiu inteligentă şi independentă. Am vrut ca oamenii să mă placă. Am vrut o viaţă nouă. Am vrut să fiu fericită.

El îi opri mişcarea şi, din spatele ei, îşi lipi obrazul de creştetul ei.

– Eşti în toate modurile astea, spuse el, şi mai mult de atât. Inteligentă, dulce şi grijulie. El răsuci leagănul pentru a o întoarce cu faţa spre el. Ghemuindu-se în faţa ei, apucă lanţurile în mâini şi o prinse între braţele lui. Acum, o să vorbesc eu, spuse el.

Ea deschise gura, dar el se întinse şi o sărută ca să i-o închidă.

– Ce ai auzit că i-am zis lui Edward..., începu el şi se retrase atât cât să-i vorbească, n-ar fi trebuit să spun.

– N-ar fi trebuit să stau acolo atât cât am stat, replică ea. Când v-am auzit vorbind, trebuia să mă întorc înăuntru.

– O mulţime de „trebuia să". Dar mi-ai auzit aiurelile, Ali. Nu eşti o misiune pentru mine. Nicidecum!

Ea îl privi ţintă cu ochii aceia mari şi căprui.

– Atunci, de ce ai spus asta? *De două ori*?

El scoase un oftat şi încercă să-şi adune cuvintele.

– Cred că tocmai încercam să neg ceea ce se întâmpla între noi şi nu eram pregătit să discut despre asta.

El scoase un râset scăzut, îndurerat. La naiba, Ali, nu mă pricep deloc să vorbesc despre chestiile astea, nici atunci când *chiar* sunt pregătit să o fac.

– Şi nu eşti, spuse ea, cu ochii aţintiţi spre el. Pregătit?

Era o întrebare, nu o afirmaţie. Şi era o întrebare corectă.

– Aşa credeam, recunoscu el. Iar gândul de a fi doar încă un bărbat care te dezamăgeşte...

Ea se retrase uşor la auzul cuvintelor lui.

– Eu nu sunt responsabilitatea ta, Luke. *Nu* o să fiu responsabilitatea ta.

– Ştiu asta. Dar îmi pasă de tine.

Ea încuviinţă din cap, şi totuşi expresia îi rămase indescifrabilă. Luke ştia că se simţea tulburată. Locul în care se aflau nu ajuta prea mult, dar nu aceea era problema numărul unu. Problema numărul unu era el. El şi cuvintele prosteşti şi idioate pe care le aruncase într-o doară ca să scape de bunicul lui.

– Nu eşti doar cineva care avea nevoie de ajutor, îi spuse el şi se aplecă până când genunchii ei îi atinseră pieptul. Nu mă gândesc aşa la tine.

Ea se uita spre el, dar prin el – şi, mai rău de atât, era gata să fugă mâncând pământul. El o pierdea deja. Putea să o simtă. O pierdea înainte să-şi dea măcar seama de minunea pe care o avea.

Pentru că, după cum spusese Mimi, *ea* era o minune.

Minunea lui.

Îl readusese la viaţă. Nu ştia ce avea să facă în continuare, dar ştia că trebuia să se adune înainte să fie prea târziu.

– Nu am *nevoie* de ajutor, spuse ea.

– Ştiu. *Eu* sunt cel care are nevoie de ajutor.

Afirmaţia o făcu să zâmbească. Părea să fie de acord.

– Îmi place hotărârea ta, spuse el. Eşti puternică şi rezistentă, Ali. Şi uimitoare.

Şi el o dorea. Mai mult decât îşi dorise vreodată pe cineva. Numai gândul şi era de ajuns ca să-l îngrozească,

dar era dispus să lase deoparte groaza ca să îndrepte lucrurile între ei.

– Trebuie să pleci, spuse ea. Este târziu. Şi este în joc slujba ta. Trebuie să conduci toată noaptea ca să ajungi la timp la evaluare.

El nu se mişcă, iar ea închise ochii.

– Te rog, nu te uita aşa la mine, şopti ea.

– Aşa cum?

– De parcă m-ai iubi.

Inima lui se opri. Se opri pur şi simplu.

– Cred că o fac, spuse el.

El îşi recunoscu numaidecât greşeala. Era unul dintre momentele acelea importante, de răscruce, care îţi schimbau viaţa, dar pe care nu puteai să le iei înapoi.

– *Crezi* că o faci, repetă Ali încet. Ea trase aer în piept, apoi scutură din cap, cu un râset slab. Crezi că... Nu. Nu, Luke, sunt aici ca să-ţi spun că nu mă iubeşti. Pentru că, dacă chiar m-ai fi iubit, am fi discutat ca nişte adulţi rezonabili despre ce avea să se întâmple după ce te întorceai la San Francisco. În schimb, iată-ne aici, tu fiind pe punctul de a vărsa, pentru că ai impresia că ar *putea* să fie adevărat că simţi ceva pentru mine. Doamne, groaznic!

– Ali...

– Oh, nu! N-am terminat. Ea îl lovi uşor în piept. Luke, adevărul este că tu nu te ocupi cu iubirea. Nu o faci, pentru că asta ar însemna *sentimente*, şi nici astea nu-ţi plac. Înţeleg. Chiar înţeleg. Crezi că i-ai dezamăgit pe oameni, iar acum ai amestecat cumva totul în mintea ta şi crezi că nu eşti demn de iubire. Şi toate astea sunt doar nişte prostii.

Îşi frecă faţa cu o mână.

– Ali...

– Te-ai închis în tine ca să nu primeşti iubire, ceea ce este o porcărie, mai ales pentru că asta înseamnă că nici nu poţi să oferi iubire. Înţeleg şi asta. Eşti detectiv

pentru că eşti bun la asta şi pentru că meseria asta îţi permite să stai în spate şi să observi. Şi, ce este cel mai important, reuşeşti să stai deoparte. Şi, apropo, te pricepi de minune la asta.

El îşi dori din suflet să nu se fi ţinut de lanţurile leagănului, ca să o poată atinge. Dar, dacă le dădea drumul, ea avea să se învârtă.

Şi apoi avea să plece.

El se confruntase cu gloanţe şi cu băieţi răi prin prisma profesiei lui, dar tot laş rămăsese. Ali Winters, designer floral şi artist de ceramică, era cea curajoasă. Era atât de curajoasă, încât avea să plece din viaţa lui pentru că ştia că merita mai mult.

Şi, într-adevăr, ea se ridică, îl dădu la o parte şi apoi plecă.

capitolul 25

Ali era încă în White Center, cu mama şi sora ei când, la ora zece în seara aceea, primi un telefon de la Aubrey.

– A luat-o rău pe arătură, spuse Aubrey.

– Cine? întrebă Ali.

– Ştii tu cine, zise Aubrey criptic. De parcă ar fi spus *Cea al Cărei Nume Nu Poate Fi Rostit*. Am rămas să lucrez până târziu, şi a încercat să se strecoare în biroul lui Ted. Ne-am speriat de moarte una de alta. S-a enervat pe mine şi a plecat. Nu ştiu de ce te sun ca să-ţi spun asta.

– Pentru că, chiar dacă ai un păr perfect – ceea ce este enervant –, eşti un om bun.

Ali îşi muşcă uşor buza de jos, încercând să-şi închipuie ce voia să facă Bree în biroul lui Teddy. Doar că nu trebuia să-şi închipuie. *Ştia*.

Bree avea de gând să pună banii la loc.

– A spus unde urma să se ducă după aceea? o întrebă ea pe Aubrey.

– Nu.

– Teddy este tot la pescuit?

– Da. Crezi că ar trebui să-l sun?

– Ca să-i spui ce?

Urmă o pauză.

– Ai dreptate, admise Aubrey. Mă duc acasă acum. O să-mi dau demisia azi. Îmi dau seama că este duminică seară, nu știu ce o să fie, dar mă gândesc eu mâine-dimineață.

– Stai... cum?

– Da. Schimb macazul. Nu știu încă în ce direcție, dar îmi dau eu seama.

– Uau! exclamă Ali. Mulțumesc pentru telefon.

– Și, apropo, suntem chit acum.

– Oh, nici pe departe, spuse Ali.

– Serios? Cum mai este părul tău?

Ali se uită în oglindă, peste imitația de masă veche a mamei. Neted. Lucios.

– Bine, recunoscu ea.

– Sunt *foarte* chit, spuse Aubrey și închise.

Ali le sărută pe mama și pe sora ei de rămas-bun și se îndreptă spre Lucky Harbor.

„Bree s-a pus în mișcare cu banii."

Și Ali se punea în mișcare, ca să o prindă.

Autostrada era îngustă și bătea vântul, așa că fu nevoită să se concentreze ca să conducă noaptea. Asta era bine, pentru că nu avea cum să se gândească la Luke. Sau la faptul că venise să o vadă.

Sau că scăpase bomba cu I.

Numai că nu o scăpase.

Ea o scăpase. Îi venea să se dea cu capul de volan, dar drumul era luminat prost și ea era doar supărată, nu cu intenții suicidale.

Așa că își făcu de lucru reluând în gând conversația cu Aubrey. I-ar fi plăcut să-l sune pe Luke, dar el era deja de mult plecat. Și, pentru că ideea o făcu să simtă o durere ascuțită în piept, o sună pe Leah.

- Bună, spuse Leah îngrijorată. Este târziu, eşti bine?

- A se decide mai târziu.

- Aoleu! exclamă Leah.

- Da. Ascultă, ai chef de un... Ali făcu o grimasă. Intrat prin efracţie?

- Întotdeauna. Leah râse, apoi deveni serioasă. Aşteaptă. Credeam că glumeşti, dar... o faci? Glumeşti?

- Nu.

Ali îi povesti despre telefonul lui Aubrey şi despre faptul că avea de gând să meargă să caute banii la Teddy.

- Nu te întâlneşti cu un anume detectiv sexy? întrebă Leah.

- Nu.

- Nu?

- Poveste lungă, spuse Ali. Te bagi sau nu?

Leah scoase un oftat.

- Ce naiba?! Nu este nimic la televizor. Doar nu crezi că Bree o să se întoarcă la birou, acum că a plecat Aubrey?

- Nu, nu cred că o să rişte din nou. Cred că o să se ducă acasă la Teddy ca să lase banii. Aşa îmi spune intuiţia.

Aranjară să se întâlnească la unsprezece şi jumătate. Ali îşi întoarse telefonul ca să nu fie nevoită să se uite la un ecran luminos care nu arăta nici mesaje, nici apeluri pierdute.

Opera ei, desigur. Dar, chiar dacă reuşise să-şi frângă inima, refuza să-şi frângă starea de spirit. În nici un caz. Era în misiune, ca să-şi repare viaţa nebunească.

Avea să-şi facă griji pentru inima ei mai târziu.

Parcă şi se întoarse să se uite cum Leah se strecură în camioneta ei şi îi întinse o geantă maro.

Ali se uită lung la geantă.

- Ce ai adus acolo?

- Haine de intrat prin efracţie. Toate negre.

Ali scoase blugi negri şi un tricou negru cu mâneci lungi, apoi o privi cu îndoială pe Leah, mai înaltă şi mai slabă.

– Sper că ăştia sunt nişte blugi mari de tine.

– Hai, dezbracă-te! Am doar o oră la dispoziţie, înainte să mă întorc ca să-i dau bunicii medicamentele.

Ali îşi scoase hainele şi se chinui să intre în cele pe care i le adusese Leah, ceea ce nu era atât de uşor în spatele volanului.

– Drăguţă lenjerie intimă, spuse Leah.

– Nu te mai uita.

– Este greu să ratezi chiloţeii de un roz ţipător şi sutienul cu jumătăţi de cupă. Victoria's Secret?

– Reduceri de cincizeci la sută.

– Fain, spuse Leah. Sutienul îţi face sânii să pară îndrăzneţi.

Da, ei bine, era o mare risipă, dat fiind modul în care decursese ziua ei.

Sau cum decurgea viaţa ei amoroasă.

– Deci care este planul? întrebă Leah.

– O aşteptăm pe Bree, spuse Ali. Cred că o să vină aici, la el acasă. Spera să nu apară totuşi îmbrăcată în piele neagră. O să i se pară mai sigur decât să rişte să se întoarcă din nou la birou.

Leah se uită lung la casa cufundată în întuneric.

– Poate a fost deja sau poate că este acolo chiar acum. Ar trebui să o sunăm, numai că nu-i ştiu numărul.

Ali avu o revelaţie şi căută în poşetă caietul lui Russell.

– Te apuci să citeşti? întrebă Leah. Acum?

– Nu, cred că am numărul ei. „Hai, Russell, ajută-mă!" Ali dădu paginile, sperând şi rugându-se.

Fiind designer de interior, Bree comandase o mulţime de flori de la Lucky Harbor Flowers, şi, într-adevăr, avea pagina proprie cu preferinţe şi date de contact. Ali scoase mobilul şi formă numărul de telefon al lui Bree.

– Ce faci dacă răspunde? întrebă Leah.

Ali nu fu foarte sigură până când Bree chiar răspunse.

– Bună seara? Cine este la telefon?

– Ali Winters. V-am sunat ca să mă asigur că vreţi cu adevărat livrarea asta de la miezul nopţii.

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Ei bine, Russell mi-a lăsat vorbă să fac o livrare pentru dumneavoastră.

La rostirea minciunii, Ali se uită la Leah. Leah îşi acoperi gura cu mâna ca să-şi înăbuşe râsul îngrozit.

– N-am dat comandă de nici o livrare, spuse Bree, şi se auzi de parcă era în mişcare.

Ali îşi încordă auzul. Se auzise cumva un claxon?

– Sunteţi sigură? întrebă ea. Unde sunteţi acum? Pentru că pot să v-o aduc şi...

– Este târziu, spuse Bree.

Clar era în maşină. Se auzeau încet un radio şi un motor de maşină.

– Oh! Aveţi dreptate, spuse ea. Ei bine, atunci, ce ziceţi de o băutură? Sau de o prăjiturică la Eat Me?

Clic.

Ali se întoarse şi-şi puse deoparte telefonul.

– N-avea chef de vorbă. Nici n-a spus unde era. Dar pun pariu şi pe ultimul meu ban că era în maşină.

– Poate este pe drum.

– Sau în drum spre birou, spuse Ali. Hei... Aruncă o privire pe geam şi se uită pe stradă la Lexusul parcat în faţa casei lui Teddy. Este maşina lui Teddy. Trebuia să fi plecat cu ceilalţi băieţi la pescuit. Se întoarse spre Leah. Hai să aruncăm o privire înăuntru!

– Ai cheile lui?

– Îi ştiu codul. Ieşiră în noaptea întunecată aşa echipate în negru cum erau şi se strecurară spre maşină. Ali tastă codul. Eu mă duc în spate, spuse ea, cu ochii aţintiţi spre geanta de sală. Deschise portiera din spate şi opri rapid lumina din interior ca să nu fie văzute de vreun vecin care poate încă era treaz.

Leah urcă pe la scaunul din față și închise portiera. Ali nu o închise pe a ei pentru că voia să audă dacă venea cineva spre ele.

- Aia-i geanta de sală, spuse ea. Pun pariu că iPodul meu este aici. L-a furat.

- Serios?

- Eu aveam muzică mai bună, și el îl împrumuta mereu pentru antrenamente. Îl vreau înapoi.

Leah aprinse o lanternă și se întoarse să lumineze, ca Ali să poată să vadă.

- Frumos, spuse Ali.

- Îmi place să fiu pregătită.

- Ai vreo bomboană la tine? Știi tu, în spiritul pregătirii?

Leah îi întinse o acadea.

- Te iubesc, spuse Ali. Băgă acadeaua în gură și deschise geanta de sală. La unison, amândouă strâmbară din nas și se retraseră din cauza mirosului înțepător care ieșea de acolo.

- Câh! icni Leah. Tipii sunt dezgustători.

Ali scoase acadeaua din gură și se uită lung în geantă. Cât de mult își voia iPodul înapoi? Destul cât să umble prin hainele urât mirositoare?

- Doar fă-o, spuse Leah.

- Zici că ești dintr-o reclamă Nike. Am nevoie de mai multă lumină.

Leah se aplecă mai aproape cu lanterna.

- Hei, spuse ea.

- Ce este? Din instinct, Ali se uită pe geam să vadă dacă venea cineva. Ce s-a întâmplat?

- Tu să-mi spui. Ai plâns.

Ali oftă.

- Las-o baltă!

- Oh, la naiba! exclamă Leah. Ce-a făcut?

- Cine?

- Luke.

Faptul că Leah presupuse că fusese vina lui Luke învălui inima lui Ali într-un val de căldură, chiar dacă râse fără prea multă veselie.

– A fost vina mea, recunoscu ea. El are talentul de a mă face să mă simt cea mai frumoasă, cea mai deşteaptă şi minunată femeie de pe pământ.

– Nemernicul!

– Nu, nu înţelegi. Ali şovăi. M-am îndrăgostit de el. Şi n-ar merge niciodată între noi.

– De ce nu?

– De ce nu? Ali se uită lung la ea. Tu l-ai văzut? Este cu mult peste nivelul meu.

– Aiurea, spuse Leah.

– Şi este şi om al legii.

– Deci sexy şi cu o armă. Leah ridică din umeri. Tot nu văd unde este problema aici.

– Oamenii ca mine nu ies cu oamenii legii, spuse Ali. Pur şi simplu nu se face.

Leah râse.

– Oamenii ca tine? Adică... femeile? Pentru că, scumpo, în general, femeile se topesc după tipi ca Luke Hanover.

– Da, spuse Ali, apucându-se de sarcina neplăcută de a scotoci în geanta lui Teddy. Dar nu poţi să-l faci să se topească după tine, nu-i aşa?

Leah se opri.

– El nu se simte la fel ca tine? întrebă ea, părând revoltată de acea posibilitate.

– De fapt, sunt destul de sigură că da, spuse Ali, dar mi-a spus în faţă că nu o să se implice. Nici eu nu voiam să mă implic, aşa că nu este nimeni vinovat aici, ci doar incapacitatea mea de a-mi urma propria decizie.

– Bărbaţii sunt nişte nemernici.

– Sunt complet de acord. Şi uite! Ali îşi scoase iPodul dintr-un buzunar lateral al genţii de sală a lui Teddy.

– Uau! Este perfect pentru politică. Deţine aplecarea asta spre minciună, înşelăciune şi furt.

– Ţii de şase?

– Da... Oh, la naiba!

Spusele ei fură imediat urmate de deschiderea portierei din spate. Un corp masiv se strecură lângă Ali.

– Da, oh, la naiba! spuse o voce scăzută de bărbat.

O voce scăzută, insuportabil de familiară. Ali şi Leah scoaseră amândouă un chiţăit.

– *Luke*, spuse Ali pe nerăsuflate, cu o mână la piept.

– Vreau ca amândouă să vă întoarceţi la maşinile voastre şi să plecaţi de aici, spuse el cu vocea de poliţist.

Ali clipi nedumerită.

– Ce se întâmplă?

Luke îi aruncă o privire lui Leah.

– Ne laşi o clipă?

– Nu, spuse Leah.

– Poftim? întrebă el, cu voce încă scăzută şi autoritară, dar cu o urmă de neîncredere.

Probabil femeile nu îi spuneau prea des „nu".

– Nu, repetă Leah. Nu o părăsesc pe Ali.

El se înmuie uşor.

– Nu o părăseşti, spuse el. N-ai face asta. Dar am nevoie de un moment cu ea singur.

Leah se uită întrebător la Ali. Ali încuviinţă din cap, şi Leah dădu să iasă din Lexus, apoi se întoarse şi-şi îndreptă un deget direct spre faţa lui Luke.

– Sunt cu ochii pe tine, spuse ea.

Luke nu râse. Nu se supără. În schimb, încuviinţă serios din cap şi îşi atinse vârful degetului de al lui Leah.

– Şi eu sunt cu ochii pe mine. Este în regulă, Leah. O să fie bine.

Leah îl mai privi o dată, apoi încuviinţă din cap.

– Să te asiguri că o să fie.

Ali habar nu avea cum să ia schimbul acela de replici, dar Leah nu avu aceeaşi problemă. Schiţă spre Luke o urmă de zâmbet, de data asta mult mai cald, apoi dispăru în noapte.

În interiorul întunecat al maşinii, Ali închise ochii.

– N-ai plecat. De ce n-ai plecat?

– N-am putut să te las.

Oh! Oh, la naiba, era bine.

– Luke...

– Ce cauți *tu* aici?

– M-a sunat Aubrey. Bree a luat-o razna. Cred că o să vină aici.

– Ți-am spus că este sub supraveghere.

Chiar îi zisese asta. De ce nu-și mai amintea?

– Ascultă-mă, Ali, spuse el, din nou cu vocea de polițist. Și mașina, casa și biroul lui Teddy sunt sub supraveghere. Jumătate din departamentul de poliție se ocupă de Primărie. Bree a fost deja acolo. Aubrey a plecat, în cele din urmă, de la lucru, iar Sawyer acoperă toate zonele. Avem pe cineva în curtea din spatele casei lui Teddy. E evident că nu este nimeni acasă.

– Deci... vrei să plec.

– Vreau să pleci de aici, da. Vreau să te știu în siguranță. Bree mută banii în noaptea asta. Suntem siguri de asta. Trebuie să scape de ei, din moment ce se vorbește despre o arestare la prima oră a dimineții.

Ali încuviință din cap. Înțelegea totul, dar nu se mișcă. Nu putea să-și ia privirea de la fața lui.

– Chiar credeam că ai plecat, spuse ea încet. Oh, Luke. Slujba ta. Evaluarea ta...

– Vor trebui să aștepte. El se opri. Sau nu. Ali, spuse el foarte serios, știu că bărbații din viața ta te-au tras pe sfoară. Eu mi-am promis că nu o să-ți fac asta. N-am vrut să mă implic.

Ea încercă să nu reacționeze la lovitura primită.

– Știu.

– Dar lucrurile se schimbă.

Ea încercă să-i deslușească expresia de pe chip, dar, în lumina slabă, nu reuși să o vadă clar.

– Slujba ta, *viața* ta sunt în San Francisco.

– La cum se vede treaba, doar slujba, spuse el. Și se pare că eu nu sunt doar o slujbă.

Nu era sigură ce însemnau cuvintele lui, dacă să accepte valul ciudat de speranţă care o lăsase brusc fără cuvinte sau să se lase dusă de panica acută ce o cuprindea. Încercă să se liniştească, dar tot nu reuşi când spuse:

- Îmi pare rău că am spus că eşti departe şi că nu ai capacitatea de a simţi. N-ar fi trebuit. Eram stârnită pentru că eram rănită.

- Ştiu. Dar chiar ai vorbit serios, şi este în regulă. Este adevărat. Şi vreau să spui mereu tot ce gândeşti. Pot să fac faţă. El se opri. *Putem* să facem faţă. Noi doi suntem mai puternici decât cuvintele.

Inima lui Ali se opri şi apoi reporni într-un ritm nebunesc.

- Luke...

Portiera din faţă se deschise brusc. Aerul rece al nopţii se strecură înăuntru, însoţit de o siluetă.

O siluetă de femeie, dar nu Leah.

Luke o strânse pe Ali de coapsă, dar ea nu avu nevoie de avertismentul lui ca să rămână tăcută. Pe scaunul din faţă se simţi ceva mişcare şi se văzu o mică rază de lumină. Femeia avea o lanternă.

Bree.

- La naiba! murmură ea, când nu reuşi să deschidă torpedoul. La naiba, la naiba, la naiba...

Apoi torpedoul se deschise brusc, şi dinăuntru căzu ceva.

- Doamne, este aşa un nătâng, spuse ea, vărsând totul din torpedou pe podeaua maşinii. Apoi începu să îndese ceva din geanta de voiaj pe care o avea în poală.

Banii.

capitolul 26

Lui Ali nu îi venea să creadă. Bree se străduia să îndese bani - o grămadă de bani - în torpedou. Dar nu reuşi să-l mai închidă, oricât de mult îndesa, împingea şi înjura. Căzură nişte facturi, şi Bree înjură din nou.

În cele din urmă, își folosi tocul de la cizma fistichie ca să închidă torpedoul cu o lovitură.

Luke făcea ceva cu telefonul. Ali se străduia din răsputeri să-și țină răsuflarea, pentru că parfumul lui Bree începea să ajungă la ea. Rămânea fără aer...

Apoi scăpă... un strănut zgomotos, deloc elegant.

Cu un strigăt, Bree se întoarse, cu lanterna în gură.

Și o armă în mână.

- Oh, pentru numele Domnului, murmură ea când văzu cine era. Se putea să meargă și mai rău? Mâinile sus, le ordonă ea și flutură pistolul între Ali și Luke, ca un pendul.

Ali ridică mâinile, dar Luke reacționă încet.

- *Acum*, îl avertiză Bree.

- Trebuie să lași arma jos, Bree, spuse el calm.

Ea nu o lăsă.

- Ce naiba căutați aici voi doi? întrebă ea. Mai ales *tu*? îi spuse ea lui Ali.

- Eu? Dar *tu*?

- În mod evident, am o zi de rahat! urlă Bree.

Își îndepărtă cu un oftat o șuviță de păr. De fapt, era nefiresc de răvășită din cap până în picioare.

- Lasă arma jos, Bree, repetă Luke.

- Ei bine, acum nu mai pot! O privi pe Ali. Tu ai stricat totul. *Totul*, spuse ea. Tu și felul tău de a fi prostesc, dulce și relaxat. Tot ce se întâmplă este numai din vina ta, știi asta? Teddy era *al meu*. Și apoi te-ai îndrăgostit tu de el, și el nu a putut să-ți reziste - altă drăgălașă care îl credea irezistibil. El a fost mai întâi al meu, la naiba!

- Dar... Ali se opri să strănute din nou, de două ori la rând. Ești măritată cu primarul.

- Da. Iar el este și consultant financiar, nu uita. Nu mai pot, pentru că el lucrează mereu. Este obsedat de muncă, munca îi este amantă. Iar lucrul cel mai bun pentru el este că amantei lui nu-i pasă că el nu mai face sport și sforăie.

Ali se uită lung la ea.

– Şi ai început să te culci cu funcţionarul de la Primărie?

– Teddy s-a îndrăgostit de *mine*, spuse Bree, împingând pistolul spre faţa lui Ali. Spunea că avea nevoie de o femeie *versată*, una care să ştie ce să facă cu un bărbat. Spunea că nimeni altcineva nu putea să ţină pasul cu el. Ei bine, eu am reuşit să ţin numai bine pasul cu el. I-am dat tot ce a vrut.

Ali nu voia să se gândească la semnificaţia cuvintelor ei. Strănută din nou.

– Încetează odată! urlă Bree.

– Este de la parfumul tău. Şi îmi dai emoţii. Şi, oricum, de ce ai o armă?

– Trăim în Washington. Toată lumea are o armă. Ochii îi erau ieşiţi din orbite. Era roşie la faţă, iar părul îi era lipit de faţă. Este cald aici? Pare foarte cald. Ale naibii bufeuri. Este secolul XXI, iar noi nu putem să eliminăm bufeurile.

– Nu eram singura cu care umbla Teddy, spuse Ali. Ştii asta, nu-i aşa? Ne înşela pe *toate*, Bree, nu numai pe tine.

– Mi-a spus că voi doi eraţi doar colegi de apartament, zise Bree. Şi până în noaptea licitaţiei n-am ştiut de Melissa, târfa aia slabă şi tânără. Am vrut să-l omor, dar mi-a spus că ea nu însemna nimic, că eu eram singura femeie din viaţa lui.

– Şi atunci l-ai iertat furând banii? întrebă Luke.

– Hei, uneori, femeia mai şi cedează, da? Îşi şterse fruntea cu mâna liberă. Doamne! Să deschidă cineva un afurisit de geam!

– Pune arma jos, şi deschid toate geamurile, spuse Luke.

Ea împinse pistolul mai aproape de el.

– Ascultă, deşteptule, oi fi tu sexy ca naiba, dar te împuşc dacă e nevoie. La dracu'! Ea îşi făcu vânt în dreptul feţei. Chestia asta a scăpat de sub control. Nu am vrut

decât să fiu în măsură să-l *încolţesc* pe Teddy, ca să se îndrepte. Dar *tu*! Întoarse pistolul spre Ali. Ai intrat în biroul lui şi ai stricat totul.

- Hei, jumătate din populaţia oraşului ăstuia a fost în biroul lui în noaptea aia.

- Dar *tu* ai luat suportul, cel în care pusesem elasticul pentru bancnote, spuse Bree. Ca să-l încolţesc pe *el*, nu pe tine.

- Da, mormăi Ali, chiar trebuie să încetez să mai fac asta.

- Marshall nu merită asta, Bree, spuse Luke. Nu este prea târziu să te opreşti. Dă-mi arma!

Chipul lui Bree se schimonosi, dar ea continuă să ţină pistolul la nivelul feţei lui.

- Inima vrea ce vrea, spuse ea. Şi eu l-am vrut pe Teddy. Numai că el s-a dovedit a fi un măgar la fel de mare ca toţi ceilalţi. La naiba, uitaţi-vă la viaţa lui! Se culcă cu jumătate dintre femeile din oraş, şi nimeni nici măcar nu o ştie. Am încercat să-l încolţesc, şi el scapă. Nimic nu-l atinge. Iar nemernicul nu-şi bate niciodată capul. Este ca iepuraşul Energizer; poate să continue şi să tot continue. O femeie nu poate face aşa ceva. Noi facem infecţii urinare. Bree îşi şterse din nou fruntea. Noaptea asta era cea în care norocul lui trebuia să se schimbe. Am pus banii aici - şi voiam să chem poliţia.

Între timp, Luke îşi coborâse încet mâinile. Ali se baza pe el să ştie ce naiba făcea, pentru că abia dacă mai putea să tragă aer în piept. Din cauza armei. La fiecare câteva secunde, aceasta se legăna de la Luke înspre ea, înainte şi înapoi. Una era să vezi cum se întâmplă asta la televizor, şi cu totul altceva era să te confrunţi cu realitatea.

- Nu te mai mişca, spuse Bree, iar Ali încremeni. Numai că-şi dădu seama că Bree vorbea cu Luke. Ţi-am spus mâinile sus!

Luke îi ignoră ordinul, lăsând o mână pe jumătate ridicată și coborând-o pe cealaltă ca să se scarpine pe piept.

– N-ai spus niciodată... În primul rând, cum ai obținut banii?

– După ce ne-am tras-o pe canapeaua lui, am găsit un sutien de mătase roșie sub o pernă. Al Melissei, desigur, după cum am aflat mai târziu. Așa că, atunci când a plecat din birou ca să scape de prezervativ – credea că este inteligent fiindcă făcea asta în baia de pe hol, pentru ca nimeni să nu afle vreodată despre noi –, eu am luat banii din sertarul de jos și i-am îndesat în geanta mea. Am lăsat un elastic de bani în suportul lui prostesc de creioane, ca dovadă împotriva lui.

– Și n-a observat nimic din toate astea când s-a întors de la baie? întrebă Luke.

– Nu. Mi-a sugerat să plec prima, ca să nu fim văzuți împreună, lucru care mi-a convenit de minune. Am vrut ca el să fie ultimul în birou – desigur, fără să-mi dau seama că Domnișoara Perfecțiune de aici avea să dea totul peste cap. *De două ori.*

Ali clipi.

– Crezi că sunt perfectă?

Luke nu-și luase ochii de la Bree.

– Te pierzi cu firea, Bree.

– *Crezi?* Ea împinse pistolul în direcția lui. Și, pentru ultima dată, am spus mâinile sus. Vorbesc serios! Pistolul se întoarse apoi spre Ali. Am s-o împușc, Luke. Și chiar nu vreau să fac asta.

Luke își lipi genunchiul de genunchiul lui Ali. „Să mă aline", își spuse ea și coborî privirea. Telefonul din buzunarul lui strălucea.

El reușise să-l deschidă cumva. Fusese foarte ocupat, pentru că își ridicase și cracul de la pantaloni, dezvăluind tocul de la gleznă și pistolul pe care îl avea acolo.

Oh, Doamne! Chiar se aştepta cu ea să ia pistolul de acolo? Îşi întoarse privirea spre el şi îi observă ochii aţintiţi spre ea, hotărâţi şi siguri.

Da. Se aştepta. Pentru că el credea în ea.

„Sunt aici."

Cuvintele *lui*, pe care i le spusese de mai multe ori deja. Nu existase vreo situaţie în care să-l creadă pe deplin, dar, în clipa aceea, chiar îl credea.

El o înghionti din nou.

Da. Pistolul. Nu fu nevoită să-şi mimeze strănutul următor, dar adăugă un gest dramatic, aplecându-se în faţă. Îşi înfăşura degetele în jurul pistolului lui Luke când Bree urlă:

- Hei!

Luke, aparent sătul să mai aştepte ca Ali să înşface arma, îşi făcu mişcarea fără ea. Se întinse înainte, peste spătarul scaunului, ca să o prindă de încheieturi pe Bree şi să îi tragă mâinile în sus.

Arma lui Bree se descărcă, făcând o gaură în plafonul maşinii.

- Ali, spuse Luke, ieşi din maşină şi adăposteşte-te! Poţi să faci asta?

Cu urechile vuind din cauza focului de armă, Ali se uită cum el continua să ţină mâinile lui Bree deasupra capetelor lor, despărţite fiind de spătarul scaunului.

- D... da.

- Excelent, spuse calm. Fă-o acum, Ali!

Oh, Doamne, nu putea să-l lase. Nu avea să îl lase. El era într-o poziţie ciudată, din care încerca să o controleze pe Bree de pe bancheta din spate. Şi apoi ea îşi dădu seama că el aştepta ca ea să fie în siguranţă pentru ca un glonţ rătăcit să nu o lovească.

Deschise portiera şi ieşi, ţinând în continuare pistolul lui Luke. Nu putea să-l folosească. Habar nu avea cum, plus că nu putea ochi în întuneric. Se ghemui după cauciucul din spate, cu degete atât de tremurătoare,

încât trebui să încerce de trei ori înainte să-şi scoată telefonul.

Ştia că Leah chemase deja poliţia şi sigur poliţiştii din curtea lui Teddy aveau să ajungă dintr-o clipă în alta, dar ea tot sună la 112.

Din interiorul Lexusului, arma se descărcă.

Oh, Doamne...

- Apeluri de urgenţă, răsună o voce distorsionată în ureche. Care este urgenţa dumneavoastră?

- S-au tras focuri de armă, spuse Ali cu dinţii clănţănind. Poliţist în afara programului şi o femeie nebună cu un pistol.

- Locaţia?

Ali dădu numele străzii şi plăcuţa de înmatriculare a Lexusului.

- *Grăbiţi-vă*, spuse ea şi se uită în jur.

Nu apăruse nimeni.

Se târî până la portiera deschisă din spate, ţinând cu o mână telefonul cu lanterna aprinsă, iar cu cealaltă ţinând pistolul.

Luke era încă aşezat pe bancheta din spate, întins acum, cu arma lui Bree în mâna dreaptă, aţintită spre ea.

Luminile stradale străluceau în interiorul maşinii, subliniind silueta lui Bree. Ea rămăsese în genunchi, pe scaunul din faţă, întoarsă spre Luke, cu mâinile ridicate. Părul îi era vâlvoi, machiajul i se prelingea pe faţă şi ochii îi scânteiau din cauza lacrimilor neşterse.

Fără găuri făcute de arme.

Luminile stradale nu luminau bancheta din spate, aşa că Ali nu reuşi deloc să vadă faţa lui Luke, dar nemişcarea lui o îngrozi.

- Luke?

- Este în regulă, spuse el liniştit, ţinând pistolul lui Bree. Bree şi-a terminat treaba. Nu-i aşa, Bree?

Bree mişcă din cap. Îi scăpă un suspin, şi îşi acoperi gura cu o mână, lăsând-o pe cealaltă suspendată în aer.

Ali nu voia să-l orbească pe Luke, aşa că ridică telefonul cu grijă, suficient de sus cât să-i vadă corpul. Şi inima i se opri în piept.

- Ai fost rănit.

- N-am vrut, şopti Bree. Am vrut doar să pun banii aici. Am vrut doar ca Teddy să-şi dea seama de ce vine peste el. Atâta tot.

Ali îşi băgă pistolul în cureaua de la pantaloni, ca să-şi elibereze mâinile. Nu avea idee de ce, dar văzuse că aşa se făcea în filme. Apoi se strecură pe bancheta din spate, se aplecă peste Luke şi îi rupse cămaşa.

- Îmi place când faci pe dura, spuse el.

- Taci puţin.

Glonţul intrase în partea cărnoasă a umărului, dar părea îngrozitor de aproape de piept. Ea putea să audă acum sirenele şi suspină uşurată. Îl trase pe Luke suficient de aproape de ea ca să vadă dacă glonţul ieşise din trup. Îşi scoase propria cămaşă şi o apăsă pe umărul lui, încercând să oprească sângerarea.

El făcu o grimasă de durere.

- Ali.

Se aplecă deasupra lui.

- Sunt aici.

- Ia arma!

Ea luă arma lui Bree din mâna lui. Era acum în posesia a două arme. *I Love Lucy* se întâlneşte cu *Minţi criminale*.

- Fii cu ochii pe ea, spuse Luke.

De vreme ce Bree se prăbuşise pe scaunul din faţă şi plângea încet în mâini, nici nu era greu. Ali se întoarse ca să stea cu ochii pe ea.

- S-a făcut.

- Bun, spuse Luke. Eu o să leşin acum. Totuşi, ce sutien frumos... Nu aşa ne-am întâlnit, tu în lenjerie intimă?

Şi apoi ochii i se închiseră.

Ali se simţi sufocată de o frică brută. Cu arma încă aţintită spre Bree, ea coborî lângă el.

– Dă-i drumul, îi spuse ea, şi lacrimile i se prelingeau pe faţă. Sunt aici.

Strada prinse viaţa când apăru poliţia. Primii care ajunseră la maşină erau doi poliţişti, amândoi cu armele aţintite spre ea.

Atunci, îşi dădu seama că încă ţinea arma spre Bree.

– Nu, spuse ea, scuturând din cap când se gândi că poate ei credeau că ea era cea pentru care se sunase la urgenţe – femeia nebună cu arma. Oh, nu! Nu este ceea ce credeţi...

– Doamnă, puneţi arma jos!

– Bine, pun arma jos acum.

O lăsă să cadă la picioarele ei, apoi fu scoasă fără prea mari menajamente din maşină şi îndepărtată de Luke.

Chiar atunci, cealaltă armă îi căzu din pantaloni şi se izbi de pământ.

– Bine, spuse ea. Ştiu că arată urât, dar...

Dar nimic. Fu căutată rapid şi eficient de alte arme, apoi îndepărtată de la locul faptei. Îşi întinse gâtul, încercând să-l vadă pe Luke pe după ofiţerul care o trăgea pe ea, dar tot ce putea să vadă era o mare de uniforme. Se auzeau voci care urlau în jargonul medical, cu o urgenţă care o zdruncină din rărunchi. Nu mai putea să audă din cauza sângelui care îi vuia în urechi. Nu mai putea să vadă.

– Trebuie să...

– Trebuie să vă relaxaţi, doamnă.

– Nu erau armele mele.

– Erau în posesia dumneavoastră.

– Da, pentru că le-am ţinut pentru Luke. Doamna de acolo este Bree Medina, soţia primarului. Ea a furat banii. Cei cincizeci de mii de dolari. Am prins-o când încerca să-i pună în maşina lui Teddy, ca să-l încolţească. O să-i găsiţi în torpedou. Îşi dădea seama că el nu-i

asculta tirada. Vă rog, spuse ea, vreau doar să mă asigur că Luke ajunge la spital.

– Este deja pe drum.

Şi, într-adevăr, ambulanţa chiar atunci porni, cu luminile şi sirena aprinse.

Şi apoi Ali fu din nou dusă la secţia de poliţie.

capitolul 27

Bipuitul încet şi enervant fu primul lucru care îl aduse la realitate pe Luke. Şi un miros de antiseptic. Ah, la naiba!

Un spital.

Inspiră, şi durerea îi zvâcni în umăr şi-n piept, făcând să i se taie răsuflarea. Durea ca naiba să fii împuşcat, dar, îndeajuns de ciudat, simţi o apăsare fermă pe partea lui *zdravănă*. Deschise ochii şi clipi de mai multe ori ca să-şi limpezească privirea.

Apăsarea era a lui Ali, adormită pe scaun la capul patului, cu capul sprijinit pe braţul lui, purtând... un tricou de pompier.

De cealaltă parte a patului stătea Jack. Stătea pe spate, cu picioarele încălţate în bocanci şi cocoţate pe pat, cu mâinile prinse nonşalant peste abdomen, de parcă se uita la un meci de fotbal. Îşi purta uniforma de pompier – mai puţin tricoul.

– Neaţa, Frumoasa din Pădurea Adormită, spuse Jack.

– Ce Dumnezeu?

Jack zâmbi sumbru.

– Ai prins-o pe Bree cu banii furaţi, i-ai înregistrat mărturia pe telefon, ai fost împuşcat, ai fost operat... Apropo, eşti un tip al naibii de norocos... Şi eşti pe punctul de a pune mâna pe fată.

Luke se uită la Ali. Părul îi era încurcat şi îi aluneca peste faţă. Gura îi era uşor întredeschisă, şi saliva pe braţul lui. Nu o văzuse niciodată arătând mai frumos.

– Nu o trezi, spuse Jack. A avut o noapte grea.

Inima îi tresăltă în piept, şi unul dintre monitoare scoase un sunet de avertizare.

Jack se aplecă în faţă.

– Calmează-te, omule, este bine. Numai că, atunci când au apărut blindatele, ea ţinea o armă în mână. La telefon, se vorbise despre o nebună cu o armă, aşa că...

– Doamne! Luke şi-ar fi dorit să nu se sprijine în braţul lui bun ca să o poată atinge. Au...

– Au luat-o de pe tine lovind şi urlând? Da. Şi au dus-o la secţia de poliţie. Jack ridică o mână. Este bine. Telefonul tău a fost un martor minunat, iar Bree a mărturisit totul. Eu am ajuns primul aici, te-am văzut în operaţie, apoi m-am dus la secţie ca să văd ce puteam să fac, dar Ali fusese deja eliberată. Am adus-o aici, unde am şi rămas de atunci.

– Deci s-a terminat?

– Cu greu, dar da. Ai salvat situaţia, omule.

– Ali a salvat-o, spuse Luke.

Jack scutură din cap.

– Sunt cam sigur că tu ai fost acela...

– Nu, ea m-a salvat pe mine, spuse Luke. Ea... Nu reuşi să îşi întoarcă privirea de la ea. Am tot respins-o încă de la bun început.

– Ai încercat, vrei să spui.

Luke scoase un râset uşor, apoi i se tăie răsuflarea de durere.

– Oh, Dumnezeule, nu mă face să râd! Trase cu grijă aer în piept, apoi răsuflă din nou. Chiar am încercat. Şi m-a şi lăsat să cred că pot să scap aşa.

– Te iubeşte.

Privirea lui Luke se îndreptă din nou spre Ali.

– Da. Minunea lui. Dacă-ţi vine să crezi.

– Cu toată atitudinea ta neinspirată şi morocănoasă, ce să nu iubeşti? El se opri. Tu o iubeşti?

– Mai mult decât viaţa mea.

– Ceea ce a devenit foarte limpede când te-ai băgat între mine şi un glonţ, spuse Ali încet, ridicându-şi capul. Cu ochi cercetători, îşi aţinti privirea spre Luke.

El putea să vadă îngrijorarea, încordarea, frica în fiecare linie de pe chipul ei.

– Sunt bine, spuse el şi se întoarse spre Jack. Nu-i aşa?

– Ei bine, cariera ta de aruncător în MLB[1] s-a încheiat, şi fizioterapia o să fie cruntă, spuse Jack, dar braţul şi umărul o să se facă bine, într-un final. Cât despre psihic, asta este o cu totul altă treabă. Oh, şi altă veste bună... Ben se întoarce. Spre deosebire de tine, el este întreg, n-are nici o gaură de glonţ.

El se ridică, se întinse, apoi îşi înfipse foarte blând pumnul în mâna lui Luke. Înainte să părăsească încăperea, dădu un ocol patul şi o sărută pe creştet pe Ali.

Ali nu îşi luă ochii de la Luke nici măcar o clipă. Fusese cea mai lungă noapte din viaţa ei... să fie reţinută la poliţie, în vreme ce Luke era la spital, apoi să stea în camera de aşteptare de la Terapie Intensivă, cu Jack, aşteptând să treacă orele.

Dacă Luke ar fi plecat la San Francisco atunci când plănuise să o facă, asta nu s-ar fi întâmplat. Dar rămăsese ca s-o ajute să-şi îndrepte viaţa şi aproape că plătise cu propria viaţă.

– Încetează, spuse el cu voce gravă. Obosit. Cu ochi de cunoscător. Încetează să te mai învinuieşti.

Gâtul o ardea atât de tare, că nu putea să vorbească.

– La naiba, ai încasat un glonţ pentru mine, Luke!

El îşi ridică mâna cea bună şi îi cuprinse faţa.

– Aş face orice pentru tine, Ali.

Lucrul acela devenea foarte evident, iar ea se aplecă peste el foarte, foarte serioasă.

[1] Major League Baseball – una dintre ligile sportive majore profesioniste ale Statelor Unite şi Canadei (n.tr.)

– Orice?

– *Orice.*

Își afundă degetele în părul ei și i-l îndepărtă de pe față.

– Gata, spuse el încet.

Ea era foarte sigură că inima nu putea să-i crească mai mare în piept fără să îi rupă vreo coastă.

– Mai vreau un singur lucru.

El scoase un râset discret.

– Adică mai vrei ceva de la mine în afară de viața, inima și sufletul meu?

Ea nu îi întoarse zâmbetul. Nu putea.

– Lasă-mă să te iubesc la rândul meu.

Zâmbetul lui dispăru.

– Ali...

– Nu-mi pasă că o să fii la San Francisco. Nu-mi pasă. La naiba, m-aș și muta acolo dacă ți-ai dori să o fac. Te iubesc, Luke! Te-am iubit încă din clipa aia când te-ai uitat la mine ca la o femeie nebună și goală peste care ai dat la tine acasă.

– *Erai* o femeie nebună și goală la mine acasă. El își trecu un deget peste tâmpla ei, în jos peste maxilar. Trebuie să te gândești la asta, Ali. Să mă iubești nu este ca o plimbare în parc. Sunt încăpățânat și-mi place să am dreptate. Îmi fac rareori patul. Nu reușesc niciodată să-mi găsesc afurisitele de chei. Și, nu în ultimul rând, te iubesc dureros de mult. De fapt, s-ar putea să mor din cauza asta, ceea ce mă face, în cel mai bun caz, un pariu pe termen scurt.

Cu inima în gât, nu putu să nu râdă și să nu plângă în același timp atunci când își coborî mâna peste umărul lui zdravăn.

– Știu deja că ești încăpățânat ca un catâr. Și pot să te las să ai dreptate – în jumătate din timp. Îi simți zâmbetul și înălță capul. Și este în regulă pentru mine patul

nefăcut, spuse ea încet, pentru că putem să ne întoarcem în el de fiecare dată când vrem.

Îi simți pumnul strâns la spatele ei, ținând-o aproape.

- Tu ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, spuse el cu înflăcărare. Cel mai bun.

Apoi o trase mai aproape ca să o sărute...

- Da, da.

Ali se îndepărtă brusc de Luke și se întoarse. În pragul ușii deschise, uitându-se pe după perdele, se aflau Sawyer și maiorul.

- Luke, spuse Sawyer și încuviință din cap. Ali.

Și maiorul sobru îi salută.

Ali îi văzuse în treacăt pe ambii bărbați la secția de poliție, deși nici unul nu vorbise cu ea. Sawyer fusese ocupat până peste cap cu acțiunile din timpul nopții. Tony - fără îndoială, chemat când Bree fusese adusă la secție, continuând să se plângă despre cum fusese prinsă la cotitură de „propria ei viață stupidă" - păruse epuizat și solemn.

Exact așa cum arătau amândoi acum.

- Am vrut să ne asigurăm că încă dai din picioare, îi spuse Sawyer lui Luke.

O urmă de zâmbet arcui buzele lui Luke.

- Am trecut prin altele și mai rele.

- Îmi închipui. N-am fi rezolvat povestea asta atât de repede dacă nu ai fi fost tu.

- Dacă nu ar fi fost Ali, spuse Luke.

Sawyer încuviință din cap.

- Știu. Mai știu și că ți-ai ratat evaluarea. L-am sunat pe comandantul O'Neil. O să continue fără tine, dar postul tău este în siguranță și neatins. Apoi întâlni privirea lui Ali. Faci senzație pe rețelele de socializare în dimineața asta.

Oh, Doamne!

- Te referi la ceva de genul „Florăreasa neajutorată aproape dă peste cap investigația"?

El zâmbi.

– Cred că au spus ceva de genul „Calamity Jane[1] o întâlnește pe Annie Oakley[2]"...

Ali gemu. Luke încercă să râdă, dar își înăbuși reacția cu un suspin de durere care o făcu pe Ali să se întoarcă numaidecât spre el.

– O să fim scurți, spuse maiorul. Evident, sunt îngrozit de rolul jucat de Bree în povestea asta.

Ali nu putu să nu observe că avu grijă să nu se refere la ea ca la propria *soție*. Probabil că zilele lui Bree în rolul acela erau numărate.

Tony se uită la Ali.

– Am vrut să fac asta imediat. El își scoase telefonul și porni un clip video.

Era făcută la centrul pentru bătrâni, în încăperea pe care Ali o folosea drept sală de clasă. Toți seniorii erau acolo, adunați aproape de ecran, o mare de chipuri ridate și neliniștite.

– N-ar fi trebuit niciodată să ne îndoim de tine, Ali, spuse domnul Wykowski.

– Și te iubim și te admirăm, adăugă Lucille.

– Rămâi, spuse domnul Elroy.

– Te rugăm, insistă domnul Lyons.

Doamna Burland stătea în cadru cu buzele strâns lipite. Lucille o lovi ușor în braț. Doamna Burland se uită urât la ea, apoi la cameră, și spuse:

– Știu că ești prea deșteaptă ca să le permiți unor băgăcioși să te gonească, Ali Winters.

Se ivi chipul lui Edward.

– Ești specială, spuse el. Specială și minunată.

– Atât de specială și de minunată, încât îți fac cadou banii pentru prima și ultima lună de chirie pentru

[1] Eroină a Vestului Sălbatic, Martha Jane Cannary, mai bine cunoscută sub pseudonimul Calamity Jane (n.tr.)

[2] Una dintre primele femei trăgător de elită din Statele Unite (n.tr.)

magazinul pe care l-a eliberat Russell, interveni domnul Lyons. Acum, despre recompensa pentru bani...

Camera se retrase ca să îi cuprindă pe toţi în acelaşi cadru. Ţineau o machetă de cec în valoare de cinci mii de dolari, scris pe numele... ei.

Lui Ali i se tăie răsuflarea.

Tony îşi îndepărtă telefonul şi scoase o bucată de hârtie.

Cecul ei.

- Recompensa pentru bani, spuse Tony.

- *Oh*, murmură ea. Ridică privirea spre maior. Dar nu pot să accept asta. Luke...

- Sunt ai tăi, zise Luke.

Ali se uită uluită la cec.

- Este aşa frumos, şopti ea cu respect.

Sawyer râse, apoi el şi maiorul plecară.

- Uau! exclamă Ali şi scutură din cap. Mă simt de parcă aş fi câştigat la loterie.

- N-ai câştigat numai asta, spuse Luke.

Ea se aplecă şi îl sărută.

- O excursie la Disneyland? îl tachină ea.

- Dacă vrei tu, răspunse el serios, dar nu la asta mă gândeam.

- Nişte bani ca să plătesc chiria pentru florăria mea? întrebă ea şi flutură cecul.

- Fără doar şi poate, dar nici asta nu era. Continuă, Ali. Eşti pe aproape.

- Luke...

- Ai nevoie de un indiciu?

- *Te rog*, spuse ea.

El o strânse mai apăsat.

- Pe mine. Pe noi. O sărută. *Asta.*

Nu mai reuşi să respire din nou, dar, de data aceasta, pentru că speranţa, dragostea şi afecţiunea îi puseră un nod în gât.

- Acum suntem noi?

- Da, spuse el, ceea este o afacere mai bună pentru mine decât pentru tine, aşa că să fii sigură că...

Ea îşi puse un deget pe buzele lui.

- Sunt sigură. De fapt, n-am fost niciodată în viaţa mea atât de sigură de ceva.

epilog

La două săptămâni după aceea, Ali ridică tava cu ceai şi cafea cu mâinile tremurânde.

- Am aşa nişte emoţii...

Luke, purtând o faşă, dar reuşind să se mişte din ce în ce mai bine în fiecare zi, se aplecă şi o sărută.

- O să-i fascinezi pe toţi.

- Cum a făcut cu tine, glumi Leah. Ea ridică a doua tavă, plină cu bunătăţi de patiserie pe care le făcuse pentru marea deschidere a noii florării.

Ali's Blooms.

Semnase contractul de închiriere şi se instalase din nou, oficial, în spaţiul de lângă brutărie.

Era tot ce-şi dorise vreodată.

Jumătate din locuitorii oraşului erau prezenţi pentru deschidere, iar ceilalţi erau pe drum.

- Pe mine poate să mă fascineze oricând, spuse Luke şi şterpeli o gogoaşă cu cremă de pe tava lui Leah, apoi şi-o îndesă în gură. O mai sărută o dată iute pe Ali, având gust de vanilie.

Ea vibră de plăcere. Numai uitându-se în ochii lui calzi şi albaştri şi i se linişteau toate emoţiile. El era piatra ei de temelie.

Şi era a lui. Credea în ea, avea încredere în ea, avea nevoie de ea. O dorea.

Se dusese la San Francisco pentru revizuirea cazului Reyes, dar încă era în concediu medical, aşa că revenise în Lucky Harbor. Sawyer îi oferise o slujbă, şi avea de gând să accepte. Ali era în al nouălea cer, pentru că asta însemna că avea să rămână în Lucky Harbor.

Surprinzându-i din nou privirea, el îi făcu semn să lase tava jos, apoi o trase mai aproape cu braţul sănătos. Îşi coborî capul şi îşi apăsă gura la urechea ei.

- Nu o să mă satur niciodată să te surprind când te uiți așa la mine. De parcă ai vrea să mă ai chiar acum.

Ea râse, apoi se uită în jur ca să se asigure că Leah nu era prea aproape de ei.

- Tocmai te-am avut, șopti ea. De fapt, se întâmplase chiar înainte să ajungă amândoi acolo. Și nu mă uitam la tine așa. Dacă chiar vrei să știi, mă gândeam că nu-mi vine să cred că ești al meu.

- Ba să crezi. El se retrase ca să o privească în ochi. Îți aparțin trup și suflet. Și... El se lipi de ea, făcând-o să râdă când îl simți, pentru ca lucrul care urma după acel „și" să fie clar. Te-ai săturat deja de mine? întrebă el cu un zâmbet în glas.

- Nu chiar. Tu?

Ochii i se întunecară, și o sărută din nou.

- Niciodată!

Inima i se opri o clipă în piept.

- Niciodată înseamnă foarte mult.

El vorbea cu voce joasă, fermă. Și foarte sigur pe el.

- Pe asta și contez.